

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FATED TO DARKNESS TRILOGY

THE
COURT
OF

THORNS
AND
WINGS

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JEN L. GREY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

DIKENLER VE KANATLAR MAHKEMESİ

KARANLIĞA YAZGILI
KİTAP 2

JEN L. GREY

Telif Hakkı© 2024 by Grey Valor Publishing, LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Moonpress Design

CONTENTS

[İsim SözlükSözlüğü](#)

[Genel](#)

1. [Tavish](#)
2. [Lira](#)
3. [Lira](#)
4. [Lira](#)
5. [Lira](#)
6. [Tavish](#)
7. [Tavish](#)
8. [Lira](#)
9. [Lira](#)
10. [Lira](#)
11. [Lira](#)
12. [Lira](#)
13. [Lira](#)
14. [Lira](#)
15. [Lira](#)
16. [Lira](#)
17. [Tavish](#)
18. [Lira](#)
19. [Lira](#)
20. [Lira](#)
21. [Tavish](#)
22. [Lira](#)
23. [Lira](#)
24. [Lira](#)
25. [Lira](#)
26. [Tavish](#)
27. [Lira](#)
28. [Tavish](#)

[Bir Yorum Birakın](#)

[YazarAyrıca Jen L.](#)

[Grey Hakkında](#)

NAME GLOSSARY

Lira (LEE-rah)
Tavish (TAH-vish)
Eiric (AY-rik)
Faelan (FAY-lan)
Finnian (FIN-ee-an)
Caelan (KAY-lan)
Eldrin (EL-drin)
Lorne (LORN)
Moria (MOHR-ee-ah)
Torcall (TOR-kahl)
Finola (fi-NO-lah)
Rona (ROH-nah)
Dougal (DOO-gal)
Malikor (MAL-ih-kor)
Moor (MOOR)
Struan (STROO-an)
Pyralis (pie-RAL-is)
Brenin (BREN-in)
Hestia HES-tee-ah)
Erdan (ER-dan)
Sylphia SIL-fee-ah)

GENERAL GLOSSARY

- Ardanos** (ard-AN-ohss) - Diyar Adı
Aetherglen (AY-thur-glen) - Unseelie ve Seelie birleşik krallığı
Cuil Dorcha (COOL DOR-kha) - Unseelie Krallığı
Dunscaith (DOON-skah) - Unseelie Kalesi
Gleann Solas (GLYAN SO-las) - Seelie Krallığı
Caisteal Solais (KASH-tul SO-lash) - Seelie Kalesi
Aelwen - (A-el-wen) - Seelie Krallığı'ndaki Nehir
Tìr na Dràgon (CHEER na DRAY-gon) - Ejderha Krallığı
Cù-sìth (koo-shee) - Kurt benzeri Unseelie yaratık

ne

TAVISH

Birkaç saniye içinde tüm dünyam paramparça olmuştu. Kalbim, tek bir kişi yüzünden kurtarma umudu olmadan yok olmuştu.

Basit bir gerçek.

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar yok olmuştu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken, göğsümü delip geçen ve tüm vücuduma yayılan acıyla iki büklüm oldum.

Korkunç bir hata yapmıştım. Kral olarak bile düzeltemeyeceğim ya da geri alamayacağım bir hata.

Ölüm... benim için bile kalıcı bir şeydi.

Belki de beni sonsuzluğun geri kalanına götürebilecek tek şey, birinin Lira'yı rüyalarımına girmeye zorlamasıydı.

Göğsüm kabardı ve parmaklarımı saçlarımın arasına sokup çekiştirdim. Eğer bu dünyada onsuz her gün yaşamak böyle hissettirecekse, ölmek istiyordum.

"Tavish," dedi Caelan usulca, sesi endişeyle kalınlaşmıştı.

Hayatım boyunca bu ses tonunu sadece bir kez kullanmıştı; on iki yıl önce, Seelie'ler ailemi öldürüp beni hapsettikten sonra Eldrin beni kurtardığında. Kale saldırısı sırasında ağır yaralanmıştım ve uyandığımda annemle babamı Seelie savaşçılarının ayakları dibinde ölü bulmuştum. Eldrin beni kurtarmış ve benim için hayatımı ve babamın kılıcını kurtarmıştı.

Kurtarılmamdan sonra iyileşirken Caelan benim için bir ağabey gibi olmuştu, halkım hükümdarlığıma karşı isyan ettiğinde bana bakmış ve benimle ilgilenmişti.

Ses tonu, bana çok uzun zaman önce yaşadığım o anı hatırlatarak acımı daha da artırdı.

Ellerimi indirdim ve kollarımı hafifçe sıvadım; narin sarmaşıklar ve dikenlerle birbirine bağlanmış yapraklardan oluşan tamamlanmamış, büyülü kader arkadaşı dövmesinin, bağımızı sağlamlaştırmaya yaklaştığımızda Lira'nın ve benim vücuduma yayıldığını gördüm. Dövme bileklerimde aniden kesiliyor, bağımızın tamamlanmasını bekliyordu.

Halkımı kurtarmak için Lira'nın ölmesi gerektiğine inandığım için durdurduğum bir şey. Bağ tamamlama riskini alamazdım. Şimdi zamanda geriye gidip o anı değiştirmek istiyordum.

Onunla çok fazla zaman kaybetmiştim, onu çok sık uzaklaştırmıştım ve ne zaman tehlikede olsa müdahale etmemek için sürekli savaşarak kendimi tüketmiştim.

Ve bakın beni nereye getirdi.

Dövmem zamanla solacak mıydı? Çünkü bu istediğim son şeydi. Onun ruhu benimkini damgalamıştı ve sadece kısa bir süre için olsa da asla unutmak istemedim.

Eldiven'i ilan etmemeliydim ve hayatı için savaşmasını izlemek yerine onu kurtarmalıydim. Zavallı yabancı benliğimin ne kadar hatalı olduğumu anlaması için onun eldivenin son savaşında bıçaklanması gerekmişti.

Bir insan kalp kırıklığından ölebilir mi? Bu soruyu bir ay önce başkası sorsa güler geçerdim ama bugün kendime bu soruyu yönelttim.

Yatağım başımın önüne eğilirken Finnian, "Güneşten kavrulmuş," diye tısladı. "Sen ölemezsin. Sen korkusuzsun."

Nefesim kesildi ve ayağa kalkarak onu Lira'nın cesedinden uzaklaştırmaya hazırlandım. Dikkatli olmalıydı. O yaralıydı! Ona daha fazla zarar vermesine gerek yoktu.

Kanamayı durdurmak için beline havlu bağlayabilmek amacıyla gömleğinin bir kısmını yırttıkları yarı çıplak bedenine sarıldı.

Lacivert kanatları arkasından sıkıca kapanmıştı ve açık buz mavisi gözleri parlıyordu. "Lira, uyan. Bizi bu şekilde bırakamazsın. *Şimdi* olmaz. Tavish'in sana her zamankinden daha çok ihtiyacı varken olmaz." Lira'nın üzerine eğilmiş, hayata dönmesi için yalvarırken saçlarının kül sarısı uçları alnının ortasına vuruyordu.

Ama yapmadı.

Yalvarışını duyamadı.

Midem çalkalandı ve garip ve acı verici bir şey sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi boğazımı tırmaladı.

Gözlerim ona kilitlenmişti ve güneşin öptüğü teninin ışıltısının geri döndüğüne yemin edebilirdim. Görmek istediğim yanılsamalar, sanki uyanıyor ve bana geri dönüyordu.

Dövmem hafifçe titriyordu ama bu hissi görmezden geldim. Hayal gücümün bir ürünü . Muhtemelen onu Seelie topraklarına geri götürmek için ayarlamalar yapmalıydım. Bedeninin oraya gömülmesi gerekiyordu ki büyüğü topraklarına geri dönebilsin... olması gerektiği gibi. Bunu hak etmişti.

Burnumu çektim. "Lira'yı eve götürebilmem için halkımızla işleri yoluna koymamız gerekiyor."

"Ne?" Caelan yaklaşarak sordu. Başını eğdi, koyu sarı saçlarından bir parça başının tepesindeki topuzdan düştü. "Ciddi olamazsın. Eğer onu ölü olarak geri götürürsen, saldırdığımıza inanırlar. Unutma, kısa süre önce planımız buydu."

Sözleri beni derinden yaraladı ve dişlerimi sıkarak onu yumruklama isteğiyle savaştım. Omuzlarımı dikleştirdim ve karanlığı etrafıma çekerek ona boyumu ve büyüümü vurguladım. "Ne yapacağımı sen belirleyemezsin. *Ben* senin kralınım ve asıl planımın ne olduğunu çok iyi biliyorum ve bu suçluluğu varlığımın sonuna kadar taşıyacağım. Bana hatırlatmana ihtiyacım yok. Ama Lira vatanına ve ailesine geri dönecek çünkü hak ettiği bu. Onun ölümünü daha fazla lekelemeyeceğiz ve onun için doğru olanı yapacağız."

İrkildi. "İşlerin neden bu kadar aniden değiştiğini anlamıyorum. İkiniz birbirinizi o Dünya'da saklanmadan önce de tanıyordunuz, o zaman neden en başından beri böyle hissetmediniz?"

"Onun benim için ne ifade ettiğini anlamam için onu tekrar bulmam gerekti." Bu sadece Finnian, Lira ve benim bildiğim bir şeydi. Finnian sadece başından beri şüphelendiği için biliyordu ve bu da beni rahatsız ediyordu. Belki de Lira'yla kaderimiz olduğunu daha önce anlamış olsaydım, kafamı buna yorabilir ve bu sonucu değiştirebilirdim.

Asla bilemeyeceğimizi tahmin etmiştim.

Kolumu yukarı çekerek kollarımdaki dövmelemleri ortaya çıkardım. Caelan kaşlarını kaldırdı. "Bunu ne zaman yaptırdın?"

Sonra ışığın yeniden titreştiğini fark ettim... Sanki Lira'nın kalbi bir şekilde yeniden atmaya başlamıştı.

Yatağa doğru birkaç adım attım ve Finnian'ı onun üzerinden iterek kendimi Finola ile onun arasına yerleştirdim. Eğer Lira hayata dönüyorsa, onun üzerinde oturmasına gerek yoktu.

"Ne-" diye başladı Finnian, kulağımı göğsüne yaklaştırdığımda, eldivenin kurumuş kanının kulağıma yapışmasına aldırmadan.

"Sus," diye bağırdım... ve sonra tüm varlığımdaki en güzel sesi duydum.

Kalbi atıyordu. Zar zor. Sarsılarak doğruldum ve Bran'in kılıcı sapladığı sol tarafına doğru ilerledim. Gömleğini kaldırdım ve açılan deliğin biraz kapandığını gördüm, ancak yaradan hâlâ kan damlıyordu.

"İpek ipliği getirin. Yarasını onarmamız gerek!" Birinin illüzyon yaratıyor olması umurumda değildi. Onunla tekrar vakit geçirebildiğim sürece ne teklif ederlerse kabul ederdim.

"Tav, yapabiliriz, ama bunun bir fark yaratacağından emin değilim..." Finnian, beni daha fazla üzmeden bu düşüncüyü nasıl bitireceğini arıyormuş gibi sözünü yarıda kesti.

Finola'nın nefesi kesildi. "Hayır, bak. Parmakları hareket ediyor." Etrafında döndü, ince, düz siyah saçları geriye savruldu ve bir zamanlar Eldrin'le satranç oynarken kullandığım ahşap masaya doğru koştu. Yarasını kapatmak için gri ipek ve eğri iğnenin bulunduğu kit orada duruyordu.

Finnian gülerek Lira'nın yanına oturdu ve başını salladı. "Yemin ederim, tüm olasılıklara meydan okuyor."

Lira'nın daha önce hiç görmediğim türden bir azmi vardı ama bu tekrar ölemeyeceği anlamına gelmiyordu. "Hâlâ kanaması var. Nefes almaya devam etmesini istiyorsak kanamayı durdurmalıyız," dedim.

Finola tamir setini yatağın kenarına koyduktan sonra derin bakışlarını kısarak iğneyi geçirdi. Sonra bir elini Lira'nın yarasının dibine koydu ve yaradan akmaya devam eden altın sarısı kanı görmezden geldi.

Lira, Finnian ve benden daha fazla insan üzerinde etki bırakmıştı. Eğer uyanırsa, düşmanımızın varisi olmasına rağmen kaç kişinin onun hakkında iyi düşündüğünü görmek ilginç olacaktı.

Finola'nın açık bronz teni Lira'nıninkine kıyasla solgun görünüyordu, bu da bunun hayal gücümüzün bir ürünü olmadığını kanıtlıyordu.

İğne Lira'nın derisini deldiğinde hafifçe inledi. Kalp atışlarım hızlandı ve kader arkadaşı işaretleri daha sert atmaya başladı. Uzandım ve elini aldım.

Aramıza bir sarsıntı girdi, dakikalar önce orada olmayan bir sarsıntı.

"Lira, yatak odamızdasın ve güvendesin." Artık arenada olmadığını bilmesini istedim. "Savaşmaya devam etmene ihtiyacım var. Tam da aptal gözlerim nihayet açılmışken seni kaybedemem." Sesim çatladı ve onu kaybettiğime inandığım sessizliğin ne kadar korkunç olduğunu hatırladığımda görüşüm bulanıklaştı. Onu tekrar kaybedemezdim. Hayatta kalamazdım.

Finola, "Diğer yaralarına da baskı uygulayın," dedi ve Lira'nın karnına ve yan tarafına doğru başıyla işaret etti. Karnı kesilmişti ve kesik derin olmasa da hâlâ kanıyordu. Birisi diğer tarafından da bir parça deri koparmıştı ama bu yara Finola'nın onardığı kadar kötü değildi.

Vücudumdaki her hücre karşı çıksa da Lira'nın elini bıraktım ama önceliğim onun kan kaybıydı.

"Ben yaparım." Finnian ellerini Lira'nın yanındaki havlunun üzerine koydu. "Boştaki elinizle karnına baskı uygulayın. Elini tutmaya devam et

-İkinizin de buna ihtiyacı var."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Sadece ona dokunmam bile yüzünün yumuşamasına neden olmuştu. Siyah kan uzun, dalgalı sarı saçlarını kaplamıştı ve bir şekilde onu düşmanlarının kanıyla yıkanmış görmek bana pek de uygun olmayan bir şey yaptı, özellikle de yaralı ve baygınken.

Caelan tek kelime etmeden arkamızda volta atıyordu ve ben güzel eşime odaklanmışım. Kobalt gözlerini açıp bana bir şey söylemesi için her şeyimi verirdim... bu ondan uzak durmamı söylemek için bile olsa.

Finola alt dudağını ısırarak özenle çalışmaya devam etti ve benim omuzlarım çöktü.

Ya benimle birlikte olmak istemezse? Affedilemez birçok hata yapmışım. Göğsüm sıkıştı ama kalbi durduğunda olduğu gibi değil. Ağrıyordu ve içimin boşaldığını hissettiriyordu ama benimle olmak istemese bile en azından hayatta olacaktı.

Göz kapakları titredi ve ciğerlerim sıkıştı. *Haydi, ufaklık. Aç o kocaman, güzel gözlerini.* Bana geri döndüğüne dair kanıt her şeyden çok ihtiyacım vardı.

İrkildi ve yüz ifadesi acıyla çarpıldı. "Neredeyse bitti," diye fısıldadı Finola. "Dayan."

Lira hafifçe başını salladı ve göğsüm büyük bir umutla genişledi.

Aramızdaki sarsıntı daha da güçlendi ve onu kollarıma alıp asla bırakmamak istedim. Benimle olmayı tercih etmese bile kimse ona bir daha zarar veremeyecekti. Onu daha burada kalmaya zorlamayacaktım.

Yüzünde boncuk boncuk ter vardı ve ben eğilip elimi tenine sürdüm.

Finola, "Bu biraz acıtabilir ama gerekiyor," diye uyardı.

Eğildi ve ipek ipliği ısırdı.

Hızlı bir inlemeden sonra Lira tekrar hareketsiz kaldı.

Korkunun soğuk dalları kalbimi sıktı. "Neyin var?" , kalp atışları beni topraklayan tek şeydi.

"Bayıldı." Finola kiti aldı ve yatağın etrafından dolaşarak Lira'nın diğer tarafına gitti. "Nasıl geri geldi bilmiyorum ama çok acı çekiyor. Her şeyden çok dinlenmeye ihtiyacı var."

Birisi telaşla kapıyı çaldı. "Majesteleri," diye seslendi Faelan. "İçeri girebilir miyim?"

Yaşanan anlamsız krizle ilgilenmek istemiyordum ama Caelan ve Finnian burada benimle birlikteydi ve Eldrin de ait olduğu yerde, hapisanedeydi. Sadece daha uzun süre ertelemek için bile olsa bu işi halletmekten başka çarem yoktu. "İçeri gel."

Kapı açıldı ve lacivert saçlı gardiyan aceleyle içeri girdi. Bakışları hemen yatağıma yöneldi ve burnunu kırıştırdı. Seelie prensesine yatağımda bakılmasını onaylamadığını saklamıyordu.

"Burada olup bitenlerle ilgili bir sorunuz mu var?" Lira'nın elini bıraktım ve yüz yüze gelmek için döndüm. Kanım kaynıyordu.

Eldrin'e olan can borcum yüzünden onu öldüremediğime göre, öfkemi ve hayal kırıklığımı başka birinden çıkarmak iyi olacaktı. "Bu yüzden mi buraya geldin, eldivendeki yeminimin doğru olup olmadığını görmek için mi?" "Tabii ki hayır." Faelan akıllıca davranarak dikkatini benim üzerimde tuttu. O Bir elini koyu renkli zırhlı muhafız üniformasının üzerinde gezdirdi ve mavi kanatları arkasında hafifçe çırpındı.

Beni bir konuda bilgilendireceği için gergindi ve benim de buna sabrım yoktu.

"Eğer insanlar kararım hakkında onlarla konuşmamı istiyorlarsa, sorun değil." Onlara cevap vermeyi sevmezdim ama bu kuralın bir istisnası olacaktı... Lira için her şeyi yapardım. Bize karşı konuşan herkesi öldürerek onun vicdanını rahatsız etmek istemedim. Bunun için kendini suçlardı. Onun için halkıma bir şans verirdim ama bu kadardı. Muhalefet göstermeye devam eden herkes kılıcımın keskin ucuyla tanışacaktı.

"Sorun bu değil." Faelan oflayıp puflayarak kapıdan dışarı bakarken birkaç muhafız hızla hapis haneye doğru ilerliyordu. "Acil bir durum var ve yardımınıza ihtiyacımız var."

Midem sertleşti. Lira'nın kaçtığı zamanki gibi korkunç bir terslik olmadıkça muhafızlar böyle acele etmezlerdi. "Ne oldu?"

"Eldrin." Nefes verdi. "Eldrin kaçtı."

Tüm olasılıklar arasında bunu beklemiyordum. "Bu imkânsız. Torcall onu nezarethaneye götürdü." Torcall sahip olduğumuz en iyi gardiyanlardan biriydi.

"Eldrin zehirli bir hançerle Torcall'ı boğazından bıçakladı." Faelan boynunu kaşıdı. "Paralitik bir zehirdi, bu yüzden Torcall çığlık atamadı. Diğer iki gardiyan Torcall'a rastladı ama Torcall öldü. Torcall son nefesinde, Eldrin'in kaçtığını bulanık fısıltılarla anlatmayı başardı. Biz

Hemen aramaya başladık ama şu ana kadar elimiz boş döndük. Torcall dışında kimse kaçtığından haberdar olmadığı için kaleden kaçtığını düşünöyoruz."

"O zaman onu bulalım," diye tersledim. Lanet kuzenim bana bir kez daha ihanet etmiş ve bunu yaparken de en yetenekli ve en sevdiğim muhafızlarımdan birini öldürmüştü. Onu öldüremezdim ama bu onu yakalayıp cezalandırmayacağım anlamına gelmiyordu. Halkıma, biri bana karşı ayaklandığında neler olduğunu göstermeliydim... tıpkı on beş yaşımıdayken yapmak zorunda kaldığım gibi.

Lira'nın üçüyle birlikte emin ellerde olduğunu bilerek arkamı döndüm. Onlara güveniyordum, hatta son kararlarımdan memnun olmasa da Caelen'e bile. "Lira'ya göz kulak ol. Eldrin'in bulunmasına yardım edeceğim ve halkımın benim kanımın bile cezalandırıldığını görmesini sağlayacağım. Eğer bir şey değişirse-" Sözlerim .

"Size haber veririz." Finnian bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Nightbane'i buraya göndereceğim." O canavar Lira'yı seviyordu ve onu canı pahasına koruyacaktı.

Gitmek için topuklarımdın üzerinde döndüm, ama bir şey beni yolumda durdurdu.

LİRA

Huzurlu bir karanlıkta sürüklenirken rahatsızlık beni çekiştirdi. uzaklaşmaya, bu rahatlatıcı uçurumda kalmaya çalıştım.

Hiçlik, ama çekiştirme bir çekmeye dönüştü ve acı içime aktı.

Acıdan kaçmak için çaresizce savaşmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Vücudum, geri dönmek için can attığım huzurlu bir yere indiğimde hiç olmadığı kadar acımaya başladı.

Acılarım artmaya devam etti.

Hafif bir uğultu beynime süzüldü ve aldı. Üzerime rahatlatıcı bir his çöktü ve savaşmayı bıraktım.

Bu his tanıdıktı, bana bir şeyi hatırlatıyordu.

Ne olduğunu hatırlamak için beynimi zorladım. Birdenbire önemli göründü, ama sonra vücudumu saran ıstıraplı acı ve kafamın buğulanması herhangi bir şeyi tespit etmemi zorlaştırdı.

"Lira..." Derin, seksi bir ses kilometrelerce öteden yankılandı. "Yatak odaları... güvenli... savaşmaya... devam et." Sanki telefonun çekmediği bir bölgeden geçiyormuşum gibi kelimeler geliyordu. "Seni... kaybedemem..."

Sonra bir adamın görüntüsü beynime kazındı.

Saçları karanlığın renginde ve gözleri anlamadığım şeyleri hissettiren fırtınalı bir griydi. Sanki bu iki özellik tek başına

Onu şimdiye kadar gördüğüm en seksi adam yapıyordu, derimsi oniks kanatları soluk teniyle tezat oluşturacak şekilde arkasına doğru uzanıyordu.

Sonra bir isim yerine oturdu.

Tavish.

Beni kurtarmak için eldiveni bırakmış, onlara temsil ettiğim şey yüzünden halkının ona sırt çevirmesi riskini göze almıştı.

Seelie.

Çektiğim acıya rağmen, çekiciyle savaşmayı bıraktım. Onu tekrar görebildiğim ve konuşabildiğim sürece cehennemde seve seve acı çekerdim. Benim için yaptıklarından dolayı bir teşekkürü hak ediyordu.

Bir şey yan tarafıma saplandı ve acının üzerine rahatsızlığı arttırdı. Vızılıya odaklandım, onu çapa olarak kullandım ama sonra kayboldu.

Nefesim kesildi ve onun için haykırmak istedim ama kelimeler bulamadım. İnledim, ama sonra acının bana ulaşamayacağı karanlığa geri döndüm.

Endişeli bir ses tonu bilincimi çekiştirdi ve biraz iyileşmiş olsa da acı tekrar üzerime çöktü. Bu kez gözlerimi açmaya çalıştığımda göz kapaklarım titredi. Kıpırdandım ve göğsümdeki sıcaklık acı yayan tarafıma doğru döndü.

Bana ne olmuştu?

Eldivenle ilgili anılar tekrar yüzüme çarptı. Bran beni böğrümünden bıçaklamıştı; hem o hem de kız kardeşi Rona beni öldürmek için savaşmışlardı. İkisi de bunu başardıklarını bilmiyorlardı, her ne kadar ben yanımda yanmış yabancıları da götürmüş olsam da.

Rona'yı öldürdüğümü hatırladıkça kalbim acıyordu. Bunu geri alabilmeyi diledim ama nefes almak için oksijene ihtiyacım olmamasını da dileyebilirdim.

Nafie.

Yapması gerekeni yaptığına inanan birini öldürdüğümü bilerek, onun ölümünü hayatımın sonuna kadar içimde taşıyacaktım.

hayatta kalmak için. Aynı benim yaptığım gibi, ama neden onun canını almakta kendimi haklı hissedeyim ki?

"Eğer bir şey değişirse-" Tavish'in sesi kesildi.

Sesindeki kalp kırıklığı beni sarstı. Bunu ona yapmaya devam edemezdim. Gözlerimi açmalı ve ona teşekkür etmeliydim. Eğer o olmasaydı, şimdi burada olamazdım.

Karıştırmaya odaklandığımda artık ne anlayamıyordum. Bu kadar basit bir şeyi yapmak için bu kadar uğraşmak zorunda kaldığıma inanamıyordum.

Tavish yakınımdan ayrıldığında bazen olduğu gibi göğsüm sertçe *çekildi*. İçimdeki her şey çılgılık attı ve "Tavish" diye mırıldandım.

Tüm oda sessizleşti ve yatak sağ tarafıma doğru eğildi. Biri elimi tuttu. Vızıltı tekrar canlandı. Tavish.

"Sprite?" diye fısıldadı, eli benimkini sıkarken.

Yutkundum ama tükürüğüm zımpara kâğıdı da olabilirdi. Boğazım fiziksel yorgunluktan ve arena zemininin kir ve kumundan kurumuştu. Yine de onun dokunuşuyla göğsümden yayılan sıcaklık arttı ve gözlerimin açılmasını sağladı.

Gözlerimiz kilitlendi ve fırtınalı gri gözleri kalbimin dörtlüğe atmasına neden oldu. Onlarda daha önce görmediğim bir şey vardı, ancak bir duyguyu net olarak tanımlayamıyordum.

"Bizi korkuttun." Finnian ayaklarımın dibine tünemiş, bana bitkin bir gülümseme veriyordu. "Ve kalbinin bir kez daha attığını duymak güzel."

Tavish'in başı ona doğru sallandı ve kaşlarını çatı. "Daha yeni kendine geldi ve senin ona söylediğin ilk şey bu mu?"

"Ne?" Finnian'ın kaşları çatıldı. "Ölümden geri döndü. Sana söylüyorum, bu önemli bir şey. Burada başka kimse bunu söyleyemez."

Dudaklarımı yalamaya çalıştım ama içimdeki her şey kupkuru olduğu için hiçbir işe yaramadı. Yine de Finnian'ın ağzından kaçıracağı şeye odaklanmaya çalıştım. "Öldüm mü?" Huzurlu karanlık şimdi anlam kazanmıştı.

"Kulağa öyle geliyordu ama belki de kalbin çok zayıfladı." Finola kolumu okşadı. "Ama seni iyileştiriyoruz."

Başımı ona doğru çevirdiğimde elinde çengelli bir iğne ve iplik tuttuğunu gördüm. İğneyi kaplayan altın sarısı kan bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Beni onarmak, beni dikmek anlamına geliyor olmalıydı.

Başımı biraz kaldırdım ve yaralı tarafıma baktım. Deri gri ipek dikişlerle kapatılmıştı ve kanama durmuş gibi görünüyordu. Ama beni endişelendiren bu değildi. Vücudumun diğer her santimini kaplayan siyah kandı.

Kahretsin, her tarafımda kâbus yılanı ve Unseelie kanı vardı. İğrençlik, son dehşetini gündeme getirdi.

"Seni rahatsız eden ne?" Tavish öne doğru eğilip yatağı taradı.

İrkildim, acı bir saniyeliğine yoğunlaştı. "Kana bulandım ve senin yatağındayım." Beni yere yatırmalıydı. Temizlemesi daha kolay olurdu.

"Olman gereken yerde." Çenesi sıkıştı ve gözleri parladı.

Kalbim küt atmaya başladı. Neyin değiştiğini bilmiyordum ama Bunu söylemesi *gerçekten* hoşuma gitti.

"Majesteleri." Koyu mavi saçlı muhafız boğazını temizledi. "İ kesmek istemezdim ama Eldrin..."

Tavish başını eğdi ve muhafızın sözlerinin ağırlığının onu etkilediğini görebiliyordum. Eldrin'in sinsice yaklaşıp paylaştığımız değerli anları mahvetmek gibi bir huyu vardı.

"Senin ben gidebilirim," diye teklif etti Caelan.

Onu banyo kapısının yanındaki duvara yaslanmış halde buldum ve ciğerlerim sıkışmaya başladı. Konuşana kadar onu fark etmemiştim.

Tavish içini çekti. "Bu teklifi ne kadar kabul etmek istesem de edemem. Eldrin'in yeni statüsüyle birlikte benim de araştırmanın bir parçası olmam gerekiyor."

Yeni statü mü? Bu hiç hoşuma gitmedi. Paniğe kapılmak istedim ama soru sormadan Tavish eğildi ve beni nazikçe öptü... buradaki herkesin önünde.

Midemde kelekler uçuşmaya başladı ve kanlar içinde olmasaydım öpüşmemizi derinleştirebilirdim.

"Mümkün olan en kısa sürede döneceğim," diye söz verdi yüzümü avuçlayarak. Sonra Finola, Finnian ve Caelan'a hitap etmek için döndü. "Siz içinüz,

Burada kalıp nöbet tutacağım ve Faelan da bana katılacak. Eldrin'in başladığı işi bitirmeye çalışacağından endişeleniyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu ve su için daha da çaresiz hale geldim. Daha önce hiç bu kadar susuz kalmamıştım, neredeyse cayır cayır yandığım ikinci deneme sırasında bile.

Tutuşunu bıraktı ve kalması için ona yalvarmak istedim. Ama kendi başına hayatta kalamayan muhtaç bir kadın olmayı reddettim. "Sadece acele et."

Şilte hareket ederek onun ayakta durmasına uyum sağladı ve durakladı. "Bundan sonra bu benim sloganım olacak, sprite."

Aceleyle kapıya gitti ve Faelan'la birlikte çıktı.

Kapı kapandığında Finola yatağın etrafından dolaşarak diğer tarafıma geçti, Finnian ise sol tarafımda yanıma düştü.

Vücudum sarsıldı ve yaram nabız gibi atarken tısladım.

"Sakin ol. İyileşmiş olabilir ama hâlâ yaralı." Finola dudak büktü ve gözlerini devirerek benim kadar acımasızca yaralanmamış olan yanıma yerleşti.

Yüzünü buruşturdu. "Düşünmüyordum. İhtiyacın olan bir şey var mı?"

Eşit derecede önemli görünen iki şey aklıma geldi. Biri öncelikliydi ve ağzım önce hayatta kalmaya göre cevap verdi. "Su." Solunum yoluma biraz toprak ve kum kaçtı ve öksürük krizine neden oldu. Her öksürdüğümde dikişlerim yırtılacakmış gibi hissediyordum ve mide bulantısı içimi kemiriyordu.

Finnian yataktan atlamaya hazırlandı ama Caelan homurdandı, "Kıpırdamayı kes ve olduğu yerde kal ki yaralarını daha fazla rahatsız etme. İhtiyacımız olan son şey Tavish'in onun hakkında daha da mantıksız davranması."

Mantıksız.

Özellikle de Tavish üzerinde herkesten daha fazla etkisi olduğu için, bu kelimeyi ondan duymak acı vericiydi.

Ben hıçkırmaya devam ederken Caelan'ın bir bardak doldurduğunu duyabiliyordum. Gözlerim akmayan yaşlarla yanıyordu ve öksürmeyi asla kesemeyeceğime inanmaya başlamıştım.

Finola bir kolunu sırtıma dolayarak, "Gel seni oturtalım, böylece daha rahat içebilirsin ve ben de son yaranla ilgilenebilirim," dedi.

koltuk altlarımdan. Beni yardım etti. Yatağın yastıklarının beni dik tutabilmesi için beni geriye kaydırırken yanlarım çığlık attı.

Yerleştikten sonra Caelan bana bir bardak uzattı. Her öksürdüğümde bardağın kenarından biraz su dökülüyor ve Finnian'a çarpıyordu. Telaşlanmak yerine bardağı dudaklarıma götürmeme yardım etti. Kocaman bir yudum aldım ve hemen rahatladım. Göğsümdeki sıcak nokta kıvılcımlandı, neredeyse yudumla senkronize bir şekilde göğsümü .

Buradaki suyun ne kadar mucizevi olduğunu anlayamadım.

Her yudumda göğsüm hafifliyordu ve acı devam etse de bu acıyla daha iyi başa çıkabiliyordum. Bardağı boşalttıktan sonra Finnian onu benden aldı ve Caelan'a uzattı.

Caelan dişlerini sıktı ve "Daha fazlasına ihtiyacın var mı?" diye sordu. bile, ondan *bir* şey istemeyeceğimden emindim.

Başka. "Hayır, ben iyiyim."

Finola, "Bu acıtacak," dedi ve iğneyi yan tarafıma batırdı.

İğne derimi delip geçerken hazırlıksız yakalandığım için inledim. En azından Dünya'da insanları dikmeden önce uyuşturuyorlardı ama bir şey söylememem gerektiğini biliyordum. Beni zaten düşündüklerinden daha zayıf olarak görülmeyi reddediyordum.

Başımı arkaya yasladım ve kaplayan yapışkan kanı hissettim. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Eldrin'e neler oluyor?" Buradaki herkes arasında beni en çok kızdıran oydu ve bundan nefret ediyordum. Yüzünü her gördüğümde, gölgelerin arasına saklanıp küvette bana saldırdığı o korkunç şekil aklıma geliyordu.

Finnian gülümsedi ve elini kaldırdı. "Olacağını hiç bir şeydi ve için çok mutluyum."

"Sakin ol." Finola durakladı. "Yatağı sarsma yoksa ona zarar verebilirim."

Homurdandım ama öksürerek üstünü kapattım. Sanki Finola bana kendi başına yeterince işkence çektirmiyormuş gibi kaslarım rahatsızlıkla çığlık atıyordu. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve kimsenin fark etmemesini umarak gözyaşımı sildim.

Caelan yaptı ve burnunu kırıştırdı. Benden şimdi geldiğim zamankinden daha çok nefret ediyordu.

"Tamam, kıpırdamadan duracağım." Finnian kolunu yavaşça yanına indirdi. "Eldrin seni öldürmek istedi, Tavish de onu bıçakladı ve resmen tutsak olduğunu ilan etti. Bunca yıldan sonra Tavish'in sonunda onun maskaralıklarından bıkip bu konuda bir şeyler yapmasına çok sevindim."

"Çok erken kutlama yapma." Caelan şakaklarını ovuşturdu.

Fae'ler de insanlar gibi baş ağrısı çeker miydi? Migrenim tutmadan önce annem böyle söylerdi.

Finola iğneyi biraz daha sert batırdı ve ben gerildim. Yanağımın içini ısırarak acının yerini değiştirmeye çalıştım, böylece beni boğmayacaktı. Titrek bir nefes aldım, hayatımın geri kalanında beni dikip dikmeyeceğini merak ediyordum. Bu noktada, dramatik olmaya çalışsam da kesinlikle öyle hissediyordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Hoşumuza gitsin ya da , buradaki pek çok insan Eldrin'e saygı duyuyor ve Tavish kendi kanından olan, onu kurtaran adama sırtını döndü." Caelan yatağın önünde volta atıyordu. "Bu ve eldivene müdahale edip herkese onun koruması altında olduğunu bildirmesi arasında, Tavish'in sonraki hamlelerinde dikkatli olması gerekecek, özellikle de Eldrin kaçmış olabileceğinden."

Dünyam altüst oldu. "Bütün bunları Tavish mi yaptı?" O araya girip beni koruduktan sonrasını pek hatırlamıyordum. Kafam karışmıştı. Benim için ne kadar çok şeyi riske attığını duymak içimi yapış yapış yapmıştı.

"Bu onun için iyi bir şey değil, yine de seni oldukça iyi bir konuma getiriyor." Caelan kötü bir şey tatmış gibi dudaklarını şapırdattı. "O halkına liderlik etmeye layık olduğunu yeni baştan kanıtlamak zorunda kalırken sen korunuyorsun."

"Caelan, onu rahat bırak." Finnian bacaklarını yavaşça şiltenin üzerinde salladı ve ayağa kalktı. Yüzü gerildi ve kollarını kavuşturdu. "Neredeyse ölüyordu ve sen bir yabanıl gibi davranıyorsun. Tavish'i hiçbir şey yapmaya zorlamadı, yani senin sorunun Tavish'e. Onunla değil."

Kalbim genişledi ve Finola ipeği ağzına götürüp ucunu ısırıldığında rahatlayarak ağlamak istedim. Onun dürtme ve kışkırtmalarına daha ne kadar dayanabilirdim emin değildim ve Tavish'in dönmesini istiyordum, böylece Caelan o somurtkan kığını buradan götürebilirdi. Yine de Tavish için duyduğu endişeyi takdir ettim. Sadece bu bile onu daha çok sevmemi sağladı.

Caelan ofladı. "Bu Eldrin'in on iki yıl önce yapmaya çalıştığı gibi durumu kendi lehine kullanacağı gerçeğini değiştirmes ama bu sefer Tavish Seelie prensesine yardım ediyor. Eldrin'in iddiaları daha fazla ağırlık taşıyabilir."

"Eldrin'i bıçakladığında mı?" diye sordum. Tavish aralarında bir anlaşmazlık olduğundan ve Eldrin'e haddini bildirmek zorunda kaldığından söz etmişti. "Ne olmuştu?"

Finnian kaşlarını çattı. "Eldrin, kraliyet büyüsünü almamış olsa da kendisinin yasal varis olduğunu iddia ediyor. Eldrin'in babası en büyük kardeşti ama büyü ona miras kalmadan önce vefat etti. Tavish'in büyübabası öldüğünde, büyü ilk doğrudan kan bağı olan Tavish'in babasına geçti."

Alay ettim ve vücudumun biraz daha ağrımasına neden oldum. "Eldrin es geçilmedi. Kraliyet kanı böyle işler." Ve bir parçam kaderin araya girdiğine inanıyordu. Eldrin'i kral olarak düşünemiyordum. Bu herkes için felaket olurdu.

Her iki durumda da bu konu önemsizdi ve üzerinde durmaya değmezdi. Tavish'in kraliyet büyüsüne sahip olduğuna ve gerçek kral olduğuna şüphes yoktu.

Biri yatak odasının kapısını çaldı ve ben donakaldım.

Eldrin olabilir miydi?

"Finola, istediğın gibi Nightbane'i getirdim," diye seslendi yabancı bir kadın kapının diğers tarafından. "Onu içeri alayım mı?"

Tehditkâr bir hırıltı beni kapıya doğru koşturdu, ama hareket etmeye çalıştığım anda yanlarım acıdı ve bana yapmam gereken çok fazla iyileşme olduğunu hatırlattı.

"Evet," diye yanıtladı Finola, ayağa kalkıp kılıcının kabzasını kavrayarak. Sanki kapının diğers tarafında davetsiz bir misafir olduğundan şüpheleniyormuş gibi kılıcını kaldırdı.

Kapı açıldığında cù-sìth hızla yatak odasına girdi. Parlayan yeşil gözleri bana odaklanmıştı ve uçları yeşile çalan koyu renkli boynunda yükseldiğı yerden düzleşmişti. Herkese bakmak için bir an ayırarak bana doğru yürüdü. Sanki beni kimin yaraladığını anlamaya çalışıyormuş gibi derin bir hırıltı kopardı.

Kadın veda bile etmeden kapı çarparak kapandı ama onu suçlamadım. Nightbane başkalarına korku aşıl原因 devasa bir hayvandı.

Artık o da buradaydı ve yapmak istediğim tek bir şey vardı. "Banyo yapacağım." Yaralarım yüzünden pek akıllıca olmasa da, üzerimdeki kanı atmam gerekiyordu. "Nightbane göz olmak için benimle banyoya gelebilir."

Finola başını salladı. "İyi fikir. Finnian ya da Caelan sana bir elbise alıp kale hizmetçisine buraya gelmesini ve çarşafı değiştirmesini söyleyebilir." "Ben hallederim." Caelan sabırsızlanıyormuş gibi omuzlarını yuvarladı.

Buradan çıkmak için. "Hemen döneceğim."

Yavaşça yatağın kenarına doğru ilerledim. Tuniğim yırtılmıştı ve deri pantolonum tenime yapışmıştı. Caelan odadan çıktığında ben de ayağa kalkmışım.

Gri çarşafıara tekrar baktığımda, bıraktığım kan lekelerini gördüm. Onları temizlemenin bir yolu olduğundan şüpheliydim.

"Merak etme, Lira." Finnian göz kırptı. "Biz hallederiz, bize ihtiyacın olursa bağırman yeterli."

Nightbane yanıma geldi ve parmaklarımı kürküne dolayarak çam ve ıslak toprak kokusunu içime çektim. Banyoya doğru ilerlerken kalçama sürtünerek inledi.

Gözlerim yumuşak mum ışığına alıştı ve buzlu tabanı olan küvete doğru yürüdüm ve ortasındaki yükseltilmiş platforma adım attım.

Musluğun kolunu çevirdim ve musluktan su mavisi bir su aktı. Küvetin sağındaki dolaptan kabarık gri bir havlu çıkardım ve yan tarafa yerleştirdim. Sonra yavaşça giysilerimi çıkardım, kaslarım yanlarımdan ayrılacakmış gibi hissediyordu.

Soyunduktan sonra küvete girdim ve sol tarafımda, arkasında karanlık bir orman varmış gibi görünen gölgelerle kaplı duvarı görmezden gelmeye çalıştım. Gölgelerin arasında Eldrin'i ararken tüylerim diken diken oldu. Tek tesellim Nightbane'in umursamaz bir şekilde yanımda yatıyor olmasıydı.

Ben olsam ona tutunurdum.

Küvete oturdum, suyun tenimi karıncalandırmasının keyfini çıkardım ve başımı arkaya yaslayarak küvetin dolmasını bekledim. Kocaman koyu bir

Üstümde asılı duran bir mumun yaktığı fener bana yıldızlı bir geceyi hatırlattı.

Kendimi suya bıraktığımda, kan sihir gibi kayboldu ve acı yok olurken cildim temiz ve tazelenmiş hissetti. İçimdeki sıcak kıvılcım yeniden parıldadı.

Su göğüslerime kadar yükseldikten sonra musluğu kapattım ve temizlendim. Küvette ne kadar kaldığımdan emin değildim ama nihayet dışarı çıktığımda canım eskisi kadar yanmıyordu. Kurulandıktan sonra önlüğümün yanımda olmadığını fark ettim. Finola'nın beni kapıda karşılayıp elbiseyi bana vermesi gerekiyordu.

Nightbane aniden ayağa kalkıp homurdandı ve ben de kaslarım acıyla hareket ederek sarsıldım. Bağırdım ve yaralı tarafımı kavradım, havlunun vücudumun yarısından düşmesine neden oldu, beni çıplak ve açıkta bıraktı.

Dehşet beni boğmaya çalıştı ama ben "İmdat!" diye bağırdım.

LIRA

■ karanlık odanın içinde silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Görünürde hiçbir şey yoktu ve kaçmaya çalıştığım gece tuvalet tankına sakladığım hançerleri çıkarmamış olmayı diledim.

Nightbane hırladı ve kapı açılırken ona doğru ilerledi.

Tavish kılıcını çekmiş halde banyoya girerken nefesim kesildi. Gözleri büyüdü ve etrafta işkencecimi aramadan önce soyunmuş halime baktı. Kapıyı kapattı ve kılıcını kaldırdı, saldırmaya hazırды.

Canavar banyoya değil, yatak odasındaki kişiyle ilgileniyordu.

"Her şey-" Finnian kapının dışından bir şeyler söylemeye başladı ve kapı kolu döndü.

Tüm göğsümü kaplarken ağrıyan kaslarımı görmezden gelerek havlunun kenarını kaptım. Tavish'in beni görmesi yüzümü kızartmıştı. Denkleme başka birini eklemek istemiyordum.

Tavish dondu kaldı. "Buraya gelmeyin. Lira'nın üzerinde sadece bir havlu var."

"İşte bu yüzden ona bu elbiseyi vermeye çalışıyorum," diye cevap verdi Finnian endişelenmeden, kolunu içeri sokup elbiseyi uzatacak kadar kapıyı açarak.

Elbiseyi elinden kaptım ve Nightbane yatak odasına koştu. Canavar hırladı ve başka bir adamın bağırıldığını duydum. Sesi Caelan'a ya da ne yazık ki Eldrin'e benzemiyordu.

Başka birinin girmesini istemediğimden, Finnian daha kolunu çekmeden kapıyı kapatmak için harekete geçtim.

"Bu patlama da ne?" diye inledi.

Yüzümü buruşturdum ve kapıyı hafifçe açtım. "Kolunu çıkar da giyineyim."

"Ah, Tavish neden-"

"Finnian, sessiz ol," diye seslendi Caelan yatak odasından.

"Yoksa ölmek mi istiyorsun?"

Tavish dişlerini sıkmış ve kılıcını kınına sokmuş halde yanıma geldi. Üzgündü ve onu suçlayamazdım.

Nightbane'den derin, tehditkâr hırıltılar geliyordu ama bir saldırı sesi duymadım. Daha çok diğerlerini uzak durmaları için uyarıyor gibiydi.

Bir hiç uğruna çıldırmıştım. Düşündüm.

"Nightbane endişelendiğinde, düşündüm ki..." Alt dudağımı ısırdım. Omurgamdan aşağı inen ürpertiden nefret ediyordum. Ortadan kaybolmak istedim.

Tavish'in ifadesi yumuşadı ve yüzümü ellerinin arasına alarak beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Hey, sana kızgın değilim. Eğer telaşlandıysan, doğru olanı yaptın." Burun delikleri alevlendi. "Benim sorunum Finnian ve söylediği tüm o şeyler."

Beni rahatlatıyordu ve ben de bu iyiliğine karşılık vermek istedim. "Seni kızdırmak için söylediklerinin sadece yarısını söylüyor. Belki onu görmezden gelersen seninle bırakır."

Tavish alnını kırıştırarak sanki iki kafam varmış gibi bana baktı. "Bazen bana ne söylemeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim olmuyor. Dünya çok tuhaf bir yer."

Güldüm, ses hafifti ve bana eski halimi hatırlatıyordu... ve sonra kız kardeşimi ve ailemi özlemenin acısı kalbimi sıkıştırdı. Hüznü bir kenara itip şimdiki zamana odaklanmaya çalıştım. "Demek istediğim Finnian seni kızdırmayı seviyor."

"Evet ve eğer dikkatli olmazsa, kendimi kaybedip onu öldüreceğim." Yüzü yumuşamadan önce gözleri kısıldı ve karanlıkla parladı. "Ani üzüntünün sebebi o mu?"

Bu konuya girmek istemediğim için başımı salladım. Önlüğü daha sıkı kavradım, ayakta olduğumu hatırlayınca yüzüm ısındı.

sadece ıslak bir havluyla. Açık mavi önlüğü kaldırdım ve gülümsedim. "Ama oraya gitmezsek yorum yapmaya devam edecek ve benim gözetimimde ölmemesini tercih ederim."

Tavish'in bakışları aşağı doğru inerken adem elması sallanıyordu. Midemde sıcak bir düğüm oluştu -sadece onun yaşadığım bir düğüm, beni bu karmaşanın içine sokan da buydu. Ona olan çekimim anlıktı ve amacım basitti: Yeni Yıl Arifesi öpücüğü, beni buraya getiren şeyin ta kendisiydi.

Finnian sanki kaderi ve ölümünü kışkırtmak istiyormuş gibi kapıyı çaldı ve "Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz? Birçoğumuz hâlâ dışarıda, odalarda sizi bekliyor. Eğer-"

Tavish, "Kapıdan uzaklaş Finnian, yoksa yemin ederim, bir lokma pişmanlık duymadan işini bitiririm," diye hırladı.

Nightbane hırlamaya devam etti ve Caelan içini çekerek, "Seelie'nin bizi sürgün etmesine şaşmamalı," dedi.

Göğsüm daraldı. Biyolojik ailem bu insanlara bunu nasıl yapmış olabilir? Unseelie onları bu geleceğe mahkûm edecek ne yapmıştı? Yıkık ejderha topraklarında yaşamak yetmezmiş gibi, halkım Tavish'in ailesini ortadan kaldırmış ve beni Dünya'ya, buradaki hayatımı unuttuğum bir yere göndermişti. Beynime bir sürü soru hücum etti.

Tavish kapıyı çekerek açtı, dışarı çıktı ve sonra bir ses duydum *Şaplak*.

"Lanetli uçurum!" Finnian haykırdı. "Bu ne içindi?"

Kıkırdadım ve gerildim, acı çekmeyi bekliyordum ama hiç gelmedi. Sonra banyodaki bir ürperti titrememe neden oldu ve diken diken oldu. Burada yalnız olmaktan nefret ediyordum.

Nefesim hızlanarak elbiseyi üzerime geçirdim ve birkaç saniyede bir odayı tarayıp Eldrin'in köşelerden bana bakan ürkütücü gözlerini hayal ettim.

Elbisenin, Tavish'in annesine ait olan diğer elbiselerimden daha bol olması hoşuma gitmişti. Bana daha iyi uyan başka birinin kıyafetlerini yağmaladıklarından şüpheleniyordum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek yatak odasına girdim, Tavish ve Finnian ile birlikte olduğum ve orada yalnız olmadığım için mutluydum - *ta ki*

Bakışlar Struan'ın üzerindeydi.

Kanatlarım bağlanırken sırtışı ve kıkırdamalarını hatırladım. Bana zarar vermemiş olsa da, bana tam bir nefretle bakmıştı... burada yaşayan diğer Unseelie'lerin çoğundan daha fazla, bu da çok şey ifade ediyordu.

Tereddütümü belli etmek istemeyerek omuzlarımı dikleştirdim ve çenemi kaldırdım. Ona karşı sinmeyecektim. Gardiyanın istediği de buydu.

Ayrıca Struan'ın koridor kapısının yanındaki duvara sırtını dayamış olması da işe yaramıştı. Nightbane yere yığılmıştı, tüyleri . Struan'ın umutsuzca iç çamaşırı değiştirmeye ihtiyacı olduğunu umuyordum.

"Yaşıyor mu?" Kaşlarını çatı ve gözlerine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ama ağır yaralıydı! Bu imkansız."

"O neden burada? Çok iyi bir çocuk olan Nightbane için atıştırmalık mı?" Nightbane'in tepkisi şimdi anlam kazanmıştı. Canavar beni arenaya atmadan önce Struan'ın bana ne yaptığını görmüştü. Korkumu hissetmiş ve bunu muhafızla ilişkilendirmiş olmalıydı.

Şikayet etmiyordum.

"Eldrin'i kaledeyken gören son muhafız o." Tavish siyah tünığının kollarını sıvadı.

Dikkatim, benimle aynı anda sihirli bir şekilde onun üzerinde de beliren sarmaşıklara ve dikenlere yöneldi.

Tavish ellerini indirdi ve sağ elini beyaz uçlu kılıcının koyu renkli, pürüzsüz kabzasına dayadı. "Arenadaki herkesin duyduğu mesajı onun da duyduğundan emin olmak istedim, böylece bir yanlış anlaşılma ihtimali kalmayacak." İçtenlikle gülümsedi ve gözbebekleri kanatlarıyla neredeyse aynı renge dönüştü: akik.

Struan burnunu kırıştırdı. "Seelie yabanisi hakkında mı?"

"Seelie ne?" Tavish homurdanarak kılıcını çekti ve savurmaya hazırlandı.

Caelan Tavish'in yanından homurdandı. "Bu gerekli mi? İnsanlar olanlardan memnun değil. Özellikle de Lira'nın hayatta olduğunu öğrendiklerinde, meydan muharebesinin bitmesini kutlamalarını bekleyemezsin."

Omzuma sıcak bir el kondu ve göz kırpan Finnian'a baktım. "*Endişelenme*" diye mırıldandı.

"Evet, bu gereklilikten de öte bir zorunluluk." Tavish'in etrafında karanlık dönmeye başladı ve sıcaklık birkaç derece düştü. "Lira artık bir tutsak değil. Zarar görmeden istediği yere gitmekte özgür. Buna itaat etmeyen olursa, onu öldürürüm. Soru sormak yok. Anladınız mı?"

Tavish'e kızmam gerekirdi ama bunun yerine omuzlarım hafifledi. Yanlış yönlendirilmiş olsa bile beni bildiği tek yolla koruyordu. Korku uzun zamandır onun taktığıydı ve halkının onunla bağdaştırdığı tek şeydi.

Struan, vücudu kaskatı kesilmiş olmasına rağmen, "Evet, Majesteleri," diye mırıldandı.

Nightbane dişlerini gösterdi ve pürüzsüz zemini eşeledi, kireç gözleri daha parlaktı.

Canavara bakan Tavish başını salladı ve tekrar muhafıza odaklandı. "Umarım yaparsın. Ve eğer diğer muhafızlardan herhangi biri ona zarar verecek bir şey yaparsa, sen de sorumlu tutulacaksın."

Ağzı düştü. "Ne? Bu hiç adil değil!"

"Adil olmak beni ilgilendirmiyor. Beni ilgilendiren Lira'nın güvenliği." Tavish kaşlarını çattı ve başını öne eğdi.

Struan göğsünü kabartarak hoşnutsuzluğunu belli etti ama başka bir şey söylemedi.

"Gördün mü?" Finnian omzuma vurmadan önce kulağıma fısıldadı.

Vücudum sarsıldı ve irkildim. Neyse ki iniltimi yuttum. "Bu konuyu kapattığımıza göre, şimdi bana Eldrin." Tavish topuklarının üzerinde geriye yaslandı, sol kolu vücudunu çaprazlayarak sağ dirseğini kavradı. "Her ayrıntıyı duymak istiyorum."

Struan'ın boynunda bir kas seğirdi. "Eldrin yanımdan geçip pencereye doğru yürüdü ve bana acelesi olduğunu söyledi. Sonra da uçup gitti."

"İlginç." Tavish dudaklarına dokundu. "Sen ve Eldrin yakınsınız. Sana bundan daha fazlasını söylemedi mi?"

"Oh. Um..." Struan'ın alını kırıştı ve ellerini sıktı. "Bana köye gitmesi gerektiğini ve orada olmayı umduğunu söyledi."

geri."

Evet, Struan'ın huysuz davranışları göz önüne alındığında, gece zebanisinin bundan daha fazlasını söylediğinden şüphelenmiştim.

"Köy. Güzel." Tavish kılıcı kınına geri koydu. "Bu çok yardımcı oldu. Gidebilirsin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Finnian geçerek Struan'ı görmemi engelledi. "Sessiz ol" diye bağırdı.

Öfke kanımı kaynattı. Evet, Struan odadan çıktıktan sonra o pisliğe ne kadar sessiz olabileceğimi öğretecektim. Sinir krizi geçirerek Tavish'le daha fazla sürtüşmeye neden olmak istemedim.

Koridorun kapısı açıldı ve Nightbane hırladı. Hırlarken dişleri takırdadı ve Struan irkilerek kapıyı arkasından çarptı.

"Bu da neydi böyle?" Finnian'ı göğsünden iterek tersledim. Yan taraflarım hâlâ ağrıyordu ama ağlamak ve kusmak kadar değil, ki bu da bir ilerlemeydi.

"Sprite, dikkatli ol." Tavish uçtu ve bir saniye içinde yanıma indi. "Yaraların. Artık kanamana ihtiyacımız yok. Hayatta kalamayacağından endişeleniyorum."

Nabzım çırpındı. "Daha iyi hissediyorum."

"Yine de yaranın tekrar açılma riskini göze alamayız." Tavish Finnian'a döndü ve hırladı, "Peki sen ona ne yaptın?"

İki elini de kaldırdı. "Hiçbir şey. Struan'la yüzleşmek istedi, ben de ona sessiz olmasını söyledim."

Kanım normal sıcaklığa düştü. "Ne? Gerçeklerden kaçtığını biliyor muydun?"

"Buraya gelmeden önce biliyorduk." Tavish yanağımı okşadı ve şefkatle gülümsedi. "Ama göstermelik olarak onu dinlememiz ve seninle ilgili duruşumu netleştirmemiz gerekiyordu ki muhafızlar bir yanlış anlaşılma olduğunu iddia edemesinler."

"Şimdi de her hareketini izlemesi için Finola'yı üzerine salıyoruz." Caelan ellerini arkasına koydu. "Bunun bizi Eldrin'in saklandığı yere götüreceğini umuyoruz. Sanırım üç gün içinde onu hücreye geri götüreceğiz."

Tamam. Bu iyi bir haber gibi geldi. Sonra aklıma bir düşünce geldi. "Ama ailem ve kız kardeşim. Onları tehdit etti. Peki ya

intikam için onları öldürmek üzere Dünya'ya mı geliyor?" Panik göğsümü tırmaladı ve nefes alamadığımı hissettim. Yaşayarak sevdiğim herkesi tehlikeye mi atmıştım?

"Blighted Abyss!" Tavish yere tekme attı. "Sen neredeyse ölüyordun, onun tehdidini unutmuştum."

"Gidip onları kontrol edebilirim." Finnian'ın kanatları çırpındı. "Daha önce seninle bir kez Dünya'ya gitmiştim, oraya nasıl gideceğimi söylediğin sürece bana bir şey olmaz."

Bana yük olmasından nefret ediyordum ama yardımını da geri çeviremezdim. Eiric ve ailemin güvende olduğundan emin olmam gerekiyordu. "Ya da ben ."

"Hiçbir yere gidemezsin." Tavish başını salladı ve kollarımız birbirine değecek şekilde bana yaklaştı. "Tıpkı benim yapamadığım gibi, krallıktaki kargaşayla ilgilenmem gerekiyor. Finnian, oraya gittiğinde uzun süre kalamazsın yoksa anılarını kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırsın. Tehdit sona erene kadar onları Eldrin'den koruyabilmemiz için onları buraya getirmelisin."

"İyi olacağım." Finnian ellerini birbirine sürttü. "Ayrıca, Dünya ilginç bir yer. Ziyaret etmeyeli yıllar oldu."

Caelan kollarını kavuşturdu. "Bu zevk için değil. Bu bir görev."

"Anlaşıldı." Finnian ışınlandı.

Ben yatağa doğru dönüp şiltenin içine gömülmek isterken Tavish Dünya'ya gitme talimatlarının üzerinden geçti. Kan lekeli yatak takımının yerini lacivert çarşafalar almıştı ve çok davetkâr görünüyordu. Ama Caelan'ın Tavish ve Finnian'ın konuşmalarını dinlerken bana dik dik bakması yüzünden uzanıp kendimi hedef haline getirmek istemiyordum.

Bunun yerine, adamların önünde durduğu büyük pencerelerden dışarı baktım. Gökyüzü geldiğimden beri hiç olmadığı kadar açıktı, yıldızlar parlıyor ve dolunay karanlık köyün üzerinde parlıyordu.

Birkaç dakika sonra adamlar dağıldı.

Finnian yanıma geldi ve bana sarıldı. "Endişelenme, Lira." Bakışlarımı tuttu. "Uzun sürmeyecek ve ne yaptığımı biliyorum. Güven bana."

Ona güvendiğimin farkına varmak çöktü. "Dikkatli ol."

Beni bıraktı ve kolumu sıktı. "Yapacağım." Caelan'ın peşinden dışarı çıktı.

Caelan koridora çıkarken, "Finola'ya bu gece odanızda nöbet tutması için güvendiği birini seçmesini söyleyeceğim," dedi. "Eldrin'in gizlice içeri girip sözünüzü baltalamasına ihtiyaımız yok."

"Kulağa hoş geliyor." Tavish ellerini saçlarında gezdirdi ve i geçirdi. "İkimiz de onu ldremeyeceğimi biliyoruz, bu yüzden beni koruyabilecek birilerinin olması en iyisi."

Yalnız kaldığımız anda Tavish kendi banyosunu yapmak için izin istedi.

Odada tek başıma, taze arşaflarıyla yatağa karşı koyamadım. Yorgunluk üzerime çöktü, beni ağırlaştırdı. Pencerelele en yakın taraftaki şiltenin üzerine srndm.

Nightbane yatağa atladı ve ayaklarımın dibine uzandı, ben de onun nefes alışını dinledim ve derin bir uykuya daldım.

Uyandım ve bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Odaya baktım ve Tavish'i pencerenin yanında durmuş, köye ve okyanusa doğru bakarken buldum. Ellerini tahta bir sandalyenin arkasına dayamıştı ve omuzları kamburlaşmıştı.

Yenilmiş bir adamı andırıyordu.

"Yerde uyumamı mı istedin?" Boğazım . Bunu hiç düşünmemiştim ama artık duruşmalar bittiğine göre ve bu kadar çok şeyi riske attıktan sonra, belki de yanında yatmamı istemiyordu. Üzerimi açtım ve bacaklarımı yana attım.

"Tabii ki hayır!" Bana döndü. Yanağından sandalyeye bir şey düştü.

Gözyaşı mıydı?

Onunla kuzeninin arasına girmiştim ve bunun ona nasıl hissettirebileceğini düşünmemiştim. "Bunu nasıl dzeltebileceğimi bilmiyorum. Seninle tek ailen arasında bir anlaşmazlığa neden olmak istememiştim."

Doğruldu ve kaşlarını kaldırdı. "Beni zen şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Beni yanlış anlama. Araya beni korumanı takdir ediyorum ama anlıyorum-"

"Seni *korumak* mı?" Acı acı güldü. "Keşke yaptığım şeyin bu olduğunu iddia edebilseydim?"

Bu ses bana onun buraya geldiğim zamanki halini hatırlattı. Bir şeyi kaçırmıştım ve ondaki bu değişime önemli bir şey olmalıydı.

Gerçeği fark ederek yutkundum. "Hâlâ beni öldürmeyi planlıyorsun." En başından beri planı buydu; beni Seelie'önünde öldürmek. Ağzım kurudu.

Yüzünde çatık bir ifadeyle bana doğru ilerledi. "Bu bir ifade mi yoksa soru mu?"

Boğazımda bir inilti düğümlendi ve ciğerlerim dolmayı reddetti. Hava.

Sorusunu tekrarladı ve ekledi, "Çünkü bu bir , cevaba hazırlıklı olsan iyi edersin. Senden bir şeyler saklamaktan bıktım."

Her nedense, bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı. "Bu bir soru." Kalbimin etrafına bir kez daha barikat kurmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Ne olduğunu anlayamadan aramızdaki mesafeyi kapattı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. Sonra fısıldadı.

LİRA

"Y "Sonsuza dek benimle güvendesin, ufaklık."

Dudakları kulak mememe değdi ve ürperdim. İçime çektim Kehribar ve misk kokusu başımı döndürdü.

"Eğer izin verirsen, sonsuzluğun geri kalanını sana yaşattıklarımı telafi etmek için harcayacağım, ama o zaman bile yeterli olmayacak." Sonunda sesi kırıldı.

Bu bir rüya olmalıydı çünkü Tavish benimle asla böyle konuşmazdı. Bu imkânsızdı. Başımı salladım ve birinin üzerimde illüzyon büyüü kullanıyor olması gerektiğini fark ettim. Kalbim kırılmadan önce kendime gelmeye çalışarak arkama yaslandım.

Doğruldu, titrek bir nefes verdi ve yüzünü buruşturdu. "Benimle bir şey yapmak istemediğin için seni suçlamıyorum. Seni öldürmek için kaçırdım ve sayamayacağım kadar çok kez seni tehlikeye attım. Sonunda aklımın başıma gelmesi için seni kaybetmem gerekti."

Bir elimi kaldırdım ve kalbim sıkıştı. "Dur, *lütfe*n. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

"Çok geç kalmış olabileceğimin farkındayım ama yine de söylemem gerekiyor." Göğsünü sıktı. "Bunu söylemenin herkes için olduğu gibi benim için de ne kadar riskli olduğunu biliyorum ama Lira, gelen her şey için çok üzgünüm. Özrümün sana önemli bir şey borçlu olmama neden olması umurumda değil çünkü varlığımın geri kalanında arşeyleri düzeltmeyi zaten planlıyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu. *Bir şey* söyleyeceğini hiç hayal . Bunun gibi. Kalbim bunun gerçek olduğu umuduyla çırpınıyordu.

gerekiyordu, ben de bileğimin iç kısmını çimdikledim. Keskin bir acı saplandı ama hiçbir şey değişmedi.

"Eğer her gün ayaklarına kapanmak için uyanmak bir gün beni affetmene yardımcı olacaksa, bunu seve seve yaparım." Tavish'in eli ince gri tuniğini çekiştirdi. "Eğer güneşin doğması ve halkımın ve benim bildiğimiz tek sığınaktaki karları eritmesi için tüm karanlığı geri çekeceksem, bunu yapacağım. Sadece seni hayatımda tutmak için ne yapmam gerektiğini söyle. Gücüm yetiyorsa sorgusuz sualsiz yaparım, yetmiyorsa da bunu patlayıcı bir yolunu bulurum. Gecenin sonunda, sen benimle kaldığın sürece ne gerekiyorsa yapacağım."

Dünya altımda eğildi ve kendimi bu garip, yeni gerçekliğe sabitlemek için kollarımı belime doladım. "Tavish, ben-"

"Bir şey söyleme. Henüz değil." Tavish alt dudağını ısırды ve tereddütlü bir adım daha yaklaştı. "Bu senin hislerini değiştirebilir ama dürüst olmam gerek."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, ben de konuşmaya korkarak başımı salladım.

Gözleri gümüş rengine döndü. "Keşke seni kaçırdığım için pişman olduğumu söyleyebilseydim ama söyleyemem."

Başladım, bunu beklemiyordum.

"Eğer yapmasaydım, şimdi burada seninle olamazdım ve bu akıl almaz bir şey. Başına gelen her şeyden pişmanlık duyan bencil, kendini beğenmiş bir moronum ama seni buraya getirdiğim ve tüm bu olaylar zincirini başlattığım için hak ettiğin pişmanlığı bulamıyorum." Suçluluk duygusu ağır basmış gibi başını öne eğdi. "Bu da sana benden nefret etmek için her türlü hakkı ve benden çok çok uzaklara gitmek için her türlü nedeni veriyor." Gözlerimin içine bakarken gözleri parlıyordu ve beni uyarıyordu. "Gitmek istiyorsan, gitmekte özgürsün. Seni kalmaya zorlamayacağım. Sadece kendi bencil hatırım için kalmamanı umuyorum."

Kalbimin etrafına ördüğüm azıcık duvar da paramparça oldu. Bana kalmak ya da gitmek konusunda karar verme özgürlüğü tanınması, aklım *hayır* diye bağırса da her şeyi umutsuzca netleştirdi. "Kalmak istiyorum ama başımıza gelebileceklerden korkuyorum." Basit gerçek

görmezden gelinemezdi. Gitmek istesem bile gidemezdin. Şimdi olmaz... O bunları söylerken olmaz.

Yüzünü buruşturdu. "Benden uzaklaşmak istemelisin. Aslında, seni zorlamalıyım." Gözleri fırtınalı bir hal alırken yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Kendi güvenliğin için, fikrimi değiştirmeden ve gitmene izin vermeyi reddetmeden hemen gitmelisin. Zorlanıyorum ve gitmenin senin için en iyisi olduğunu bilmek beni bu sözleri söylemeye zorlayan tek şey. Eğer gitmez ve daha sonra fikrini , seni avlamayacak kadar güçlü olamam. Anlıyor musun?"

Neden onun beni avlama sesi beni heyecanlandırıyordu? Sırf beni yakalamak için duyduğu çaresizliği görmenin heyecanı için bunu denemek istedim ama bunu yapmayı düşünmek bile kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

Günün sonunda, benim de aynı şekilde hissettiğimi bilmesini istedim. "Anlıyorum ve hiçbir yere gitmiyorum." Yüzündeki tek damla gözyaşını sildim. "Yine de haklısın. Beni buraya getirdiğinden beri yaşadığım her şeyin sebebi sensin, öyleyse bu ani değişiklik neden?"

"Başından beri senin durumunla mücadele ettim ama sen Seelie'ydin ve bu nefrete tutunmak daha kolaydı. Sana karşı bir çekim hissettim ama belki de gidersen daha fazla mücadele etmeyeceğimi düşündüm." İrkildi. "Ama birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, bu çekim daha da güçlendi - ta ki gözlerimi açmak zorunda kalana kadar."

Öfkelendi ama geri çekilmedi. "Karşına çıkan her zorluğa göğüs gerdin, ihtimaller senin lehine olmadığında bile. Empati, güç ve var olduğunu hiç bilmediğim bir dayanıklılık gösterdin ve sana nasıl davrandığımıza rağmen bizden birini öldürmenin sana bu kadar acı vermesi, gözlerimi açıp *seni* gerçekten görmemi sağladı. Bunun bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyorum." Çenesi sıkıştı.

Ve bilmem gereken de buydu. "Bana açıldığın ve ruhunu ortaya koyduğun bu an her şeye değdi. Eğer benim senin için hissettiklerimin yarısını sen de benim için hissediyorsan, nerede olmam gerektiği konusunda hiçbir şüphe yok."

Elimi tuttu ve dokunuşundan gelen vızıltı bedenimi daha da ısıttı. Fısıldadı, "Halkımdan bazıları hâlâ seni öldürmek isteyecek. Burada hâlâ risk altında olacaksın ve ailen eninde sonunda

senin için geliyorlar. Muhafızlarım onlarla savaşamayabilir, bu yüzden karşı koymanız gerekecek. Bunu istemek çok fazla."

"Öyle değil." Ona doğru adım attım, göğüslerimiz birbirine değiyordu. "Onları hatırlamıyorum bile, Tavish. Benim ailem Dünya'dakiler, Finnian'ın getirdikleri. Biyolojik ailem beni hiç düşünmeden bir kenara atarken onlar beni büyüttü. Onlara karşı durmak zor olmayacak çünkü onlar yabancı."

"Çok uzun sürmeyecek." Boştaki eli deniz yeşili ışıltılı kanadımın dokundu. "Büyün geri dönüyor, bu da anılarının her an geri geleceği anlamına geliyor."

Kanatlarıma dokunduğunda neredeyse bir inilti çıkacaktı. Daha önce hiç bu kadar yakın bir şey hissetmemiştim ama kanatlarım sadece birkaç gündür vardı. Sebebi bu olmalıydı. Yine de ihtiyacım midemin derinliklerinde yuva kurmuştu.

"Sana burada kalmak istemen için hiçbir sebep vermedim. Bu sadece kader arkadaşı bağının seni bu şekilde konuşmaya zorlaması." Yüzümü taradı, her yarığı içine aldı.

"Kader arkadaşı mı?" Finnian bir tür bağlantıdan söz etmişti ama adını koymamıştı. Kastettiği bu muydu?

İç çekti. "Doğru ya. Hatırlamıyorsun. Bu, bir ruhun ikiye bölünüp iki ayrı insana yerleştirilmesidir. Sadece birlikteyken bir bütün olurlar ve bu kaderin senin için mükemmel kişiye işaretleme yoludur. Nadir ve değerlidir ve büyülü işaretler birbirimiz için ne olduğumuzu gösterir ve aynı zamanda etrafımızdaki herkese bunu açıkça gösterir. Aramızdaki uğultuya ve birbirimizin yanında olma dürtüsüne neden oluyor. Bu bağlantı, bizim için kötü olsa bile birlikte olmak istememizi sağlıyor."

Açıklama çok mantıklıydı ve bir şekilde beni daha da emin yaptı. "Aynı şeyi senin için de söyleyebilirdim ama bunun doğru olmadığını biliyorum." Yüzünü kavradım ve gözlerimin içine bakması için başını kaldırdım. "İstemediğin zamanlarda bile benimle kendi yöntemlerinle ilgilendin. Hiç yokken beni sakat bırakmak isteyen bir gardiyandan kurtardın. Vücut sıvıları kokan korkunç bir hapisane hücresi yerine yatak odanızda kalmamı sağladınız ve bana uyumak için rahat bir yer, temiz kıyafetler ve bir küvet verdiniz."

"Seni yerde yatırdım ve küvette saldırıya uğradın." Tavish'in çenesi sıkıştı. "Keşke kuzenimi öldürebilseydim-"

"Ona olan borcunu ödeyebilmek için elinden geleni yaptın." Parmağımı dudaklarının üzerine koydum, sözümü bitirmeme izin vermesini istiyordum. Kendini bu kadar hırpalamayı bırakmalıydı. "Beni giydirdin, besledin ve Nightbane'in beni korumak için yanımda kalmasına izin verdin. Beni güvende tuttun, kendi halkından bile."

Yüzünü buruşturdu. "Bunu daha önce yapmalıydım. O eldivenin acısını hiç ."

"Gücümün geri gelmeye başlamasının sebebinin eldiven olduğuna inanıyorum." Kendimi korumaya ve tehlikeli durumların üstesinden gelmeye zorlanana kadar hiçbir değişiklik göstermemiştim. "Ve eğer beni kaçırmamış olsaydın, bu anı yaşıyor olmayacaktık. Buraya gelebilmemiz için tüm bunların yaşanmış olması çok kötü ama birlikte daha güçlü bir şekilde ilerleyebilirsek, o zaman her şeye değmiş olacak."

"Öyle deme. Yaşadıkların dayanılmazdı-"

Konuşmasından sıkılmışım, bu yüzden onu öptüm.

Dondu kaldı ama geri çekilmedi, ben de dilimi dudaklarının üzerinde gezdirdim, onu tatmak istiyordum.

"Kahretsin," diye inledi ve ağzını açarak içeri girmeme izin verdi.

Kollarımı boynuna doladım, yanlarım biraz ağrıyordu ama beni durduracak kadar değil. Sadece kadife gece ve soğuk hava olarak tanımlayabileceğim şeyin tadı daha fazlasını istememe neden oldu. Vücudumu onunkine bastırırken parmaklarım saçlarına dolandı.

Daha önce sadece bir kez böyle öpüşmüştük ve o da göğsümdeki büyülü dövmeyi fark ettiğinde kısa kesilmişti. Bu sefer, önden gitmem gerekse bile hiçbir şey bizi durduramazdı.

Kollarını bedenime dolayarak beni kendine doğru çekti. Sonra ellerini bıraktı ve hızla geri çekilmeye çalıştı.

Kalbime keskin bir sızı saplanırken onu bıraktım. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır." Pantolonundaki büyük şişkinliği düzeltti. "Sorun da bu zaten."

"Bu nasıl bir sorun olabilir ki?" Birden kendimi İngilizce dersine geri dönmüş gibi hissettim, tüm bu katı kurallar vardı ama ezberlemeniz gereken çılgın istisnaların bir listesi vardı.

İki elini de kaldırdı ve saçlarının arasında gezdirdi. "Çünkü yaralısın ve beni bu şekilde öpmen otokontrolümü mahvedecek. Seni tekrar incitme riskini göze alamam."

"Bana zarar vermeyeceksin." Tuniğini yumrukladım ve onu kendime doğru çektim. Vücudum rahatsız edici derecede sıcaktı ve bu sorunu çözecek tek bir şey vardı.

Tekrar ulaşabildiğim bir yere gelir gelmez onu öptüm. Sertliğini karnıma bastırarak inledi. İhtiyaç içimde yükselirken nefesim kesildi.

Hareket etmeyi bıraktı. "Seni incittim mi?"

"Hayır, ama durmaya devam edersen *canını* yakacağım." Topuklarımın üzerinde dönerek onu da kendimle birlikte sürükledim ve yatağa ittim.

Nightbane'in kireç gözleri parladı ve Tavish'e hırladı.

"Hadi oğlum." Tavish'in gömleğini bıraktım ve canavarın bana itaat etmesini isteyerek dilimi şaklattım.

Neyse ki yaptı ve ben de onu banyoya götürdüm. Bana dokunması konusunda zaten çekinceleri varken Tavish'i tehdit edecekse, Nightbane'in bizimle birlikte olması güvenli olana kadar ayrı bir odada kalması gerekiyordu.

Kapıyı açıp içeri girmesini söylediğimde, canavar anlamamış gibi başını eğdi. Her nasılsa, onunla birlikte içeri girmeye niyetim olmadığını anlamıştı. "yok. Uzun sürmeyecek."

Alay etti ama banyoya girdi ve kapıyı arkasından kapatmama izin verdi.

Yatağa geri döndüğümde Tavish'i onu ittiğim yerde buldum ama yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Ona doğru geri yürürken iki elimi de kaldırdım. "Eğer öpüşmek istemiyorsan ya da..." Yüzümün alev aldığını hissederek sözümü kestim. Ne söyleyeceğimden bile emin değildim çünkü onun yapmak istediğinden daha fazlasını bekliyormuşum gibi görünmek istemiyordum. Ona baskı yapmak istemedim.

"Sprite, senin içine gömülmekten daha çok istediğim bir şey yok. Ama yaralısın ve seni zaten bir kez kaybettim. Bunu riske atamam."

Sözleri içimde bir ateş yaktı ve bunun utançla hiçbir ilgisi yoktu. Beni istiyordu, gerçi benim ona ne kadar ihtiyaç duyduğuma bundan şüpheliydim. "Acı artık sadece bir rahatsızlık."

Ayağa kalktı ve gelmemi işaret etti.

Bacaklarım kendiliğinden hareket etti. Ona ulaştığımda pes etmesini bekledim ama onun yerine gömleğimin sol tarafını kaldırdı ve yaramı inceledi.

Çenesi düştü. "Bu mümkün değil."

Aşağıya baktığımda az önceki açık yaranın artık sadece bir kabuk olduğunu gördüm. "Ben... Nasıl bu kadar çabuk iyileştiğini bilmiyorum. Ama sana söyledim, eskisi gibi canım yanmıyor." Bu konuda kendi sorularım vardı ama aklımda çok daha önemli bir şey vardı.

Sözlerinden ve yaşadığı şoktan cesaret alarak kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım.

"Sen benim ölümüm olacaksın," diye mırıldandı. "Ve ben ölümün her anına değer vereceğim." Sonra beni öptü ve bu sefer farklıydı.

Kısıtlama yok.

Elini yanımdan çekmek yerine yukarı uzandı ve ağzımı yutarken göğsümü avuçladı. Dilinin her darbesi daha fazlasına ihtiyaç duymamı sağladı ve kalçalarımı ona doğru yuvarladım.

Parmakları nazikçe meme ucumun üzerinde gezinerek kıvrılmama neden oldu. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve oraya daha hızlı varmazsak patlayacakmışım gibi hissediyordum. Aşağı uzandım ve elbisemin eteğini başımın üzerinden çekerek vücudumu ona gösterdim. Bunu istemediğimden, onu istemediğimden endişeleniyordu ve ben de istediğimi açıkça belirtmek istiyordum.

Şimdi iki eliyle göğüslerimi kavrarken öne eğilip boynumu öptü ve sonra aşağı doğru indi. Bir kolunu vücuduma doladı ve "Seni sırt üstü yatıracağım" diye fısıldayarak durakladı.

Başımı salladım ve kanatlarımı içeri katladım, o da beni yavaşça ve nazikçe hareket ettirdi, yan tarafımı kavramamaya dikkat etti. Bacaklarımın arasına diz çöküp tembelce beni tararken sarı saçlarım yastığın üzerine döküldü. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın Lira."

Yalan söyleyememesi ve yüzündeki hayranlık göğsümün rahatsız edici bir şekilde genişlemesine neden oldu. Söylemek istediğim çok şey vardı ama gerçekten bir şeyde karar kıldım. "Göster bana."

Her daha yakışıklı görünerek sırıttı. "Memnuniyetle."

Vücudunu benimkinin üzerine kaydırarak başını eğdi ve meme ucumu ağzına aldı. Bir eli bacaklarımın arasına kayarak dudaklarımı ayırdı. Bir parmağı içimde kayarken dili meme ucumu okşadı ve başparmağı şimdiye kadar deneyimlediğim en hassas noktaya çarptı.

İnledim, bir kolumu omzuna doladım, vücudunun daha yakın olmasını istedim. Diğer elimi pantolonunun içine kaydardım ve tuttum. Ne yapacağımdan emin değildim ama Eiric bana sevgililerinin hoşlandığı bazı şeylerden bahsetmişti, ben de onu okşamaya başladım.

"Kahretsin," diye inledi ve ben donakaldım.

"Yanlış mı yapıyorum?" Sormaktan nefret ediyordum. Muhtemelen birçok kadınla birlikte olmuştu ve ben ne yaptığımı bilmiyordum. "Özür dilerim. Hiç-" Elimi çekmeye çalıştım ama ağırlığını taşıyan eliyle yakaladı.

"Mükemmel yapıyorsun." Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bunu daha önce hiç kimseyle yapmadın mı?"

Başımı salladım. "Yani eğer ben-"

"Tanrılara şükürler olsun." Titrek bir nefes verdi. "Ben de yapmadım ve sadece hoşuna gideceğini düşündüğüm şeyi yapıyorum."

Beni neredeyse boğan baskı yok oldu. "Harika gidiyorsun. Demek sen de bakiresin?"

Yüzü soluk bir mora döndü. "Finnian bu yüzden hızlı bitirdiğim için benimle dalga geçti. Hiç kimseye karşı bir çekim hissetmemiştim... sana kadar."

"Ben de ." Kocaman gülümsememden yanaklarım acıdı.

"O zaman bunu birbirimizle paylaşabiliriz." Gülümsemesi içten ve özgürdü, sanki yüklerimiz geçici olarak kalkmış gibiydi ve aramızdaki hava cızırdadı.

Beni parmaklamaya ve klitorisimi ovmaya devam ederken ağzı benimkinin üzerine düştü, ben de onu başım dönecek kadar okşadım. Birden sürtünme yoğunlaştı ve zevk patladı. Parmakları hızlandıkça nefesim kesildi ve bedenimi daha da uçurumun kenarına sürükledi.

Aşağı indiğimde, bir şekilde, doymamıştım. *Daha fazlasını* istedim. Kontrol ondaydı ve şimdi bendeydi.

Onu aşağı ittim, pantolonunun belini kavradım ve . İhtiyaç bacaklarımın arasında tekrar titreşmeye başladı.

onu süzdüm. Doğrulup yatağın ahşap başlığına yaslandı, gömleğini çıkarıp ben üzerine sürünürken bir kenara fırlattı.

İhtiyaçtan başım dönüyordu ve kendimi onun üzerine konumlandırımdım. Ben daha kendimi indirmeden yüzümü kavradı.

"Eğer bunu yaparsak, sonsuza dek *benim* olursun. Hiçbir Seelie ya da ejderha giremez. Buna izin vermeyeceğim." Bakışları benimkilerle aynı hizadaydı. "Sana dokunan her erkek ölür. Anladın mı?"

Ona kelimelerle cevap vermek yerine onu öptüm ve üzerine abandım. Ucu içime kaydı ve dudaklarıma karşı tısladı. Bu tepki beni seksi ve kontrollü hissettirdi, bu yüzden daha da aşağı kaydım ve "Hepsini öldür" diye fısıldadım. Eğer onun olmam için gereken buysa, bu riski memnuniyetle kabul ederdim.

Dudakları yukarı kalktı ve belimi yaramın altından kavradı. Bir santim daha içeri girdikten sonra durduk ve vücudumun onunkine uyum sağlamasına izin verdik.

Eli göğsümü okşarken ağızlarımız çarpıştı.

Santim santim, yavaşça bağlandık. Daha fazla sığamayacağımı düşündüğümde, bedenim bir şekilde yanıldığımı kanıtladı. Sonra beni doldurdu, kendimi bildiğimden daha bütün hissetmemi sağladı.

Kalçalarımı hafifçe salladım ve o da arkasına yaslanıp inledi. Gözleri dalgalandı ve ben onu daha da fazla böyle hissettirmek istedim.

Her hareket ettiğimde daha az acıyordu ve çok geçmeden vücudumda sadece zevk dolaşmaya başladı.

Başını göğsüme doğru indirdi, dili benim onunkini çalıştırdığım gibi vücudumu çalıştırdı ve senkronize bir şekilde hareket etmeye başladık. Her hareket daha da hızlandı ve vücutlarımız terden sıırılsıklam oldu. Tırnaklarımı kanatlarının dibine yakın sırtına batırdım ve vücudunun titremesine neden oldum.

"Lira, daha bekleyemem," diye homurdandı.

Sesindeki ihtiyaç, içimdeki baskıyı bir kez daha yoğunlaştırdı.

Kendimden geçerken inledim ve Tavish arkasına kendi salınımıyla sarsıldı. Göğsümde bir şey açıldı ve sadece bana ait olmayan duygular beni tamamen doldurdu.

Tanrım, bu kadını seviyorum, dedi Tavish, ama bu benim kafamın içindeydi ve onun orgazmı benimkiyle birleşti.

Serbest bırakılmamızın peşinden koşmaya devam ederken başım döndü ve *seni seviyorum Tavish* diye cevap verdim.

Zevk bir şekilde daha da yoğunlaşırken gözleri açıldı ve benimkilerle kilitlendi. Göğsümün içine bir şey yerleşti, daha önce hiç fark etmediğim bir yeri ısıttı. Onun sevgisi benimkiyle karıştı ve ikimizin de aynı şeyi hissettiğini fark ettim.

Artık bir soru yoktu.

Kıpırdamadan durduk ama ben hareket etmedim, hâlâ bedenimi doldurmasını istiyordum. Birbirimize bağlı olmadığımız düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Kendimi ona hiç kimseye hissetmediğim kadar yakın hissediyordum.

"Sonsuza dek benimle kalacaksın, ufaklık." Sırıttı ve sol elini kaldırarak dövmenin elinden aşağıya, yüzük parmağının etrafına doğru devam ettiğini gösterdi.

Benimkini kaldırdım, aynı izleri buldum, ancak daha önceki gibi bir yanma hissetmemiştim. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim, *kâbus*." Kâbus , ikimiz de burada olmazdık.

Sırıttı ve beni kollarına çekerek göğsüne sabitledi ama kafam bulanıklaştı, sanki bir şeyler ters gidiyordu.

Tavish'in sesi aklıma geldi. *Lira, sorun ne?*

Ona cevap veremeden bir şey beni şimdiki zamandan *çekip* aldı ve unutkanlığa savurdu.

LIRA

D aranlık sardı, yaralandığım zamanki gibi ama aynı şey değildi. Midem huzursuzlukla çalkalandı. Fiziksel olarak Tavish'in yanında olduğumu bilerek kendimi toparladım. Soluk Aramızdaki bağıın vızıltısı kanıma pompalanarak boğazımı daralttı.

Tavish'in nasıl tepki vereceğı belli olmazdı.

Onunla konuşmam gerekiyordu ama etrafımda sadece sessizlik vardı. Sonra etrafımdaki karanlık bir görüntüye dönüştü.

tarafı yeşil, yapraklı ağaçlarla kaplı bir ormanın ortasında duruyordum ve Dünya'nın iki katı büyüklüğünde bir güneş üzerime ışıldıyordu.

Başımı kaldırdım, tenimdeki sıcaklığın tadını çıkarıyordum ki tanıdık bir sesin "Lira, bunun adil olmadığını biliyorsun! Kokunu saklamak için büyünü kullanıyorsun."

Etrafımda dönüp sık ağaç tepelerinin derinliklerine doğru uçarken kalbim güm güm atıyordu.

Tavish'le altı ayda bir yaptığım ziyaretleri dört gözle bekliyordum. Dokuz bile onda kendime yakın bir ruh hissetmişim ve uçabildiğimden beri kovalamaca oynuyorduk. Onun yanında genç ve utangaç olduğum ve kaçmaya çalıştığım zamanlarda kazara başlamıştı. Şimdi, onun beni kovalamasından heyecan duyuyordum.

Kollar belime dolandığında keskin bir sol kesmişim. Tavish'in çocuksu yüzü ışıldıyordu, yakalandığımdan beri tanıdığım adamda çok net olan keskin kenarlar henüz mevcut değildi. Gümüş gözleri

Dünyanın ve geleceğin ağırlığı omuzlarına çökmemiş gibi ışıldıyordu ve genç kalbim bugün hissettiğim büyüklüğün yankısıyla sıkıştı.

"Bu hiç adil değil!" Ciyakladım, kaşlarımı çatmaya çalıştım ama başaramadım. "Seni gizlemek için karanlığı kullandın."

"Ve kokunu gizlemek için suyunu kullandın." Bir eliyle beni serbest bıraktı ve burnuma vurdu. "Kovalamacada her şey mübahtır, ufaklık. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Gözlerimi devirdim, sinirlenmiş gibi davrandım ama başaramadım. Yapabildiğim en iyi şey gülümsememi gizlemek için dudaklarımı büzmek oldu. "İşte bu yüzden adın Tavish değil Thorn olmalıydı." Daha tehditkâr görünmek için burnumu kırıştırdım. "Çünkü dikenlisin ve acı veriyorsun."

"Ah... ama bu benden çok bir Seelie'ye yakışır," diye alay etti.

Tanımadığı bir ses ona seslendi.

Gülümsemesi azaldı ve kanatlarını çırparak beni serbest bıraktı. "Gitmeliyim. Eve dönme vaktimiz geldi, ama bir gün birbirimizi kovalamak için sadece saatlerimiz değil, sonsuza kadar vaktimiz olacak."

Nedenini anlamasam da küçük yerinden fırlayacak gibi oldu. Bunun yerine, sakın görünmek için omuzlarımı dikleştirdim. "Gitsek iyi olur."

İkimiz onu çağıran sese doğru geri uçtuk ve dörder kişi yan yana, karşılıklı duran sekiz kişiye ulaştık.

Kim olduklarını anladığımda nefesim kesildi.

Biyolojik ailem ortada bir tarafta duruyordu ve yanlarındaki iki kişi zihnimin gerilmesine neden oldu. Tam olarak aynı görünmeseler de, Dünya'daki evlat edinen ebeveynlerim olduklarına şüphe yoktu.

Babamın ve annemin teni Dünya'dakiyle aynı renkteydi ama hafif bir altın ışıltısı vardı ve bu da onları, özellikle de sivri kulaklarıyla, başka bir dünyaya aitmiş gibi gösteriyordu.

Benim iki ebeveynimin karşısında Tavish'in ebeveynleri, yanlarında da Torcall ve Finola duruyordu. Hayatımda tanıdığım sekiz kişiden ikisi

ama Unseelie ve Seelie soyluları hafızama yeni yeni geri dönüyordu.

"Sizi tekrar ziyaret etmek benim için bir onurdu." Tavish'in annesi başını eğdi, uzun beyaz saçları ince omuzlarının üzerinden kayıyor ve krallıklarını kaplayan karın rengini andıran teniyle neredeyse karışıyordu.

Seelie kraliçesi yayı iade etti, saçları benimkiyle aynı tonda, orta sarı. Altın rengi elbisesinin üzerinde dalgalanıyor, yanaklarındaki altın rengi çilleri ve zümrüt yeşili gözlerini vurguluyordu.

En sevdiğim renk.

"Krallıklarımızın nihayet bir olma potansiyeli beni heyecanlandırıyor." Seelie kralı göğsünü kabarttı ve kobalt gözlerini bana çevirdi. "Lira güçlü ve akıllı, bu yüzden iki krallığı tek bir krallık olarak yönetebilecek."

Hayatım boyunca... en azından Dünya'da... insanlar evlatlık olduğumu biliyordu. Eiric ve ailemin yanında durmaya alışmışım. Biyolojik ailemi görmek göğsümün sıkışmasına neden oldu. İkisinin karışımıydım; annemin saçlarına, kralla aynı tonda gözlere ve onun güneşte kızarmış tenine sahiptim.

"Benim oğlum da öyle." Unseelie Kralı'nın çenesi sıkıştı. Gri gözleri sertleşti, gözlerindeki keskinlik bugün Tavish'in gözlerinde sık sık gördüğüm bakışla eşleşiyordu.

"Birlikte yöneteceğimize göre bu harika." Tavish boğazını temizledi ve bana göz kırptı. Bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Merak etme. Asla o kadar huysuz olmayacağım."

Daha sonra ne olduğunu anlayamadan etrafımdaki görüntü değişti.

Altımda on yastık olan kocaman bir yatakta yatıyordum. Biyolojik ailem yatağımın kenarında oturmuş bana iyi geceler diliyordu. Sol tarafımdaki pencerenin dışındaki bulutsuz gecede ay yüksekte asılı duruyordu ve manzara, bana Japonya'nın kiraz çiçeği ağaçlarını hatırlatan büyükçe pembe bir ağaç tarafından kısmen engelleniyordu. En tedirgin edici his, genç halimin onlara karşı duyduğu memnuniyet ve sevgiydi.

Her birini yeniden yaşarken anılar hızlandı.

Yüzler, duygular ve yerler ev gibi hissettirmeye başladıkça sonrakiler daha tanıdık geldi.

Sonra durdular, üzerimde dolaşan kara bir bulut gibi beni şimdiki zamana geri çektiler.

"Lira." Tavish'in sesi bedenimle uyum içinde titriyordu. *Uyanmanı istiyorum.*

Bilincim tekrar üzerime yerleşirken vücudum titredi ve acı ve dehşet kalbime ve uzuvlarıma yerleşirken boğuldum.

Acı, bana ait değildi... ama Tavish'e aitti.

Tavish'in üzerime eğildiğini görecektim kadar gözlerimi araladım ve odanın soğukluğu hâlâ çıplak olduğumu doğruladı.

Tabii ki büyüm anılarımı geri getirmek için *ilk seks yaptığım zamanı* seçecekti.

"Sprite." Başını kaldırdı, fırtınalı gözleri umutla parlıyordu. "Tanrılara şükürler olsun. Sen tamamen iyileşene kadar bağımızı tamamlamamız gerektiğini biliyordum. *Bir kez daha* çok özür dilerim." Sevgisi, pişmanlığı ve endişesi korkunun yerini almıştı.

Kalp atışlarım hızlandı ve yanaklarım bir gülümsemeye dönüştü. "Tüm özürlerine rağmen, bana olan borcundan asla kurtulamayacaksın, diken."

Başını geriye doğru salladı ve gümüş gözlerindeki pırıltı, birkaç dakika önce yaşadığım bazı anılar gibi geri döndü.

"Az önce bana ne dedin sen?" diye fısıldadı. "Thorn?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu iyi değil mi?"

"Hatırlıyor musun?" Dudaklarının köşesi kalktı.

"Beni kovaladığını hatırlıyorum." Acaba bu yüzden mi daha önce kaçmak istemiştim ve onun beni bulması fikri hoşuma mı gitmişti diye düşündüm. "Ve sen büyünle hile yapıyordun."

Sıcak bir şekilde güldü, ifadesi çocuksu bir çekiciliğe dönüştü. "Sadece kokunu gidermek için suyunu kullandığın için. Sadece birimiz değil, ikimiz de sihrimizi kullanabildiğimizde bu adil olur." Yüzü ciddileşti. "Ama aşkım, sen iyi misin?"

Bunu düşündüm. Göğsümdeki sıcak ve ferahlatıcı noktalar daha önce hiç kadar ... gençliğim hariç. Gençken sıcak noktayı hiç fark etmemiştim. Belki de her zaman benim bir parçam olduğu için hiç fark etmemiştim.

eriştim. Ancak geri döndüğümde ve sihrimi yeniden etkinleştirdiğimde, içimde iki farklı sihir türü olduğunu hissedebiliyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve şimdi nasıl ya da neden yaptığımdan emin değildim.

Tavish'in rahatlamaya ihtiyacı olduğunu bildiğim için başımı kaldırdım ve onu öptüm. *İyiden de öteyim ve aslında kolların beni sararsa mükemmel*

Sanırım seni buna mecbur edebilirim. Dudaklarımı ısırdı ve yanıma yerleşerek sırtımı göğsüne doğru çekti. İkimiz de giyinmeye çalışmadık ve vücudu bana sarıldı. Aramızdaki bağı tamamladığımızı göre, vızıltı artık bir sarsıntıya dönüşmüştü ve ona bu şekilde sokulmak doğal geliyordu.

Boynumu öpücöklere boğdu ve ben tamamen memnun bir şekilde nefesimi verdim. Ve bu kez Tavish'in dokunuşu, kokusu ve tadıyla çevrili rahatlatıcı bir uykuya daldım.

Bir inilti ve tırmalama sesi bilincimi karıştırdı. Vücudum sıcaklık, huzur ve rahatlıkla titriyordu, bu yüzden istediğim son şey gözlerimi açmak ve bu noktadan hareket etmektir, ama inilti daha yüksek sesle büyüdü.

Farkındalık üzerime çöktü ve ağzım kurudu.

Nightbane.

Onu banyoya koymuştum ve seks yaptıktan sonra dışarı çıkarmayı unutmuştum.

Tavish'in vücudu benimkinden daha serin olsa da aramızdaki sarsıntı beni o kadar ısıttı ki örtünmeye ihtiyaç duymadım. Tavish'in kollarından yavaşça ayrıldım ve parmak uçlarımda banyoya doğru yürüdüm.

Kapıda, ses çıkarmamak için kolu yavaşça çevirdim. Yaklaşık on santim genişliğe ulaştığında, Nightbane burnunu aralıktan içeri sokarak kapıyı sonuna kadar açmaya zorladı.

Nightbane bana ters ters dışarı çıkarken birkaç adım geriye tökezledim. Gözleri saldırmak istediğinde olduğu gibi kireç renginde değil, daha da kötüydü. Koyu yeşildi, sanki onu incitmişim gibiydi.

Artık resmileşmişti.

Ben bir yabancıydım.

"Özür dilerim." Bir ebeveyn tarafından azarlanıyormuşum gibi hissederek başımı öne eğdim. "I..." Ne diyeceğimi bilemediğim için kısa kestim.

"Dinle canavar," dedi Tavish seksi bir şekilde. "Eşimin benimle bağ kurmaya ihtiyaç duyduğu için kendini kötü hissetmesine neden olma. Ben uyanık ve kıskanç bir şekilde yatarken sen onunla birçok gece kucaklaştın. Sıra sendeydi."

Başım ona doğru sallandı ve darmadağınık görüntüsüne . İçime bir sıcaklık yayıldı. Belli ki o da benzer şeyler düşünüyordu çünkü gözleri çıplak bedenime kilitlenmişti ve çoktan sertleşmişti.

Devam et ve onu banyoya geri koy, Sprite. Dudaklarını yaladı. Seyirci olmadan biraz daha yalnız kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Seni çıplak ve kader arkadaşı işaretleriyle kaplı olarak görmek, herhangi bir alemde yaşadığım en seksi şey.

Yanaklarım ısındıkça bacaklarım kendi kendine canlandı ve beni ona doğru gitmeye zorladı.

Nightbane oflayarak Tavish'le yalnız olmadığımızı hatırlattı. Sonra biri kapıyı çaldı.

Ciğerlerim sıkışmıştı ve çılgınca elbisemi aradım. Birinin bizi çıplak görmesini istemiyordum.

"Majesteleri, bu sabah Eldrin'i aramak için bize katılmak ister misiniz?" Finola seslendi. "Gitmeye hazırlanıyoruz ve siz kahvaltıya inmediniz."

Tavish kaşlarını çattı ve hayal kırıklığına benzer bir ağırlık bağımızı doldurdu. "Evet, biliyorum," diye karşılık verdi. "Lütfen hemen odaya kahvaltı getirecek birini bul ve iki tabaktan da yiyeceğimi söyle, ikisi de zehirli olmasa iyi olur."

Yerde, ona saldırdığım yerde buruşmuş olan elbiseyi gördüm. Tavish yatağın etrafında kendi giysilerini ararken onu kaptım ve vücuduma geçirdim.

Eldrin olmasaydı, bu yatak odasından çıkmamın imkânı yoktu. Tavish pantolonunun içine girdi, kaşları çatılmıştı. Ama o ardına girene kadar güvende olmayacaksın, bu yüzden üzgünüm.

Manzaranın tadını çıkararak yatağın etrafında dolaştım, o tuniğini giyerken neredeyse somurtacaktım. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kendine doğru çekmek için ellerini kığımın yanaklarına koydu.

Dudakları dudaklarımı yakalamadan ve dili ağızıma girmeden önce bir çığlık attım.

Hevesle karşılık verdim ama kapı bir kez daha çalınınca hırlamak istedim.

Caelan "İçeri geliyorum," diye verdi ve kapı açıldı.

Geri adım atmaya çalıştığımda Tavish beni yerimde tuttu ve ağızını hareket ettirerek çenemi ısırdı. Nefesim kesildi ve bu beklenmedik hissin tadını çıkardım.

Caelan'ın onaylamayan kafa sallaması dudaklarımı tamamen kapatmama neden oldu. Elllerinde siyah bir zırh tutuyordu.

Tavish inledi ve arkadaşına ters ters baktı. "Bu kadar acil olan ne?"

"Lira'ya zırh bulduğum için minnettar olabileceğini düşündüm." Üstünü ve altını yatağın üzerine fırlattı. "Sanırım biz Eldrin'i ararken o da bize katılacak."

Kalp atışlarım hızlandı. Kalenin dışına sadece iki kez çıkmıştım. Biri geldiğimde, diğeri de kaçmaya çalıştığımda. Krallığı gerçekten öğrenme düşüncesi kanımı heyecanla çarptırdı.

"Dışarıda olması onun için çok riskli." Tavish kaşlarını çattı. "En güvenli olduğu yerde, burada kalmalı."

Bu sevinç çabucak hayal kırıklığına dönüştü ve mesafe koymak için bir adım geri çekildim. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Neden böyle bir konuda şaka yapayım ki?" Tavish çenesini kaldırdı ve kollarını kavuşturdu. "Benim için önemli olan tek şey senin güvenliğin."

"Ve senin halkınınkini de." Caelan gözlerini devirdi.

"Halkım Lira'nın peşinden geliyor." Tavish bakışlarını arkadaşına çevirdi. "Bunu açıkça belirtmem gerekiyor."

Caelan alay etti. "Merak etme. ."

Vay canına. Çok gergindim ve şu ana yeniden odaklanmam gerekiyordu. "Bana zırh getirdi, böylece korunacağım. Ve bahse girerim muhafızların çoğu seninle birlikte aramaya çıkacaktır. Halkının bizi birlikte görmesi iyi olur. Dün söylediklerini pekiştirmiş olursun." Gülümsedim ve sözlerimin onu etkilemesini umarak gözlerimi kırptım.

"O haklı ve eğer onu saklarsan, ona daha çok kızmalarına neden olursun." Caelan zırhı işaret etti. "O hep senin yanındayken ve Finola ile Moor seni korurken, dışarıda burada olduğundan daha güvende olacaktır."

Moor.

Bu oldu ve bekçi kim alındı Torcall's yer. Benim göğsüm daraldı.

"Ben-" diye başladı Tavish.

"Artık bir mahkûm olmadığımı söylediğin zamanı hatırlıyor musun?" Kaşlarımı kaldırdım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "Ciddi ?"

Ofladı ve omuzları çöktü. "Tabii ki yaptım, ki bu şimdi aleyhime işliyor."

Güldüm ve yanağından öptüm. "Güzel, o zaman anlaştık."

Beni sevsen iyi edersin, ufaklık. Aramızdaki sıcaklık yayılırken gözleri parladı.

Biliyorum, Thorn. Ona göz kırptım ve zırhımı giymeye hazır bir şekilde yatağa doğru koştum.

Kalbim o anın mükemmel olduğunu hissediyordu. Tavish ne istediğimi, ihtiyaçlarımı dinlemişti ve kuzenini birlikte bulacaktık. Şu andan diğer her şeyi yapacağımız gibi.

Bir saat içinde Tavish ve ben yemek yemiş ve zırhlarımızı giymiştik.

Kalenin devasa ön kapılarından uçtuk, ki bu kapılar kalenin harekete geçtiği yanılsamasının yaratılması gereken durumlar dışında nadiren kullanılırdı. Sonra aşağıdaki taş yolu gizleyecek kadar kalın karla kaplı zeminin üzerinde süzüldük.

Kar taneleri yüzüme çarparken gökyüzü bir parça ışık gösterdi, soğukluk ferahlatıcıydı ve hava, köyün bittiği denizden esen esintiden gelen bir miktar tuzla gevrekti.

Herkes evlerinin önünde duruyordu; bu evler bana gerçek kulübelere çok kasaba evlerini ya da apartmanları hatırlatıyordu. Toz kar, evlerin yapıldığı koyu renkli levhaları kaplayarak

Etraftaki toprak ve kayalar dışında her yer bembeyaz görünüyor.

Bizimle birlikte gelen elli muhafız takımlara ayrılıp her evi aramaya başlarken Tavish ve ben gökyüzünde yan yana süzülerek Eldrin'in bulunmasını bekliyorduk. Elli muhafız daha harap toprakları iyice aramak için ayrıldı ama Tavish ve Caelan Eldrin'in içeride bir yerde olması gerektiğine inanıyorlardı. Dışarıda uzun süre hayatta kalamazdı. Mantarlar yakınlarda bir mağaradaydı ve dört muhafız dün gecedan beri onun ortaya çıkma ihtimaline karşı nöbet tutuyordu. Eninde sonunda yiyecek için gelmesi gerekecekti. Unseelie'ler sadece et yiyerek hayatta kalmak için yaratılmamışlardı.

Biz yerimizde kaldıkça ve muhafızlar aramaya devam ettikçe, Unseelie'nin canı daha da sıkıldı.

Birkaç kadın toplayabildikleri tüm nefretle bana baktı ve kendimi onlara gülümsemeye zorladım, tehdit altında hissetmediğimi görmelerini istedim. Yine de kalbim acıyordu. Bu insanlar beni Seelie'den daha fazlası olarak görebilecekler miydi?

Seni üzen kim? Tavish elimi tuttu ve bu taramayı yapabilmemiz için muhafızların evlerinden zorla çıkardığı yaklaşık üç bin kişiyi taradı.

Kaçtığım geceki sarı gözlü adam yere tükürdü ve karın bir kısmının erimesine neden oldu. Bana karşı olan hislerini saklamaya bile çalışmıyordu.

Tavish bakışlarımı takip etti ve hırladı, ama bir şey söyleyemeden evlerin uzak ucunda bir şey patladı.

"Bu da ne-" diye bağırdı bir adam ama pencerelerden duman yükselince sözleri kesildi.

Diğer uçtan biri "Yangın!" diye bağırdı.

Muhafızlar neredeyse yolun yarısına gelmişti ve hepsi yüzlerinde gergin bir ifadeyle evlerden dışarı fırladı.

Finola Tavish ve beni işaret ederek, "Ne olduğunu öğrenene kadar onları kaleye geri götürmek için iki muhafıza ihtiyacım var. Bu Eldrin'den gelen bir tehdit olabilir."

"Onları biz alacağız," diye cevap verdi buz mavisi saçları olan bir kadın muhafız ve yanındaki erkek muhafızı işaret etti. "Diğer herkes gitsin."

Finola başını salladı ve o ve diğerleri tehdide doğru uçtular.

Kalbim hızla çarpıyordu. *Suyumu kullanabilirim-*

Eldrin muhtemelen bu yüzden ateş yaktı, diye cevap verdi Tavish, beni kaleye geri götürmek için elimi çekiştirerek. *Yardım etmeyi ne kadar sevdiğini bildiğimden seni uzaklaştırmak için.*

Eldrin'in beni bu kadar iyi tanımasından nefret ederek ... neredeyse kendimi tanıdığımdan daha iyi.

"Devam et. Ben hemen arkanda olacağım," dedi Tavish ve kılıcını çekerken beni serbest bıraktı.

Kadın benim yanımda uçarken, adam Tavish'le birlikte arkamızı kollayarak geride kaldı.

Birkaç kanat çırpışıyla bana çok yaklaştı... o kadar ki kollarımız birbirine değdi. Sağ kolunu kılıcını hazırlar gibi yukarı kaldırdı. Sonra silah kayboldu ve boynumun arkasına sapladığı bir iğneye dönüştü.

Tavish, korku kalbimi sıkıştırırken bağlandım. Dönmeye çalıştım ama sadece yarım bir dönüş yapabildim. Kanatlarımı hareket ettirme yeteneğimi kaybettiğimde Tavish'in gözlerinin açıldığını fark etmeme yetecek kadar.

Yanında uçan adam sağ koluyla vurdu. Elindeki kılıç kısalarak bir hançere dönüştü ve Tavish'in boynuna saplandı.

Düşmeye başladığımda kollarım beni yakaladı ama bunun bir önemi yoktu.

Görüşümün kenarları kararırken odaklanabildiğim tek Tavish'ten yükselen acıydı.

TAVISH

TAlevlerin sıcaklığı, krallığımızı buz büyüsunü yakıp geçti. Seelie'ler ailemi öldürdükten sonra Topraklarımızı aldığımızda bir perde yaratacak gücümüz yoktu, bu yüzden onları ve ejderhaları asla ziyaret etmek istememeleri için yapabileceğim tek şeyi yaptım - toprakları karanlık ve soğuk yaptım, en nefret ettikleri iki şey.

Bakışlarım Lira'da kaldı. Onun güvenliği benim için çok önemliydi. Bir gram bile eziyet ya da acı çekmemesini sağlamak istiyordum. Ailesi ve ejderhalar onun dönüşünü öğrendiklerinde gelecekte neler olabileceğinden korkuyordum ama bunu bilerek zihnimden uzaklaştırdım. Şu ana odaklanmak ve başka bir şeyle uğraşmak zorunda kalmadan önce buradaki durumu düzeltmek istedim.

Lira'nın deniz yeşili kanatları parlak ve sıcaktı, bizden farklı olduğunu gösteriyordu ama ateşi kontrol etmek için yarattığım yoğun kar yağışının içinden beni eve çağıran güneş gibi görünüyordu.

Ailsa'nın kafası Lira'ya doğru döndüğünde, soğuk bir dehşet beni boğdu. Muhafızın bakışlarını takip ederek tehdidi aradım. Kendime ait olmayan korku göğsüme çarptı ve Lira'yla aramızdaki bağın sıcak noktasını donmuş büyümlle neredeyse aynı sıcaklığa getirdi.

Dikkatimi tekrar Lira'ya verdiğimde Ailsa'nın elinde tuttuğu kılıcın kaybolduğunu gördüm. Altın rengi kan damlayan keskin bir şey düşürmüştü.

Hayır.

Eldrin babamın en sadık muhafızlarından birini bana karşı mı kullanmıştı?

Lira başını bana çevirdi ama tam olarak değil. Yine de gözlerindeki paniği fark ettim.

Keir'in eli kendi eliyle aynı anda kılıcıma uzandı, ikimiz de saldırmaya ve Lira'yı kurtarmaya hazırдық.

Ben ilerlemeye başladığımda Keir'in kılıcı bana saplandı. Kılıcın ucu zırhıma çarpacaktı ve ben de onun yerine onu kesmek için döndüm. Sonra kılıç Ailsa'nınki gibi değişti ve bir hançer boğazımın derinliklerine saplandı.

Acı bedenimi ele geçirirken Lira'nın kanatları yavaşladı ve Ailsa kollarını dostuma sararken çaresizce izledim.

Hançerin açısına bakılırsa, saniyeler içinde öleceğime hiç şüphe yoktu.

Kanatlarımı hareket ettirmeye çalıştım ama zaten başım dönüyordu. Bedenim kalenin dibindeki karla kaplı zemine doğru düştü.

Sırt üstü yere düşüp Lira'nın denize doğru götürülüşünü izlemek için başımı kaldırdığımda Keir sırttı ve tükürdü. Tükürüğü göğsüme geldi ve yarama tuz biber ekti ama zaten beni kırmak için ellerinden geleni yapmışlardı.

Halkımın çığlıkları havayı doldurdu ve kanatlar bana doğru kanat çırpıtı. "Sen kral değilsin." Keir uçup gitmeden önce burnunu kırıştırdı.

Ailemi kaybettiğim günün tüm varlığımın en kasvetli günü olduğuna inanmıştım. Artık öyle değil. O gün bugündü.

Eldrin en güvendiğim iki muhafızımı bana ihanet etmeye ve Lira'yı almaya ikna etmişti. Daha da kötüsü, onu kurtaramadım. Onu korumam için bana güvenmişti ve ben burada... ölüyordum.

Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğrattım.

"Kralım," diye mırıldandı bir kadın yanımda diz çökerken.

Tek yapabildiğim üçünün uzaklaşmasını izlemek ve Lira'yla olan kader arkadaşı bağima odaklanmaktı. Nokta ısındı ama bağlantımızın normal sıcaklığı gibi değildi. Kader arkadaşı olan biri öldüğünde böyle mi hissediliyordu? Ayrılık, birbirine bağlı olan iki ruhumuzu birbirinden ayırmak gibiydi.

"Lira-" diye mırıldandım ama duyulup duyulmadığından emin değildim. Bağ yakıcı olsa da ona tutundum çünkü o benden alındıktan sonra sahip olduğum tek şey buydu.

Daha fazla insan sardı, her türden el bana dokundu ama ne söylediklerini duydum ne de bana ne yaptıklarını umursadım. Beni kurtaramazlardı.

Finola üstümde belirdi. Bana odaklanmadan önce etrafı tehditlere karşı taradı.

"Lira'yı aldılar," diye boğuk bir ses , kalan enerjimin çoğunu kullanarak. Finola artık Lira'nın zarar görmediğinden emin olmak için güvendiğim tek kişiydi.

Yüzü kararsızlıkla gerilmişti.

"Git onu kurtar," diye homurdandım, titreşim hançerin daha fazla kasımı ve muhtemelen boynumdaki bir atardamarı yırtmasına neden oldu, ama bunun önemi yoktu. Zaten saniyeler içinde ölmüş olacaktım. Aslında henüz ölmediğime şaşırıyordum.

Finola oflayarak başını salladı. "Moor, Tavish'i koru ve onu rahat bir yere götür. Ben Lira'nın peşine düşmek için bir grup toplayacağım."

Finola bana başını sallayana kadar Moor itiraz edecekmiş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

"Dikkatli ol." Moor omuzlarını silkti. "Korkarım bu saldırıda daha fazlası olabilir."

Onlara konuşmayı bırakıp krallarına itaat etmeleri için bağırarak istedim ama ağzımı açmaya çalıştığımda açamadım.

"Tavish!" Caelan bağırdı. Sol tarafımda toplanan kadınlardan ikisi, o ilerleyip yanımdaki yerlerini alırken ortadan kayboldu.

Bakışları yarama indiğinde yüzü bembeyaz kesildi. "Onu odasına götürüyorum!" diye bağırdı omzunun üzerinden ve ellerini başımın ve dizlerimin altından geçirip beni bir prenses gibi kaldırdı.

Lira'yı tehlikeden kurtarmak için onu taşımam gerektiği gibi. Onun yerine Caelan beni kurtarıyordu.

Gökyüzü alacakaranlığa doğru aydınlanırken hava saçlarımı karıştırdı, güneş bazı kara bulutların arasından görünüyordu. Büyümün zayıfladığının bir başka kanıtıydı bu.

"Ne oldu böyle?" Caelan hırladı ama gözleri ileride, yatak odamın yanındaki koridordaki pencereye dikilmişti.

"Lira..." Kesik kesik bir nefes aldım, dünya dönüyordu. Göğsümdeki nokta da ısındı. "Kaçırıldı."

"Şu anda onun için endişelenmiyorum." Bir pencere çerçevesinden geçerken Caelan'ın çenesi sıkıştı. "En iyi dostum ve kralımın boynundan bıçaklanıp krallığının kapısının önünde herkesin gözü önünde kanlar içinde yatmasına üzülüyorum. Eğer amaç senin olabildiğince zayıf görünmeni sağlamaksa, Eldrin bunu ustalıkla başardı."

Sözleri doğru olsa da umursayacak enerjiyi kendimde bulamıyordum. Lira'nın hayatı olmazdı. O benim egomdan daha önemliydi. En azından ikincisi düzeltilebilirdi.

Koridordan dönüp yatak odamın kapısını açtı ve beni yatağıma yerleştirdi. Lira'nın yabani gülleri, buğusu ve vanilya kokusu burnuma doldu ve göğsüm bir kez daha derinden sızladı.

Odaya daha fazla insan koştı ama görüşüm bulanıklaştı. Çok fazla kan kaybetmiştim.

"Bıçak korkunç bir açıda." Moor yatağın etrafında dolanarak boynumun sol tarafına baktı. "Yaşaması için bir şans istiyorsak onu çıkarmalıyız, yoksa kasları yırtmaya devam edecek ve kanama durmayacak."

"Bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum." Caelan yüzünü buruşturdu. "En azından şimdi değil."

Başka bir deyişle, ben ölene kadar beklemek istiyordu ama bunu benim önümde söylemek istemiyordu. Caelan benim için her zaman çok fazla endişelenirdi ve odaklanmak için yanlış şeyleri seçme eğilimindeydi... ben çoktan kararımı vermişken Lira'yla birlikte olmam gibi. Yakında öleceğimi çoktan kabullenmiştim. Sadece Lira'yı koruyacaklarını bilmem gerekiyordu. "Çıkar onu," diye . Lira'nın uyanmasını ve

Ben acı çekiyorum. O zaten çok şey yaşıyordu; benim için endişelenmesine gerek yoktu.

Caelan'ın gözleri büyüdü. "Tavish, hayır. Eğer biz-"

Sahip olduğum azıcık güçle Caelan'ın elini kavradım. "Ben senin kralınım. Beni sorgulama ama bir şey için söz vermeni istiyorum. Sadece senden ve Finnian'dan isteyeceğim bir şey." Elimdeki en büyük

İkisine de güveniyordum. Çocukluğumuzdan beri arkadaşlık ve halkım bana karşı ayaklanıp kendi hayatlarını cehenneme çevirdiğinde bile yanımda olmuşlardı.

Diğer elini birleşen üzerine koyarken içini çekti ve söz verdi, "Sormana gerek yok. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Eldrin'e asla kral demeyeceğime göre, Lira'yı bulmak ve güvende tutmak için mümkün olan her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum." Sesi çok az ama duymama yetecek kadar titriyordu.

Başımı salladım. Etrafta başka kimse olmasaydı ona teşekkür ederdim. Bunun yerine, anladığını umarak elini olabildiğince sıktım.

"Şimdi." Yüzümü tavana dönmüş, krallığın üzerindeki bulutları neredeyse yarıp geçen güneşe bakıyordum. Tüm büyülerim zayıflamıştı ve karların bile eridiğinden hiç şüphem yoktu. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdım.

Lira ile aramdaki bağ alev yanıyor gibiydi.

"Biri havlu getirsin," diye tersledi Caelan, sesi hiç de kendisi gibi çıkmıyordu.

"Bu canınızı yakacak, Majesteleri." Moor hançerin kenarını kavradı.

Tek başına bu bile acımı artırıyor. Gözlerim yaşardı ve boynumun altından ılık bir şey fışkırdı. İşte o an gelmişti. Öleceğim andı. Bunun tek faydası Caelan ve Moor'un yakında yanımdan ayrılıp Finola ile birlikte Lira'yı avlayabilecek olmalarıydı. Eldrin onu öldürmek için bir yere götürüyor olmalı ve ben geçene kadar beklemeliydi.

Kesik kesik bir nefes alarak gözlerimi kapattım ve Lira'yı gözümün önüne getirdim. Sıcak gülümsemesi, ışıltılı kobalt gözleri, uzun sarı dalgalı saçlarının sıcaklığı. Cildinin güneşten öpülmüş parıltısı gözlerine ruhani bir ışıltı veriyordu ve dolgun, pembe dudakları öpülmek için çılglık atıyordu. Yeterince sık yapmadığım bir şeydi bu.

Moor bıçağı boynumdan çekti ve acı vücuduma yayılırken beni yok etti. Her şey acıyordu ama boynum sanki yarılmış gibi hissediyordum. Doğrusu, öyleydi.

Görüşümün kenarları karardı ama Lira'nın gözlerindeki umut ve ışığa odaklanmaya ettim.

Kuma benzeyen bir şey boynuma bastırđı ve gözlerimi açtığımda hizmetçilerden birinin -adını hatırlayamadığım yeni birinin-Moor havlularını uzattığını gördüm.

Göğsümü yakan aşırı sıcaklık, Lira ile aramdaki bağdan kaynaklanan bir tür sihir gibi nabız gibi atarak tüm vücuduma yayıldı.

Caelan'ın gözleri parlarken ve Moor ile kadın kanamamı yavaşlatmaya çalışırken ölümün beni almasını bekledim. Sıkı ve hızlı çalıştılar.

Karanlık görüşüm daha da kötüleşmedi ama gözlerimi kapattım, bilinçsizliğe kaymadan önce gördüğüm son görüntünün Lira'nın yüzü olmasını istiyordum. Bağımızın hissini ve içinden gelen büyüü kucakladım.

"Sorun ne?" Caelan eli benim elimde gerilirken fısıldadı. "Uh... hiçbir şey." Moor durakladı. "Ama kanaması yavaşlıyor. "Ama kanaması yavaşlıyor. mümkün olmamalı. O hâlâ hayatta."

Onun bu sözleri üzerine vücudumu yalayan alevlerin tüm çabalarını boynuma ve göğsüme odakladığını fark ettim. Ateş sıcaktı ama acıtmıyordu. Şimdi birkaç dakikadır çalıştığına göre, rahatsız edici olduğunu fark ettim... ama aynı zamanda tanıdıktı.

"Boynunu onarmalıyız," diye cevap verdi kadın.

"Pencerenin yanındaki masada bir tamir seti var." Caelan elimi bıraktı ve gözden kayboldu.

Gözlerimi açtım ve görüşümün siyah kenarlarının geri çekilmediğini fark ettim.

Caelan ve kadın daha iki gün önce Lira'da kullandığımız kiti aldılar. Kavisli iğneyi ve açık gri ipeği alarak aceleyle yanıma geldi. İğneyi geçirirken koyu yeşil gözleri kısıldı ve Moor'a kenara çekilmesini işaret etti. Kendini konumlandırdı ve uzun siyah saçlarını omuzlarının arkasına itti. Sonra iğneyle boynumu deldi.

Parmakları beni okşadı ve tüylerim diken diken oldu. Başka bir kadının bana dokunmasını istemiyordum. Bu doğru gelmiyordu... sadece Lira.

Caelan tepkimi anladı, başını öne eğdi ve iç çekti. "Bırak ben yapayım, Flora."

Elleri hareketsiz kalan Flora kaşlarını kırıştırdı ama Caelan'ın yanımda yerini alabilmesi için hareket etti. Sonra arkadaşım çalışmaya devam etti,

Ama parmakları o kadar yumuşak ve nazik değildi.

Yine de bunu başka bir kadının bana dokunmasına tercih ederdim.

Her yumruk bir öncekinden daha kötü hissettiriyordu. Bölgede ısı titreşiyordu ve birkaç dakika sonra Caelan işini bitirdi. "Hâlâ nasıl nefes aldığından emin değilim ama bu konuda üzgün değilim."

"Bu güven verici," diye kestirip attım ama ben de en az onun kadar şaşkındım.

Başımı kaldırdım. Dünya eğikti ve koyu bir kan birikintisi çarşafı lekeliyordu. Bu çarşafın Lira'nın yaraları yüzünden değişmiş olması ironisi gözümünden kaçmamıştı. Eldrin'e bunun bedelini kanatlarını ve gözlerini alarak ödetecektim.

"Eldrin neden senin ölmeni istesin ki?" Caelan'ın alnı kırıştı. "Ölümün tüm Unseelie büyüünü zayıflatacak, özellikle de doğrudan bir kraliyet soyundan gelmediğin için."

Eldrin bir kraliçe seçmem için beni zorluyordu. Lira buraya gelene kadar bu düşünce beni tiksindirmişti. Başından beri bu anı planlıyor olmalıydı.

"Eldrin'in senin ölmeni istediğini sanmıyorum," dedi Moor hançeri elinde evirip çevirerek.

"Neden böyle söylüyorsun?" Doğrulamaya çalıştım ama bedenim geriye doğru düştü. Ölmemiş olsam da hâlâ güçsüzdüm ve bundan nefret ediyordum.

"Bu hançer Seelie mührüne sahip." Moor silahı kaldırdı ve narin sarmaşıklarla çevrili bir gülün bulunduğu altın bir kabzayı ortaya çıkardı. Kader arkadaşı dövmemizdeki gibi, aralarına dikenler serpiştirilmiş sarmaşıklar. Dikenler on iki yıl önce diğer her şeyle birlikte kaybettiğimiz Unseelie mührünün bir parçasıydı.

İki erkek muhafız açık kapıdan odama doğru koştu. İkisi de yatakta gözlerimi açmış yattığımı görünce durakladılar.

"Majesteleri." Koyu yeşil saçlı olan rahatlayarak iç çekti. "Yaşıyorsunuz."

Şaşkınlıklarını görmek hoşuma gitmedi. Eğer benim korktularsa, herkes de korkmuştur. Halkımın krallarının hayatta olduğunu bilmesini istiyordum. ". Bu yüzden mi buraya geldin?" Ayaklanmalar başlamış mıydı?

"Ailsa ve Kier'i bulduk." Omuzları dikleşti. "Kontrol edilen son evde baygın haldeydiler."

"Yani cazibeli olan sadece silahlar değildi. İnsanların kendisiydi." İçime adrenalin pompalandı ve dik oturdum. "Onlar iyi mi?"

Seelie'ler Lira'yı yakalamıştı, bu da ejderha prensinin onun döndüğünü bilebileceği anlamına geliyordu. Eldrin'in hâlâ bulunamamış olması da buna eklenince dünyam başıma yıkılıyordu.

"Evet efendim," diye cevap verdi bronzlaşmış adam. "Bazı yaraları var ama *sizinki* gibi değil. Ya Seelie'ler saldırırsa?"

"Onlar yaptı. Kralımızın öldüğüne inanıyorlar." Caelan kaşlarını çattı. "Lira'yı geri aldıklarına göre artık güvende olmalıyız."

Kalbim sıkışmıştı. Bacaklarımı yatağın kenarına attım. Ayağa kalkmak beni öldürse de umurumda değildi... *O ölmeden* önce dostuma ulaşmalıydım.

Ayağa kalktığımda yalpaladım ve Caelan yatağın üzerinden uçarak dik durmama yardım etti. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı. "Bir ton kan kaybettin ve ölmüş olmalıydın."

Ona ters ters baktım, patlamaya ne kadar yakın görmesini istiyordum ve homurdandım, "Caelan hariç herkes dışarı."

Diğerleri birbirlerine bakıp başlarını salladıktan sonra kapıya doğru koştular. İkimiz başa kaldığımızda, ben kendimi kaybettim.

"Ama ben değilim ve Lira'yı geri almam gerek." Muhafızların planımı ya da Lira'nın benim için ne anlama geldiğini bilmelerini istemiyordum... henüz. "Eşim benden alınmışken rasyonel kalamam."

Caelan başını eğdi ve . "Ama o güvende."

Uzun süreliğine değil. *Ejderha prensi* onun eve döndüğünü öğrendiğinde değil. "Onu neden almam gerektiğini biliyorsun." Gözlerinin içine baktım. Halkı onun dönüşünü öğrenmeden önce ona ulaşabilirsem, ejderhalarla karşılaşmadan önce buradaki tehdidi halledebilirdik.

İ ekti. "Ama Seelie'ye ulaşmadan bayılırsan ne işe yararsın? Ve perdenin içinden geçemezsin. Bunun için çözümün ne?"

Eldrin Lira'nın kanının bir kısmını çalmıştı. Onu kurtarmak için bana yetecek kadar olmalı. "Şişeyi bulmamız gerek." Caelen neyi biliyordu. Ona Eldrin'in ne yaptığını anlatmıştım.

ona yapılan. Eldrin bunu yanında taşıma riskini göze alamazdı ve onu hapse attırmıştım. Yatak odasında ya da çalışma odasında bir yere saklamış olmalı.

"Sen biraz dinlen, ben onu arayacağım." Caelan burun kemiğini sıktı. "Yoksa oraya ulaşmaya çalışırken bayılırsın ve kendini öldürtürsün."

"Bulduğunda beni uyandıracak mısın?" İstediğim son şey dinlenmek olsa da o haklıydı. Lira'yı kurtarmak için daha fazla iyileşmeliydim. "Acilen ona gitmeliyim."

"Biliyorum."

Gözlerinin içine baktım ama her zamanki gibi sadece gerçeği hissettim. "Tamam. Biraz dinleneceğim ama sonra gitmeliyim. Flakon olsun ya da olmasın." Beni perdenin yakınında görürlerse, Seelie beni esir alırdı ve sonra Lira beni çıkarmanın bir yolunu bulabilirdi. Bulacağından hiç şüphem yoktu.

Bacaklarım tutmadı ve ne kadar güçsüz olduğumdan nefret ederek tekrar yatağa uzandım. Ne yazık ki Caelan haklıydı.

"Ben gidip bakacağım. Dinlen," dedi ve kapı bir an sonra kapandı. Ve sonra uyku beni hızla ele geçirdi.

Bedenim sarsılarak beni derin bir uyandırdı. İnledim, tekrar uykuya dalmaya çalıştım, daha fazla dinlenmeye ihtiyacım vardı.

"Tavish, ," dedi biri aceleyle. Finnian.

Dünya'dan geri dönmüştü.

Gözlerimi açtığımda onun ciddi yüzünü gördüm.

Alt dudağını ısırıldı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

TAVISH

M Yüreğim geldi. Finnian pek çok şey olabilirdi ama gülümsemediğinde ya da alay etmediğinde, bu bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu ve ben bunun ne hakkında olduğundan zaten şüpheleniyordum. "Çıkar baklayı," dedim. dik oturmaya hazırlanırken yüzümü buruşturdum.

Bir nefes verdi ve kanatları arkasında gerildi. "Dünya'da gitmemi söylediğin yere gittim." Vereceği haber için kendini hazırlıyormuş gibi bir elini göğsüne koydu.

Dik oturup acı çekmeyi bekledim ama sadece hafif bir sızı hissettim. Yine de bu haber midemi bulandırdı. "Öldüler mi?"

"Ben... Ben bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?" Vücudum gerildi ve kanatlarım açıldı.

Finnian kaşlarını çatı ve nefesini içine çekti. "Çünkü orada değillerdi."

Ya ben kafamı yaralamıştım ya da o açık konuşmuyordu. Şimdi cevaplara ihtiyacım vardı. "O zaman neden buradasın?"

"Lira nerede?" diye sordu odayı tarayarak.

Göğsüm acıyla sızladı. "Bilmiyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Biliyor musun? Doğruca buraya geldim. Sen ve Lira'nın hemen bir güncelleme isteyeceğinizi biliyordum."

Başım öne eğikti, kader arkadaşımı kaybetmenin ağırlığı beni eziyordu. "Seelie..." Daha önce kelimeler için hiç zorlanmamıştım ama bu boşluk

Yanımda o olmadan nefes almakta bile zorlandığımı hissettim. "... onu aldı."

Finnian tökezleyerek geri çekildi ve gözlerini kırıştırdı. "Nasıl?"

"Köyün sonunu ateşe vererek muhafızları bizden uzaklaştırdılar ve kendilerini iki muhafızımız gibi gösterip bizi korumayı teklif ettiler." Ellerimi yumruk haline getirdim. Bu kadar dikkatsiz ve aptal olduğuma inanamıyordum. *Elbette* Lira'nın burada olduğunu anlamışlardı. Büyüsü geri dönmüştü ama daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm.

Yatak odamın kapısı açıldı ve Caelan ile Nightbane aceleyle odama girdiler. Nightbane hızla odaya girip koklarken Caelan kapının yanında donakaldı... şüphesiz Lira'yı arıyordu.

"Onu uyandırdın mı?" Caelan başını salladı ve içeri girdi. "Önce beni aramaya geleceğini umuyordum. Lira'nın o çok sevdiği insanlar nerede?"

"Bekle." Finnian şakaklarını ovuşturdu. "Lira gitti mi? Seelie'nin elinde mi? Ve sen sadece *uyuyor musun?*" Yüzü beyazlaştı.

Eğer ona hayatım pahasına güvenmeseydim, Lira'yı bu kadar önemseydiğim için onu öldürmek isterdim. Ancak, herkesin onu eve geri getirecek kadar önemsemesine ihtiyacım vardı. "Artık değil, ben . Dünya'ya dönüp onları bulmanı istiyorum. İhtiyacı olan son şey onları buraya getirmediğini ve korumadığını öğrenmek. Neden dönmelerini beklemedin?"

"Evleri bir tür kavga yüzünden harabeye dönmüştü. Sandalyeler devrilmiş ve dikdörtgene benzer bir aparat yerde paramparça olmuş." İki elini de kaldırdı. "Çoktan götürülmüşlerdi."

Korkunç bir uçurum. Döndüğüm her yerde durumumuz daha da vahimleşiyordu. Lira'yı Dünya'da yalnız bıraksaydım, tüm bunlar önlenebilirdi ama bu onun Ardanos'a geri dönmesini engellemezdi. Ailesi onu eninde sonunda ejderha prensine teslim edecekti. Bir daha asla karşılaşmayabilirdik, karşılaşsaydık da çoktan evlenmiş olurdu.

Normalde donmuş olan kanım, onun benden başka biriyle evleneceği düşüncesiyle alev alev yanıyordu. Eğer onu geri alamazsam, ejderha prensinin, kızın benden başka biriyle evli olmasına rağmen onu isteyeceğinden hiç şüphem yoktu.

. Ona daha fazla göz dikmesinden ve onu beni zayıflatmak ve iradesine boyun eğdirmek için bir araç olarak kullanmasından korktum.

Burada daha fazla kalamazdım. Seelie'ler onu, onun adına yapmaya hakları olmayan bir yemini tamamlamaya zorlamadan önce ona ulaşmalıydım.

"*Kaderindeki eşi* bulmak için yakın zamanda yataktan kalkacak mısın?" Finnian'ın burnu kırıştı. "Yoksa bu konuyu da bana mı bırakıyorsun?"

Onu yumruklamak istedim ama haklıydı. Burada daha fazla zaman kaybedemezdim.

"Bir kanadını mı kaybettin?" Caelan'ın yüzü grinin yeni bir tonuna dönüştü.

Ayağa kalktım ve dünya hafifçe sallandı ama eskisi kadar kötü değildi.

"Tavish, ne yapıyorsun?" Caelan tam Nightbane başını arkaya yatırıp ulurken sordu.

Çaresiz uluma bir hıçkırığı andırıyordu ve varlığımda ilk kez canavarın neler gerçekten anladım. Lira'yı seviyordu ve burada bizimle olmasını istiyordu.

Bacaklarım uyuşmuş bir halde yaratığa doğru ilerledim ve Lira'nın ona yaptığını gördüğüm, beni her zaman şaşırtan hareketi kopyaladım. Başını okşadım. Canavarın çığlığı kesildi ve parlayan kireç yeşili gözleri bana bakarken daraldı. Bu karşılaşma garip ve rahatsız ediciydi, bu yüzden kolumu yanıma indirdim.

Boğazımı temizleyerek doğruldum. "Merak etme, Nightbane. Onu geri getireceğim."

"Boynundan bıçaklanmışsın, o yüzden buna inanmakta zorlanıyorsam beni bağışla," diye homurdandı Caelan, bana doğru yürürken. "Daha köye varmadan bayılacaksın."

"*Bıçaklandın* mı?" Finnian'ın sesi on oktav daha yükseldi. "Neden beni bundan haberdar etmedin? Ben-"

Caelan tuniğimin yakasını yana kaydırды ve soluk soluğa, "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Ne?" Uzandım ve dikişlere dokundum. Parmak uçlarım orada oluşan pütürlü kabukların üzerinde gezindi. Neyse ki acı kaybolmuştu ve hayatım tehlikeden kurtulmuştu.

"Neredeyse iyileştin." Caelan gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı. "Ölmüş olman gerekirdi, burada kabuk bağlamış halde durman değil. Anlamıyorum."

Finnian ayağını yere vurdu. "Neden kimse bana yaralı olduğunu söylemedi?"

"Çünkü başka kimseye sormadan doğrudan ona geldin." Caelan ellerini indirdi ve ters ters baktı. "Bir muhafız bana seni sudan kaçan bir ejderha gibi uçarken gördüklerini söyledi. Ailsa ve Kier'i temizlenmiş evlerden birinde baygın halde bulmuştuk."

İrkildi. "Seelie'nin burada olabileceğini hiç düşünmemiştim." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Uyuyor olmana şaşmamalı. Uyumamalıydım-"

Tiyatroya ayıracak vaktim yoktu. "Endişenizi takdir ediyorum ama eşimi geri alabilecek kadar iyiyim." Dikkatim Caelan'ın üzerindeydi ve "Şişeyi buldun mu?" diye sordum.

Caelan başını öne eğdi. "Ben yapmadım. Nightbane ile birlikte odasını ve çalışma odasını aradım ama hiçbir şey bulamadım. olmalı."

Kalbim sıkıştı. Onu üzerinde tutamayacak kadar temkinli olacağını ummuştum ama belli ki durum böyle değildi. Yine de bu beni Lira'yı geri almanın bir yolunu bulma konusunda daha kararlı hale getirdi. Perdenin arkasından Seelie'ye geçebilirdi ve onu yakalarsa canlı bırakacağından şüpheliydim. Bana ulaşmak ve Seelie kraliyet ailesini zayıflatmak için onu öldürebilirdi.

Onunla olan bağlantım hâlâ normalden daha sıcaktı ama dikiş atılırken ya da uykuya dalarken olduğu gibi sıcak değildi. Aramızdaki bağın olağan sıcaklığı değildi, bu da onun hâlâ bilinçsiz olduğunu gösteriyordu. Onu sorundan haberdar etmemin hiçbir yolu yoktu ve iyi olduğuna dair içimi rahatlatacak hiçbir şey yoktu.

Kanatlarımı açtım ve aceleyle kapıya yöneldim. "Kaybedecek zamanımız yok. İkinizden Eldrin'i bulmanızı ve uygun gördüğünüz şeyi yapmanızı istiyorum. Ve halkımızın benim yokluğumda sakın kalmasını sağlayın. Bu iş çözüldüğünde, Lira'nın Dünyalı ailesini bulmamız gerekecek." Onun için öncelikli olduklarını biliyordum, bu yüzden dikkatimizi onlara da odaklamamız gerekiyordu. "*Yalnız mı* gidiyorsun?" Finnian'ın ağzı açık kaldı. "Tavish, sen her zaman kendinden eminsin, ama bu oldukça aptalca. Ne yapıyorsun? başarmayı mı bekliyorsunuz?"

Seelie'nin Lira'yı dinlemesini ummak zorundaydım. Elimdeki tek şey buydu. Lira'nın bana yardım edeceğine ve edemese bile ikimizin de kaçması için bir yol bulacağıma güveniyordum. İstedığımı elde etmek için illüzyonları ve kâbusları kullanabilirdim - kraliyet soyunun gücü henüz bana aktarılmamışken genç bir çocukken yapamadığım ve beni zayıf bırakan bir şey. "Tehdidi kovalamak için burada muhafızlara ihtiyaç var ve herkes yaralandığımı gördü. Kimse gittiğimi fark etmeyecektir, bu yüzden yalnız gitmem en iyisi."

"Daha iyi olabilirsin ama çok kan kaybetmişsin." Caelan yatağı işaret etti.

Yatağın üzerinde önemli miktarda kan vardı ama Lira'nın yan tarafından bıçaklandıktan sonra bıraktığı kadar değildi. "Yolda yiyecek bir şeyler alacağım." Çenemi kaldırdım ve en güvendiğim iki arkadaşına baktım. Endişelenmelerini anlıyordum ama burada ne olacağı konusunda söz hakkım vardı.

"Ben de seninle geliyorum." Finnian kanatlarını açtı. "En azından oraya sağ salim ulaştığından emin olmak için. Kan kaybından başın dönüp zayıf düşersen ve yolda ölürsen bunun Lira'ya ne faydası olacak? O zaman onu nasıl kurtaracağız?"

olmasından nefret ediyordum. Kendimi geliştirmiştım ama gücüm tamamen geri gelmemişti. Yine de burada ne kadar uzun kalırsam, Lira'yı sonsuza dek kaybetme riskim o kadar artıyordu. "Tamam. Ama ben oraya vardığımda, sen de gideceksin."

Caelan bir elini yüzüne sürdü ve inledi. "Eğer gücü zayıflarsa, onu güvenli bir yere götürdüğünüzden emin olun."

"Yapacağım." Finnian bir elini göğsünün üzerine koydu ve başını salladı.

Dişlerimi sıktım, şımartılmaktan hoşlanmıyordum. Ancak Gleann Solas'a ulaştığım sürece bunların hiçbir önemi yoktu.

"Ben ikinize yiyecek bir şeyler getirirken siz de temiz kıyafetlerinizi giyin." Caelan onaylamadığını belli ederek ofladı. "Seelie'nin sizi ilk başta tanınaması için daha köylü işi bir şeyler giymenizi öneririm."

O haklıydı. Beni yakalarlarsa, kim olduğumu anlamazlarsa hemen dövülmeyebilirdim. Ölme ihtimalim daha yüksek olurdu ama kraliyet mensuplarının beni sorgulaması için önce nezarethaneye götürürlerdi.

Banyoya girdim ve dolaba yöneldim. Kaçmam gerektiğinde kimsenin beni fark etmesini istemediğim için buraya bir kıyafet saklamıştım. Buz mavisi gündelik tunik ve düz deri pantolon ile bir havlu aldım.

Lavaboya giderek havluyu ıslattım ve boynuma bulaşan siyah kanı temizledim. Her bir lekeyi silerken, kabuk bile kalmadığını fark ettim. Derim tamamen iyileşmişti ve büyüm bir kez güçlenmişti. Ülkeyi kolayca karanlık ve donla kaplayabilirdim ama çok hızlı bir şekilde çok fazla şey yapmak istemedim.

Sadece bir buçuk saattir uyuyordum, bu yüzden Lira ve onu kaçıranlar önümüzdeki bir saat içinde Seelie topraklarına varmış olmalı. Lira'nın ağırlığını taşıdıkları için daha yavaş hareket edeceklerdir.

Hızla yeni kıyafetlerimi giydikten ve kılıcımı taşımak için belime kılıfımı yerleştirdikten sonra odama geri döndüm ve tamir setinin bulunduğu masaya gittim. Küçük bıçağı alıp banyoya geri döndüm ve dikişleri . Ben işimi bitirdiğimde Caelan yemek ve bir sürahi suyla dönmüştü.

Pencerelere gittim ve soldakini, çivili dağın kenarına en yakın olanı açtım. Neyse ki halkım güneş ışığına alışık değildi, bu yüzden gözleri daha hassas olmalıydı ve Finnian ve ben görünmeden batıya doğru uçabilirdik.

"Siz ikiniz dikkatli olun, ben de muhafızlara sizi rahatsız etmemelerini söyleyeyim." Caelan içini çekti. "Sadece olabildiğince hızlı dönün."

"Merak etme. Seelie topraklarında gerekenden daha fazla kalmak istemiyorum," diyerek Finnian onu rahatlatmıştı.

Cevap verme zahmetine girmedim ve bunun yerine pencereden dışarı uçtum.

Finnian hemen arkamdaydı, ikimiz de pencerelerin olduğu bölümün altından kaleye yakın uçuyorduk. Adrenalin içime pompalandıkça kanatlarımın her çırpışı daha kolay hale geliyor ve yorgunluğumun bir kısmını maskeliyordu.

Birkaç dakika içinde tepenin üzerindeydik ve kimsenin bizi fark etmesini önlemek için alçaktan, yıkık arazilerin hemen üzerinden uçuyorduk.

Eldrin'in izlerini bulmak için bölgeyi taradım. Ancak tek gördüğüm kayalar, toprak ve volkanlardı. Herhangi bir yaşam belirtisi yoktu.

"Buralarda bir yerde olduğuna gerçekten inanıyor musun?" Finnian, yakında su üzerinde uçacağımız adanın kenarına yaklaşırken sordu.

Bu soru kafamı kurcalayıp duruyordu. Burada nasıl yaşayabildiğini anlamıyordum, özellikle de benim gibi soğuğa ve karanlığa olan yakınlığı nedeniyle onu buraya geri getirmek için tüm lanet olası ıssız adadan sihrimi geri çektiğimden beri. "Emin değilim ama birinin onu saklaması ihtimaline karşı köyü kontrol ediyorlar." Vatandaşlarımdan hâlâ Eldrin'e sadık olmasından nefret ediyordum ama onun takipçilerinin çoğu bana karşı ayaklanan hainler oldukları için son savaşta ölmüşlerdi.

"Lira'yı geri aldıktan sonra geri döneceğiz ve Eldrin'e ihanetinin bedelini ödeteceğiz." Finnian bana yetişirken burnunu kırıştırdı. "Sana o lanet yabanılara güvenmediğimi söylemiştim."

Yapmıştı. Birçok kez. Ama Eldrin'in bana karşı bir kez harekete geçtikten sonra değiştiğine ve dersini aldığına inanmam gerekiyordu. "Bu hatayı bir daha yapmayacağım. O sadece-"

"Seni kurtardım." Finnian gözlerini devirdi. "Sana düzenli olarak hatırlatmaktan hoşlandığı bir şey."

Son kara parçasını da geçip deniz yeşili güzel suyun üzerinden uçtuk. Kalbim sıkıştı. Renk Lira'nın kanatlarına uyuyordu... suyla olan bağlantısının bir başka kanıtı. "Bunların hiçbir önemi yok. Lira'yı onu kaçıranlardan kurtarıp eve geri sonra Eldrin'in cezasını onun üstlenmesine izin vereceğim. Ne de olsa eldivenle o başa çıktı.

-Adalet yerini bulacak gibi görünüyor."

"Lira'yı kaçırdığının farkındasın, değil mi?" Finnian sırttı ve iki kaşını da kaldırdı. "Seelie'lerin zihninde, Lira'yı *senden* kurtardılar."

Ellerimi sıktım, onu yumruklamaya hazırdım. "Benimle isteyerek birlikte olduğunu gördüler ama yine de onu aldılar."

"Çünkü o onların prensesi ve geleceğin kraliçesi." Sanki aklımı kaçırmışım gibi başını eğdi.

"Onu eve getirebilmem için sağ salim vardığımdan emin olmaya geldiğini sanıyordum." Dişlerimi sıktım, kaslarım çalışıyordu. "Bunun yerine, onların tarafındaymışsın gibi görünüyor."

Ellerini kaldırdı, rüzgâr sarı saçlarını karıştırıyordu. "Ben *senin* üzerindeyim yan. Ben de Lira'yı önemsiyorum."

Hırladım ve ellerimi yumruk yaptım.

"Belli ki senin gibi değil." Finnian omuz silkti. "O bir kız kardeş gibi... her zaman hayal ettiğim kız kardeş." Son kelimedede sesi çatallaştı.

Öfkem geldiği gibi hızla yok oldu. Finnian'ın hiç doğmamış bir kız kardeşi vardı. Slaine. Annesi onu doğuracak kadar güçlü değildi ve ikisi de ölmüştü. Kedere yenik düşen babası, evimiz olarak adlandırmak zorunda kaldığımız bu harap topraklara varışımızdan birkaç yıl sonra ölmüştü.

Caelan'ın ailesi Seelie saldırısı sırasında öldürülmüştü ve üçümüz zaten arkadaş olsak da, kayıplarımız aramızdaki bağı güçlendirmişti. Çoğu fae'nin anlamadığı bir şeydi bu çünkü biz sonsuza kadar yaşama eğilimindeydik.

Sessizce uçtuk. Ne söyleyeceğimden emin değildim. Finnian düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi ve benim aklım Lira'nın etrafında dönüyordu.

Göğsümde beni ona bağlayan nokta sanki uyanıyormuş gibi alevlendi. Kendine geldiği için hem rahatlamış hem de üzülmüştüm çünkü uyandığında ne olacağından emin değildim. Ona ulaşmak için kendimi daha fazla zorladım.

Lira, bağlandım. Sesini duymak için her şeyimi verirdim ama cevap yerine, anılarını geri kazandığında benzer bir his aramızda yükseldi. Duyguları birbirine karıştı ve şüphelendiğim şeyi doğruladı.

Seelie topraklarına girdiğinden beri anılarının ve büyüünün geri kalanı geri geliyordu.

"Az önce geldiler," diye homurdandım, her zamankinden hızlı uçuyordum.

"Tavish, bekle!" Finnian ağladı ama onun orada olması ve bana ihtiyacı olabileceği gerçeği beni daha da zorladı. "Orada ona kötü bir şey olmayacak."

O haklıydı. Ailesi ona zarar vermezdi... ilk başta değil. Neler olduğunu anlamak ve ona burada ne yaptığımızı öğrenmek isteyeceklerdir.

Finnian'ın bana yetişmesi için yeterince yavaşladım.

Birkaç dakika sonra, o tekrar uykuya dalarken aramızdaki bağ da tekrar düzeldi.

Ona dokunmam ve görmem gerekiyordu... iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından Seelie bölgesi ortaya çıktı.

Ay bereketli toprakların üzerinde parlıyordu, artık gece üzerimizdeydi. Yeşil ağaçları ve yakınlardaki bir köyü görebiliyordum. Uzakta kocaman bir dağ, doğuda ise krallığın en iyi meyvelerinin yetiştiği devasa bir tarla yükseliyordu.

Aşağıda, okyanus mucizevi dalgalar halinde kıyıya vuruyordu. Bahse girerim Lira çocukken bu dalgalarla oynamaktan keyif almıştır.

"Muhafızlar!" diye bağırdı biri köyün kenarından. "Unseelie burada!"

Başım ağaçların arasına doğru kayd, orada bir adam süzülerek görüş alanıma girdi. Tekrar bağırdı, tam o sırada tenimde bir şey vızıldadı ve beni irkiltti. Fae'nin alarma geçirdiği muhafızları aradım. Kendimi ve Finnian'ı karanlıkta gizlemem gerekiyordu.

"Tavish!" Finnian haykırdı. "Yardıma ihtiyacım var."

Finnian'ı görünmez bir şeye vururken bulmak için arkamı döndüm. Karanlığımın serin titreşimleri etrafımı sarmış ama sanki aramızda bir engel varmış gibi ona ulaşmamıştı. İkimizi de örtmek için gölgelerimi ona doğru itmeye çalıştım.

"Unseelie'ler burada!" diye bağırdı biri arkamdan. "Saldırın!"

Sonra bir şey bana çarptı.

LIRA

M Gözlerimi açtığımda kendimi Tavish'in pencereleri tepeden bakan karanlık ve soğuk odasında bulmak yerine kendimi beyaz bir tavana bakarken buldum.

Panik boğazımı sıkarken zihnim bulanıklaştı. Başımı sola çevirdim ve duvar büyüklüğünde açık bir pencere buldum. Odanın içinde, bana memleketteki kiraz çiçeklerini hatırlatan ama burada Ardanos'ta silathair olarak adlandırılan pembe yapraklı çiçeklerle dolu uzun bir ağaç büyüyordu.

Burası benim çocukluk odamdı. Ama her ne kadar güzel anılar barındırsa da Tavish'e geri dönmem gerekiyordu. Onsuz burada olmak garip ve yanlış hissettiriyordu.

"Lira," diye soludu tanıdık bir kadın sesi. "Sonunda uyandın. Çok endişelendik."

Anne mi?

Gözlerimi kırptım, dikkatim odanın diğer tarafına çekildi ve annem, annem ve Eiric'in oturma odası için odamda yetiştirilen devasa çiçeklerden yapılmış pembe gül yapraklı minderlerde oturduğunu gördüm.

göğsümdeki gerginliğin bir kısmı boşaldı, oda hafifçe dönmeye başladı. "Güvendesin! Şükürler olsun. Finnian seni buldu mu? Babam nerede?"

Zihnimin arkasında bir şeyler kıpırdadı, sanki önemli bir şeyi kaçırmışım gibi, ama henüz kavrayamıyordum.

"Finnian mı?" Annemin kaşları çatıldı. "Kimmiş o?"

"Tavish'in gönderdiği kişi..." Zihnim hâlâ tekliyordu.

"Unseelie kralı senin için birini gönderdi." Anne, dudaklarını büzerek Annem ve Eiric'e döndü. "Erdan ve Brenin'i Lira'nın uyandığı konusunda uyarmamız gerekiyor."

"Krala haber vermesi için birini bulacağım. Hemen dönerim," diye yanıtladı annem ve kapıya doğru yöneldi.

"Teşekkür , Hestia." Annem ellerini uzun gök mavisi elbisesinin üzerinde gezdirdi.

Eiric bana doğru süzüldü, orman yeşili kanatlarını arkasına doğru açmıştı. Hâlâ kız kardeşime benziyor olsa da kanatları, sivri kulakları ve parlayan teni beni şaşırtmıştı.

Bu bir rüya mıydı yoksa gerçek mi? Ve eğer gerçekse, buraya nasıl gelmişim? Tavish için odayı tekrar taradım.

Eiric Dünya'da yaptığı gibi yatağımın kenarına oturdu ve elimi tutarak şöyle dedi: "Olvin, Alor ve Talise bizi geri getirdi. Gerçi onları hatırlamıyorduk ve sizi kaçıranların geri kalanımız için geri döndüğünü düşünmüştük ama Gleann Solas'a döndüğümüzde anılarımız geri geldi. Sizin için çok endişelendik ve büyüünüz aracılığıyla izinizi bulmamız biraz zaman aldı."

Annem tam da kafamın boşalması ve odanın tam olarak netleşmesi için zamanında döndü. Ben bayılmışım ve Tavish bıçaklanmıştı. Çok kötü yaralanmıştı ve yanında olmam gerekiyordu. "Tavish." Adı dilimden döküldü ve göğsümde bir hıçkırık birikti.

"Ah, aşkım." Annemin ışıltılı mavi kanatları yatağımın diğer tarafına uçarken çırpındı. "Merak etme. O buraya gelemaz. Peçe bizi koruyacaktır; Unseelie bizim büyüümüze rakip olamaz." Eğildi ve elimi sıktı.

Oda etrafımda kapanırken başımı salladım. "Sorun da bu zaten. Ona gitmem gerekiyor." Muhafızın onu boynundan bıçaklayışının görüntüsü zihnimde canlandı ve nefes alış verişim düzensizleşti. "O yaralı. Onun yanında olmalıyım!"

"Umarım gece canavarı ölmüştür." Annem yatağın ucuna doğru yürüyüp banyoya açılan geniş açıklığın önünde dururken burnunu kırıştırdı. "Eğer ölmediyse, onu kendi ellerimle öldürmek benim için bir zevk olacak. Ama üzülme, Lira. Onun ölümünü izleyemeyiz ama ne onun ne de bir başkasının sana bir daha zarar vermesine izin vermeyeceğiz."

"Bana *zarar vermek* mi? Endişelendiğim şey bu değil." Bağımızı araştırdım ve susturulmuş olduğunu gördüm, sol elimi kaldırdım ve kader arkadaşı dövmemizin hâlâ yerinde olduğunu gördüm. *Tavish*? Bağlandım, sadece zihnimde bile olsa sesini duymaya ihtiyacım vardı. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu ama tek duyduğum sessizlikti. Zümrüt yeşili örtüleri üzerimden atıp onu bulmaya gitmeye hazırlandım. Cevap veremezse, özellikle de yaralıysa, yanında olduğumdan emin olmalıydım.

"Ne yapıyorsun?" Eiric'in kaşları kalktı.

"Onu kontrol etmeye gidiyorum. Yaralıydı." Tavish ölüm döşeğindeyse Eldrin'in ona ne yapıyor olabileceğine endişem göğsümü rahatsız edici bir şekilde ağrıttı. "Onun yanında olmam gerek."

Annem beni yatağa geri itti. "Lira, dinlenmeye ihtiyacın var. Size bir yatıştırıcı verildi ve bu sizi olması gerekenden daha uzun süre bayılttı. Unseelie Nightfiend'ların sana ne yaptığından emin değiliz ama -"

Bunun için zamanım yoktu. "Onlar hakkında böyle konuşmayı kes. Tavish benim için her şey demek." Elim kaldırıp büyülü dövmeleri işaret . "O benim kader arkadaşım."

"Lanetli uçurum." Odaya bir esinti girip etrafında süzülürken anne salladı. "Seni ondan uzaklaştırmanın illüzyonu ortadan kaldıracağını ummuştum ama tahmin ettiğimizden daha güçlü bir büyüsü var. Seni Dünya'da buldu ve zihnini karıştırdı ve vücudunda bir kader arkadaşı dövmesi yanılsaması tutmayı başardı."

"Sen neden ?" Sırtımı dikleştirdim ve nefesimi sakinleştirmeye çalıştım. Aşırı tepki vermek buradan çıkmamın daha da uzun sürmesine neden olacaktı. Onu arayabileceğim zamana kadar beklemem gerekiyordu.

Annem yanımdaki yatağa tünerken kanatları çırpındı. "Kader eşleri nadirdir. O kadar nadirdir ki, tüm fae dünyasında bilinen sadece on tane vardır.

Varoluş. Seni kaçıran adamın sonunda senin kader arkadaşın olacağına gerçekten inanıyor musun?"

"Kader arkadaşı olmamızı istemedi." Nabzım hızlandı. Duygularımı bu şekilde küçümsemesi hiç hoşuma gitmemişti. "Benim onun eşi olmam işleri onun için çok daha zorlaştırdı."

"Lira, illüzyonlar Unseelies'in en güçlü büyü biçimidir ve Tavish bunları yaratma konusunda uzmandır." Ürperdi. "Beklediğimizden çok daha fazla, özellikle de kendi topraklarıyla bağları olmadan. Bunu bilseydik, sizi asla Dünya'da saklamazdık. Yine de onun eline geçtiğin için bu kararımız boşa çıktı."

Tekmelemek ve bağırarak istedim ama dişlerimi sıktım. Kraliyet ailemin yanında, en ufak bir mantıksızlık belirtisi onları söyleyeceğim her şeye karşı sağlar. Tavish için ne hissettiğimi biliyordum. Bu duygular manipüle edilemezdi. "Anne-" diye söze başladım ama odanın çift kapısı pat diye açıldı ve babamla annem hızla içeri girdiler.

Yan yana duran iki çarpıcı adamı görünce, Tavish ve benim çocukluğumuza dair bir anımsama beynimde canlandı. "Kadere şükürler olsun," diye iç geçirdi babam aceleyle yanıma gelirken.

Eiric yanımdan çekildi ve babamın onun yerini almasına izin verdi. Büyük kollarını bana doladı ve toprak kokusu burnuma doldu, beni toprakladı. Mutlu gözyaşlarımla görüşüm bulanıklaştı. Onu unuttuğuma inanamıyordum.

Beni göğsüne yakın tuttu, kalp atışlarını duyabiliyordum.

Sonra elleri dondu. "Unseelie yabanisi sana ne yaptı?" "Biz de tam bunu tartışıyorduk." Annem *cık cık etti*. "O şu anda yanan Unseelie kralının onun kader eşi olduğu yanılsaması."

Sertleştim ve babamın sıcak kahverengi gözleri benimkilerdeki gerçeği görebilsin diye kendimi geri çektim.

"O benim kader eşim," dedim yavaşça ve kendimden emin bir şekilde, böylece doğruyu söylediğime dair hiçbir şüphe kalmayacaktı. Ne de olsa bir fae yalan söyleyemezdi.

Babam kollarını indirdi ve kaşlarını çattı, sonra bir kahkaha patlattı. "Sen her zaman mükemmel şakalar yapan biri oldun. Bunu nasıl da özlemişim."

Karnım sıkıştı ve babama baktım. Artık beni ikisinden de daha iyi tanıyordu.

Kehribar rengi gözleri hayal kırıklığıyla karardı. "Şaka yapmıyor, Kralım."

Kahkahalar kısa kesildi, Peder kaşlarını çattı. "Öyle ya da böyle, fark etmez. İllüzyonun etkisi geçecek ve sen ejderha prensine söz verildin. Yani, kader arkadaşın olsun ya da olmasın, onunla birlikte olamazsın."

Tüylerim diken diken olarak ondan uzaklaştım ve anneme yaklaştım. Bir zamanlar üçümüz birbirimize çok yakındık ama artık öyle değildi. "Tavish birlikte olmak istediğim tek erkek. Ejderha prensiyle evlenmeyeceğim. Ayrıca, alevlere herhangi bir yemin ." Kiminle evlenmek ve birlikte olmak istediğimi seçme hakkına sahiptim.

Babam benden birkaç adım geri çekildi. Önce babama sonra anneme baktı. "Unseelie şeytanı doğru kişiyi mi geri getirdi, çünkü bu benim Lira'm olamaz? Böyle saçma bir açıklama yapmaması gerektiğini o daha iyi bilirdi."

"Bu Lira, Majesteleri." Babam başını eğdi. "Şu anda Dünya'da Ardanos'tan daha uzun süredir yaşıyor ve bu diyara yeniden alışmak için zamana ihtiyacı olabilir."

"Ve Unseelie'lerin illüzyon konusunda ne kadar iyi olduklarını biliyorsun," diye ekledi annem kolumu okşayarak. "Eminim ondan uzak kaldığı sürece etkisi geçecektir."

Sanki ben gibi konuşmalarından nefret ediyordum. Hepsine yanıldıklarını söylemek için ağzımı açmışım ki Eiric gözüme takıldı ve belli belirsiz başını salladı. "*Şimdi olmaz*" diye mırıldandı.

Bir yanımla onu dinlemek istemiyordu ama odayı iyi okuyor ve ne zaman zorlayıp ne zaman geri çekileceğini biliyordu. Tavish için, bu durumu *bizim* için doğru şekilde ele almam gerekiyordu.

Tavish.

Aramızdaki bağ, o uyurken olduğu gibi ılıktı. Onunla, Finnian'la ya da Caelan'la -bana her konuda bilgi verebilecek biriyle- konuşabilmeyi dilerdim.

"Muhafızlar bana Tavish'in hayatta kalmasının mümkün olmadığını söylediler, yani bunların hiçbir önemi yok." Babamın yüzü güldü. "Unseelie daha da zayıflayacak ve topraklarımızı bir daha asla karanlığa gömemeyecek."

Karanlık.

Saldırıya neden olan da buydu. Eski Unseelie kralı -Tavish'in babası- Tavish'in krallığı gibi ejderhaların ülkesini ve bizimkini de karanlıkla örtmüştü. Ama Seelie ve ejderhalar tamamen karanlıkta yaşamak için yaratılmamışlardı. Işığa ihtiyacımız vardı.

"Topraklarımızı karanlığa boğan kral ve kraliçenin öldüğünün farkında mısınız?" Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz Eiric'in bana kaşlarını çatacağını biliyordum ama bunu söylediğim için pişman değildim. "Yaşayan Unseelie'lerin bize zarar vermedi."

Eiric başını eğerek şüphelerimi doğruladı. Çenemi tutamıyordum ama o eşimin halkı hakkında bu kadar sert konuşurken sessiz kalamazdım. İçinde bulundukları koşullar yüzünden bu hale gelmişlerdi.

"Soyluların yanlışları ve doğruları halklarına geçer." Babamın alnı şaşkınlıkla çizgiliydi. "Bu diyardaki herkes bunu anlar ve sen Seelie *prensesisin*. Böyle saçma sapan konuşmamalısın."

"Burası Dünya, kralım." Annem dudaklarını birbirine bastırdı. "Bahsettiği o aptalca ideolojilere inanıyorlar ve biz hafızamızı kaybettik, bu yüzden onun Seelie'ye uygun şekilde yetiştirildiğinden emin olamadık."

Annem iç çekti ve titreyen parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Belki de ejderhalar bize kızmakta haklıydı. Burada kalsa daha iyi olurdu."

Aklıma küçük bir kızken aileme kalmama izin vermeleri için yalvardığım bir anı geldi. Bir yanımda insan dünyasını deneyimlemek istese de, onları ya da Gleann Solas'taki yerimi unutmak istememiştim. Tavish'i iyileştirirken Eldrin beni yaraladığından beri benim için endişeleniyorlardı.

Kanım dondu.

Tavish'i *ben* kurtarmıştım, Eldrin değil. Eldrin sadece Tavish'i hücreden çıkarmış ve onu gölgeler içinde gizlemişti.

Tavish'in kuzenine borçlu olduğuna inandığı hayat borcu meşru değildi. Eldrin bu durumu kendi çıkarları için kullanmıştı. Hafızamı geri kazanmadan önce ölmemi istemesine şaşmamalı.

Bir gardiyan aceleyle odaya girdi ve yüzü bembeyaz kesildi. Bu muhafızı ama tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir yanı vardı... sanki tanıdığım biri olabilirdi.

"Kral Erdan ve Kraliçe Sylphia, doğu perdesi yakınlarındaki muhafızlar yanlarında iki Unseelie fae ile geldiler. Onları hapishane hücrelerine götürüyorlar." Erkek muhafızın zengin mavi gözleri parlıyordu. "Bir tanesi perdenin içinden kendi başına geldi ama nasıl ve neden geldiğinden emin değiliz."

Midem bulandı. "Eldrin olmalı."

Babamın kafası bana doğru döndü. "Neden söylüyorsun?"

Eldrin'in küvette bana yaptığı saldırıyı yeniden yaşamamaya çalışarak yutkundum. "Beni kesti ve bir şişenin içindeki kanımın bir kısmını aldı."

"Ve *Tavish* bunun olmasına izin mi verdi?" Annem çenesini kaldırıarak sordu. Koyu kahverengi gözleri neredeyse oniks rengine dönmüştü ve parmak uçları ateş büyüsünün kanıtı olarak kırmızıya dönmüştü.

Kınamayı hak etmiş olsa da bu soru karnına bir yumruk gibi indi. "Bunun bilmiyordu." Cevabı verirken bile bana inanmayacaklarını biliyordum.

"Başka bir illüzyon büyüsü." Anne başını salladı. "Bunu yapan muhtemelen *Tavish*'in kendisiydi."

Ellerimi sıktım, bir şeyleri yumruklamak istiyordum. Söylediğim her şeye inanmayı reddettiler, on iki yıldan fazla bir süre önce gitmiş olmama rağmen kendimi hâlâ on yaşındaymışım gibi hissettirdiler.

"Bazı cevaplar almamızın zamanı geldi." Babam saçlarının rengiyle uyumlu, kestane kahverengisi kocaman kanatlarını açtı ve dışarı fırladı.

Annem, annem ve babam beni Eiric ile yalnız bırakarak peşlerinden gittiler.

Eiric kapıya doğru uçtu ve kapıyı kapattıktan sonra yanıma döndü. Elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

Göğsümde sıkışan hıçkırığın serbest kalması ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı akması için tek gereken buydu. Fae'lerin duygularını göstermemeleri gerekirdi; bunun bizi zayıf inanılırdı ama ben aynı fikirde değildim. Duygular aynı zamanda bizi güçlü kılardı ve şu anda, daha aceleci bir şey yapıp patlamadan önce duygularımı dışa vurmam gerekiyordu.

"L, onunla ne oldu?" diye sordu, açıkça söyleyeceklerimi duymak istiyordu.

Gözlerinin içine bakarak burnumu çektim ve fısıldadım: "Beni kaçırdı ve bir süre ikimiz için de zor oldu ama sonra halkının ona karşı dönme riskini göze alarak hayatımı kurtardı. Bu bir yanılsama değil. O benim kader eşim."

"Tamam." Eiric başını salladı ve elimi daha sıkı sıkı. Nefesim kesildi. "Bana inanıyor musun?"

"Düşüncesiz olabilirsin ama sezgilerin tanıdığım hiç kimseye benzemiyor." Başını omzuma yasladı. "Eğer onun senin eşin olduğunu söylüyorsan, sana inanıyorum. Bu hiçbir şeyi kolaylaştırmaz -aslında, tüm bunları daha da zorlaştıracak- ama bunu birlikte çözeceğiz."

Göğsüm acı ve özlemle ağrısa da gülümsedim. "Çünkü kız kardeşler böyle yapar." Eiric'in yanımda olmamasını almıyordu. Onu çok seviyordum.

"Sen bir prenses olabilirsin, ben de en yüksek iki kraliyet muhafızının kızı olabilirim ama benden kurtulamayacaksın." Başını kaldırdı ve gözlerini bana dikti. "Burada, Gleann Solas'ta hâlâ Dünya'daki kadar kardeşin gibi hissediyorsun ve ailemin seni hâlâ kızları olarak gördüğünü biliyorum."

"Siz üçünüzden asla kurtulmak istemem. Siz benim de ailemsiniz."

Ona sıkıca sarıldım, güvende ve sağlam olduğu için şükrettim. Eldrin'in onu almasından ve bir daha göremeyecek olmaktan çok .

Eldrin.

O piç buradaydı.

Sıcak öfke vücuduma yayıldı ve uzuvlarımın sertleşmesine neden oldu. Şimdi burada tutsak olduğuna göre o kendini beğenmiş herifi görmem gerekiyordu. Başka kimsenin onu öldürme ayrıcalığına sahip olmasını istemiyordum.

İçime kararlılık doldu ve ellerimi bıraktım. "Sorun nedir?" Eiric başını eğdi.

"Eğer Eldrin nezarethanedeyse, onu görmem ve kendi gözlerimle teyit etmem gerekiyor." Kanatlarımı çırparak ahşap çift kapıya doğru yöneldim.

"Yolunuza çık sürece," diye yanıtladı beni takip ederek.

Kapıları açıp odama bir göz attım. Ayrıldığımdan beri hiç değişmemişti. çocuk için yapılmış bir tapınağa benziyordu. Duvarlar pembeye boyanmıştı ve fenerler mavi alevlerle dans ediyordu.

Artık zar zor hatırladığım bir versiyonumu temsil ediyordu.

Nostaljiyi zihnimden iterek kapımı korumasız buldum. Burada bir mahkûm değildim... henüz.

Duvarlarında her renkten çiçeklerin yetiştiği beyaz koridorlardan geçtik. Uzun koridorlardan hapisane bölümüne doğru ilerlerken çiçek kokuları içimdeki endişeyi biraz olsun yatıştırdı. Tavish'in şatosunun düzeninden farklı olarak, Seelie mahkûmları şatonun diğer ucunda, ailemin ya da benim odama yakın bir yerde tutuluyordu.

Beyaz duvarlar hapisane hücreleri için kullanılan gri taşla dönüştüğünde, ileriden gelen seslerin mırıltısını duydum.

"Onları getirdikten sonra örtünün tekrar kalktığına emin misin?" Babam sordu. "İçeri girip bizi şaşırtamayacaklarından emin olmalıyız."

"Eminiz Majesteleri," diye cevap verdi erkek bir muhafız. "Arayı düzeltmek için ölü Unseelie kraliyet kanının bir kısmını kullandık."

"O zaman gece hayaletlerini vakti geldi," diye buyurdu Peder.

Cevap olarak gelen kıkırdamalar bana Unseelie'lerin bana işkence etmeye hazırlanırken çıkardıkları sesleri hatırlattı. Tüylerim diken diken oldu ama bu travmayı atlatmaya çalıştım.

Bir gardiyan, "İlk ben atayım," dedi.

Tavish'le aramızdaki kader arkadaşı bağı ısındı.

Tekme sesleri başladı ve kader arkadaşı bağı canlandı. Acı Tavish'ten bana doğru aktı ve boğazımda bir yumru oluştu.

Tavish? Neler olduğunu öğrenmek için çaresizce zihnimi birleştirdim. *Yaşıyor musun?*

Lira mı? Tavish cevap verdi, umudunun sıcaklığı içimde dalgalanıyordu. *Odanda kal. Sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım. Güven bana.*

"Bu sadece bir Unseelie değil." Annemin nefesi kesildi. "Onun gücünü hissedebiliyorum. Bu Unseelie kralı olmalı."

Bir gardiyan keskin bir nefes aldı. "Bu imkânsız. Brielle onu öldürdüğünü söyledi."

"Yine de ," diye hırladı Tavish. "Benden çaldığın şeyi geri almak için buradayım."

Ağzım kurudu ve ona ulaşmak için koridorda süzülürken kanatlarım her zamankinden daha hızlı hareket etti.

"Büyünün kaderi için nefes alıyor beni rahatlatsa da, muhafızımız seni o şekilde bıçaklamak niyetinde değildi. Sadece seni etkisiz hale getirmek *istemişti* ama yine de kızımı çaldın. Burada senin için *hiçbir şey yok*," diye homurdandı baba. "Herkes çekilsin. Bu kişisel bir mesele ve bunu tek başıma halledeceğim."

"Ah, Tavish. Seelie kralı ellerini kirletecek." Finnian kıkırdadı ama sesi gerginliğini ele veriyor gibiydi.

Tabii ki ikisi de buradaydı. Şimdi ikisini de dışarı çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Kılıcın kınından çıkarılma sesi kanımı kaynattı. Kapıya ulaştım ve tam babam kılıcını kaldırırken keskin bir sağ dönüş yaptım.

Tavish, fırtınalı gözleri bana odaklanana kadar çenesi yukarıda ve sırtı dik bir şekilde durdu.

Babasının bakışları, gözlerinde parlayan nefretle Tavish'e kilitlenmişti.

Annem, babam, annem ve muhafızlar başlarını bana doğru çevirdiler. Babam kılıcını ileri doğru savurup Tavish'in koluna nişan aldığı anda Tavish'e ulaştım.

Hayır. Arkadaşımı yaralamasına izin vermeyi reddettim.

LİRA

"Lıra, hayır!" Ben babama doğru yükselirken Tavish haykırdı. Onu dinlemek isteseydim bile - ki istemedim - onun uyarı için çok geç olabilirdi. Göğsüm ve kollarım, kılıcın çarpmasından birkaç santim önce babamın göğsüne çarptı ve babam yana düştü. Sağ elimle kılıcı yukarı doğru ittim, böylece Tavish'in bacağına iskaladı ve babam taş zemine çakıldı, ben de onun üstüne düştüm.

Yastığım olmasına rağmen darbe canımı yaktı. Dizlerim taşa çarptı ve daha sonra adrenalinin etkisi geçtiğinde hissedeceğim bir zonklamaya neden oldu. Ama bu endişelerimin en küçüğüydü.

Finnian güldü. "Gittiği her yere giriş yapmasına bayılıyorum."

Tavish bana ulaşmaya çalışırken zincirler birbirine çarptı ve kanatlarım beni babamdan alıp ona doğru kaldırırken kalbim yerinden fırladı.

Kendimi onun göğsüne gömdüm. Kolları beni sardı ama başı yukarıda kaldı. Bağlantımızın sarsıntısı canlandı ve serbest bırakmak istemediğim gözyaşları gözlerimi yaktı.

Sessizlik çöktü ve iri bir el kolumu tutarak beni Tavish'in yanından çekti.

"Seni *aptal* kız!" Babam parmaklarını koluma geçirerek bağladı. "Yabanıldan hemen şimdi uzaklaş."

Tavish kollarını indirdi ve göğsümde bir acı hissettim.

Bağlandı, *incinmeni istemiyorum ve olaylara mantıklı bakmıyor. İnan bana, yapmak istediğim en son şey seni bırakmak. Senden ayrı kalmak tam bir ıstıraptı.*

Babam beni etrafında döndürdü, yüzü kanımızın altın rengiyle kızarmıştı.

Tavish'in öfkesi benimkiyle karışarak içime aktı, ama aynı zamanda benim iyiliğim için duyduğu endişeyle aramızdaki bağ da sıkılaştı.

"Bildiğin her şeyi unuttun mu?" Babam tükürdü ve bana dokunmaya daha fazla dayanamayacakmış gibi elini bıraktı. "O *Unseelie* ve sen de nişanlısın. Eğer ejderhalar senin dine aykırı niyetlerini öğrenirlerse ne derler biliyor musun?"

Sırtımı dikleştirdim ikisinin arasında durdum. Annem babamın arkasına geçti, bana başını sallayarak durmamı ve geri çekilmemi söyledi. Her ikisi de sanki yine benim ailemmiş gibi davranıyordu.

Ama de buydu.

Beni on iki yıllığına bırakıp geri dönmemi ve aynı dinamiklerin içine düşmemi . Artık on yaşında değildim ve açıkçası, beni yapmamaları için yalvarmış olmama rağmen beni Dünya'da yaşamaya zorladıklarında bu ayrıcalığı kaybetmişlerdi.

"Burada dine aykırı hiçbir şey yok. O benim kader arkadaşım ve ne pahasına olursa olsun onu hayatım pahasına koruyacağım."

Tavish'in sevgisinin sıcaklığı ile korkusunun soğuk dalları aramızdaki bağda çarpışırken odada kalan dört muhafızın nefesi kesildi.

"Onun saçmalıklarına kulak asmayın." Babam omzunun üzerinden onlara ters ters baktı. "O kaçırıldı ve *Unseelie*'nin ona ne yaptığını bilemeyiz. Akli başında değil ve yeniden alışması için zamana ihtiyacı var."

Dikkatimin onun omzunun üzerinden muhafızlara kaymasından nefret ediyordum. Kara zırhlar giyen *Unseelie*'lerin aksine, *Seelie* askerleri karmaşık tasarımlı altın zırhlar giyiyordu. Muhafızlardan üçü erkek, biri de kıvrak ve diğer üçü kadar uzun bir kadındı.

"Neden bahsettiğini bilmiyor ve *Dünya*'da geçirdiği süre boyunca görgü kuralları ve halkımıza olan bağlılığı unutuldu." Son kelimeyi sanki bir lanetmiş gibi söyledi. "Yerini hatırlayacaktır. Sadece zamana ihtiyacı var." Bana doğru iki adım attı.

Bana burnunu kırıştırırken sesindeki süregelen tehdidi ortaya çıkarmak için yarım ayak boy avantajı.

"Eğer ona zarar verirsen, ona verdiğin acının aynısını sana da yaşatırım," diye yemin etti Tavish alçak bir hırıltıyla. "Babam ya da değil, eşime pervasızca dokunamaz ya da ona hakaret edemezsin. Sevdiklerime karşı yaptığın yanlışlar artmaya devam ediyor."

Babam elini omzuma koydu ve beni iterek yoldan uzaklaştırdı. Onun gücü beni hazırlıksız yakaladı ve taş duvara uçarak omzumu yaraladım.

Babam kılıcının ucunu Tavish'in boynuna dayarken Eiric odaya koştu ve ayağa kalkmama yardım etti.

Serin, ferahlatıcı büyü dönerken boğazıma bir çığlık düğümlendi. Onu geri itmek için babama doğru itmeye başlamıştım ki babam yanına yaklaştı ve şöyle dedi: "Majesteleri, onu öldürmenin sonuçlarını bir düşünün. Dengesizlik felakete yol açacaktır."

Kolları titreyen Baba nefes verdi ve kılıcını indirdi.

Büyüyü ona karşı kullanmayı planladığımı bilmesini istemediğim için geri çektim. Tavish'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım çünkü onsuz yaşamayı reddediyordum.

Fenerin ışıkları altında esmer teni parlayan Baba, bakışlarını Tavish'e çevirdi. "Lira'yı üzerine yerleştirdiğin illüzyonlardan kurtar. Eğer onu biraz olsun önemsiyorsan, bunu ona ver."

"İnanın bana, tüm bunlar başladığında Tavish bu bağın onun üzerinde yarattığı bir illüzyon olmasını diledi." Finnian başını önce Tavish'e sonra da bana doğru salladı. "Ama sahip oldukları şey gerçek. Anlamanın zor *olduğunu* biliyorum ama onlar kader arkadaşı."

Annem başını salladı ve buklelerinin omzuna çarpmasına neden oldu. "Aynı yanılsama senin için de geçerli olabilir. İfadenizin hiçbir geçerliliği yok."

"O zaman sözlerimi dinle." Tavish'in fırtınalı gözleri babamın bakışlarını tutarken karardı. "Lira benim kader eşim. Onun benim için öleceğini ilan ettiği gibi ben de onun için öleceğim. Ruhlarımız . Onu seviyorum ve *sonsuz dek* karım olarak kalmasını istiyorum."

Söyledikleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Evlilik konusunu hiç konuşmamıştık ama sözleri çok mantıklıydı. Bu bir soru bile değildi.

"Bu bir illüzyon değil. Bunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapın ama açık konuşayım." Ellerimi iki yanımda kenetledim. "Eğer Tavish ya da Finnian zarar görürse, seni affetmeyeceğim." Bu karar beni her şekilde Unseelie'lerle müttefik yapacaktı çünkü babam bana savaş ilan etmiş olacaktı.

"Sanki umurumda da." Babamın burun delikleri alevlendi ve başı bana doğru döndü. "Affetmeniz ihtiyacım olan ya da arzuladığım bir şey değil. Ben sizin *kralınızım* ve *kanun* olduğu için söylediklerime uyacaksınız. Şimdi odana git ve görevlerini ve kim olduğunu hatırlayana kadar dışarı çıkma."

Kanım kaynadı ve istedim. Göğsümün kabarmasına aldırmadan yerimden kıpırdamayı reddettim. "Ben çocuk değilim."

"O zaman birine benzemeyi bırak," diye tersledi.

"Onlara zarar vereceğinizden korkuyor." Annesi yavaşça konuştu ve bir elini onun omzuna koydu. "Eğer ona ihtiyacı olan güvenceyi verirsen, eminim seve seve bunu yapacaktır."

"Yöneten biziz, o değil. Şartları o dikte edemez." Babam elini kaldırdı. "Lira'yı odasına götürün ve orada kalmasını sağlayın."

Dört muhafız da bana doğru yöneldiğinde başımı salladım ve duruşumu genişleterek gerekirse dövüşmeye hazırlandım. "Bu yanlış. Tavish sana ya da Seelie'ye hiçbir şey yapmadı. Tıpkı şu anda verdiğin kararın inandığım şeylere aykırı olması gibi, bu da beni ve şeyleri yansıtmamalı."

Onlarla git, Tavish bağlı. koyma.

Ne? Hayır! Hayır! Bakışlarımı onlardan ayırıp ona çevirdim. *Seni bu şekilde bırakamam.*

Babamın kanatları açıldı ve bana daha önce hiç yapmadığı bir şekilde baktı, küstah bir çocukken bile. "Bu noktadan sessiz kalman senin yararına olacaktır."

Dinle, Lira. Ben de gitmeni istemiyorum ama seni izlemelerine ihtiyacımız yok. Tavish'in gözleri yalnız kaldığımızda gösterdiği açık gümüş tonuna döndü. *Çünkü buradan çıkıyoruz.*

O zamana kadar iyi ve yardımsever bir kız gibi davranmanı istiyorum. Anlıyor musun? Yüzü ağardı ve kararlılığının gücünü aramızdaki bağla . Senin için geldim ve buradan birlikte ayrılacağız. Bu konuda bana güven. Buradan çıkmak için birlikte çalışmalıyız.

Muhafızlar bana ulaştığında nefes verdim.

Eiric yanımda bir heykel gibi gergin duruyordu.

Ellerimi salladım, omzumun duvarın selamından duyduğu rahatsızlığı görmezden geldim. Sonra bir adım geri attım ve beni yakalamak için uzandıklarında ellerimi kaldırdım.

"Kendi isteğimle odama döneceğim." Göğsümdeki çekiş beni Tavish'e doğru çekse de birkaç adım geri attım.

Sprite, sana yemin ederim ki beni öldürmeyecek. Öldürecek olsaydı, bunu dakikalar önce yapardı. Büyümüzün dengede kalması için bana canlı ihtiyacı var. Seelie, Unseelie olmadan devam edemez, ya da tam tersi. Bu bizim krallığımızın yolu.

O haklıydı. Yaralı Tavish'i çocukken buraya getirmelerindeki amaçları buydu. Gerçi onu yıllar önce bulduğumda henüz iyileştirmemişlerdi. Birinin onun yaralarıyla ilgilenmesini planlamışlardı. Sadece mümkün olduğunca zayıf kalmasını istemişlerdi, böylece ailesinden aldığı yeni gücünü onlara karşı kullanamayacaktı. Ve aldığı yaralar yüzünden büyüsünü kilitlemek için onu zincire vuramamışlardı. Tüm bunları Eldrin Tavish'i nezarethaneden kurtardıktan sonra öğrenmiştim.

Eiric'in kaşları kalkarken kapıdan çıkmak için döndüm. Konuşmak yerine beni takip etti ve kısa süre sonra koridordan odama doğru uçuyorduk.

Muhafızlar kanatlarımızın üzerinde durdular ve onların dikkati yüzünden ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tavish'ten uzağa attığım her adım kalbimin daha da sıkışmasına neden oluyordu ve tüm varlığım geri dönüp ona koşmak istiyordu. Eşim yakalanmıştı ve tehlikedeydi ve onu geride bırakmak yapmam gereken en son şeydi.

Seelie kralı sadece beni tehdit ediyor, Tavish bağlı. Mücadeleni hissediyorum ve sana yemin ederim, iyi olacağım.

Ama bu doğru değil- Aramızdaki bağlantı soğurken sözlerim kesildi ve göğsüm neredeyse kader arkadaşı bağlantımızı tamamlamadan önceki normal sıcaklığına geri döndü. Kanadın ortasında donup kaldım. *Tavish?*

Eiric biraz durdu ve yanında olmadığını fark etti.

Buradayım aşkım, diye cevap verdi ama bağlantı hâlâ garip geliyordu.

"Neden duruyorsunuz?" diye homurdandı en uzun boylu muhafız.

"Kral Erdan emretmedi."

Midemde düğümlenen dehşetten uzaklaşmak için yanağımın içini ısırdım. Tavish'le birlikte olmak için duyduğum çaresizlik neredeyse dayanılmazdı ama biyolojik ailem yüzünden hiçbir şey yapamıyordum.

Keşke döndüğümü öğrenmeselerdi de Tavish'le birlikte gerçek tehdit olan Eldrin'i avlayabilseydik.

Öldüğünü sanmıştım. Bağımız soğumuştur. O son sözlerin hayal ürünü olmadığından emin olabilmek için sesini tekrar duymam

Bir an geçti ve tam arkamı dönüp ona doğru koşacakken cevap verdi: *Kanatlarımıza zincir taktılar ve şimdi büyüm kısıtlandı. Artık bu şekilde konuşamayacağımızdan korkuyordum ama konuşabildiğimiz için çok mutluyum.*

O zincirlerin anısı ve etkileri aklıma geldi. Kanatlarımın bağlanmış olması klostrofobik hissettirmişti. Onun ve Finnian'ın nasıl mücadele ettiklerini ancak hayal edebiliyordum.

Çoktan yatak odamın kapısına geldiğimizi fark etmemiştim. Çift kapıyı iterek açtım, gardiyanların beni yalnız bırakmasını istiyordum. İçimde sıcak bir öfke yanıyordu ve bunu daha fazla saklayamayacaktım.

Dört muhafız kapıda durmuş, birbirlerine bakıyorlardı.

"Uslu küçük bir kız gibi odama geri döndüm." Kollarımı kavuşturdum, her kelimemden iğneleme damlıyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Kadın muhafız sıırttı. "Siz üçünüz geri dönün. Ben Lira'yı bir süre daha izleyeceğim." Kumral saçları bana pembe duvarlarla tezat oluşturan kor kıvılcımlarını . Odama girip bana yaklaştığında, gözlerinin gecenin karanlığındaki alevleri andırdığını fark ettim.

"Birimiz seninle kalmalı mı Sorcha?" diye sordu kobalt saçlı, kısa adam.

"İyi olacağız." Kapıya doğru başını salladı. "Bir şeyler ters giderse birilerine haber veririm. Unseelie'lere bir şey olmadığından emin olmak için kral ve kraliçeye geri dönün. Onların buradaki varlığı eninde sonunda perdeyi etkileyecektir."

Üçü başlarını sallayıp gittiler ve ben de yatağıma doğru ilerleyip oturdum, kanatlarımı katladım ve dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi bacak bacak üstüne attım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir ölümsüz olarak öyle sayılırdım.

Eiric boğazını temizledi. "İstendiği gibi buraya döndü."

"Bu da beni endişelendiriyor." Sorcha başını eğerek beni inceledi. "Bir Unseelie'yi nasıl koruyabilirsin? Özellikle de kralı? Senin yerinde olsaydım, onunla kader birliği yapmaktansa onu kendim öldürmek isterdim."

Kendimi dizginlememin son kırıntısı da kopmak üzereydi. Kaltağın saçını tutup çekmek istedim.

Lira, sorun ne? Tavish bağlandı.

Bir gardiyan bana, eğer onun kaderi olsaydın, seni öldüreceğini söylüyor. Öfke beni ele geçirdiğinde nefes alışım hızlandı.

Bu bir test, diye cevapladı. Senin tepki vermeni istiyor. Güçlü ol ve buna kanma.

Kahretsin. O haklıydı. Kendimi tamamen Fae gibi de, burada işlerin nasıl yürüdüğünü hatırlamam gerekiyordu. Fae'ler kelimelerle oynar ve birbirlerinin niyetlerini test ederlerdi. "Ben sen değilim. Ancak, babamın kontrolü elinde tutması gerektiğini anlıyorum, bu yüzden uslu duracağım." Bir kaçış planımız olana kadar.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu duymak güzel ama hücrede gördüklerimizden sonra buna inanmakta zorlanıyorum."

"Fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, kendimi sana açıklamak da değilim." Bu Tavish'in benden istediklerine ters düşüyor olsa da, yerimde durmazsam asla saygı kazanamazdım. "Son on iki yıldır Dünya'da yaşıyor olsam da hâlâ bir prensesim ve saygısızlığınızı hoş görmeyeceğim."

Sanki ilk testleri geçmişim gibi omuzları gevşedi. ". Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen beni uyarın."

"Yapacağız." Eiric odanın köşesindeki duvara yaslandı.

Sorcha salona girip kapıları arkasından kapatmadan önce başını hafifçe bana doğru eğdi.

Kapı tıklanır tıklanmaz, Eiric yere doğru kanat çırpı. Arkasına yaslandı ve sordu, "Oradaki ani ruh hali değişikliği ? Onu bırakmamak konusunda çok hevesliydin ve şimdi istediklerini yaparken biz de senin odanda mı takılacağız?"

Kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyordu. Eiric'i kaçış planıma dahil etmek isteyeceğim son . Ancak Seelie olsun ya da olmasın, babam ve annem beni ejderha prenze teslim etmeye fazlasıyla istekliken burada kalamazdım. "Kalmakta ısrar etmek Tavish ve Finnian için işleri daha da kötüleştirecekti. Başta bunu fark etmemiştim." Sesim kalınlaşmıştı ve kendimi toparlamaya çalışarak durakladım. "Bu yüzden krala emrini yerine getiriyormuşum gibi hissettirmek ve öfkesinin bir kısmını bertaraf etmeyi umarak çekip gittim."

Acı, bağlantıdan fırlayarak nefesimi çaldı. Şimdiye kadar hissettiğim en kötü acı değildi ama Tavish'in canını yakıyorlardı.

Boğazıma bir yumru oturdu. *oluyor?*

Halledemeyeceğim bir şey değil, diye cevap verdi. Odanızda kalın lütfen. Buraya gelme yoksa ikimiz de özgür olamayız.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı ve titrek bir nefes aldım.

"Sorun nedir?" Eiric elimi ellerinin arasına alarak sordu. "Aniden ağlamaya başladın."

Bir başka acı sarsıntısıyla göğsümden bir hıçkırık koptu. "Ona zarar veriyorlar."

"Ne?" Odanın içinde göz gezdirdi. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Göğsümü sıktım. "Onun acısını hissediyorum. Kader arkadaşı bağımızdan geliyor."

"Bu hem çok havalı hem de dehşet verici." Eiric kollarını bana doladı. "Ama üzgünüm. Babamı duydun, onu öldürmeyecekler."

Sanki bu her şeyi daha iyi yapıyormuş gibi. Onun herhangi bir acı hissetmesini istemedim. *Özür dilerim.* Bu sözleri Tavish'e söylememem gerekip gerekmediği umurumda değildi. Kral Tavish'in benim için ne anlama geldiğini bilse de babam yüzünden acı çekiyordu. Nasıl bir ebeveyn çocuğunu bu şekilde incitebilir?

Beni korumaya çalıştın, Sprite, diye cevap verdi aramızdan bir başka acı geçerken. Bu benim için senin bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Seni seviyorum. Hiçbir şey bunu değiştiremez.

Yüzümü Eiric'in omzuna gömdüm ve bu krallıkta benim tarafımda görünen tek kişiye tutundum. *Ben de seni seviyorum, Thorn.*

Hâlâ içimde dolaşan acıya rağmen hissettiği sevgiyle aramızdaki bağ ısındı.

Ne kadar sürdüğünden emin değildim ama sonunda aramızdaki bağda yeni acılar belirmeyi bıraktı. *Tavish?*

Ben iyiyim. Sadece uyumaya ihtiyacım var, diye cevap verdi ve bağ daha da soğudu, ama göğsümde sıcak büyüye sahip olan kısım canlandı.

Tavish'in sıcak davranmamasından kaynaklanıyor olmalıydı.

Başımı kaldırdım ve Eiric kaşlarını çattı. Yüzümdeki bir damla yaşı sildi ve "Ne ? Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Yapabileceğin tek şeyi yaptın ve bunun için seni seviyorum." Elini sıktım, o burada olmasaydı ne yapardım emin değildim. Hayatım boyunca benim koruyucum olmuştu ve şimdi Seelies'in en güçlü iki muhafızının çocuğu olduğu için bu çok anlamlıydı.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Her zaman senin için burada ve senin yanında olacağımı biliyorsun."

"Aynı şey benim için de geçerli." Anı hafifletmek için omzuna vurdum. Onu endişelendirmek istemiyordum, yoksa beni daha yakından izlerdi. Şu andan itibaren onunla bir rol oynamam ve onu planımıza dahil etmemem gerekiyordu. Planımın işe yaraması için onun habersiz ve masum kalmasını sağlamalıydım ki herhangi bir şeyle suçlanmasın.

Biri kapıya vurdu ve midem bulandı. Elimizi uzatıp yüzümdeki yaşları sildim, içeri girmelerine izin vermeden önce biraz zamana ihtiyacım vardı.

Kapılar açıldı ve babamın yüksek gövdesi ortaya çıktı.

Bakışları yüzüme indi. Odama girerken gözlerindeki sıcaklık hâlâ kaybolmamıştı.

"Kızım la yalnız konuşmam gerek," diye emretti ve bu yorumun ötesinde Eiric'in varlığını kabul etme zahmetine girmedim.

Gitmesi gerekip gerekmediğinden emin olamayarak tereddüt etti ve babasının sakin tavrı kırıldı.

LIRA

"L Ya Şimdi gidersin ya da cezalandırılırsın," Baba ve sert bakışlarını Eiric'e çevirdi.

Kaderini belirleyecek bir Şey söylemek için çenesini kaldırdı. Beni koruduğu için tam bir oburdu ama onun gazabına uğrasa bile bunun bir faydası olmazdı.

Bunun yerine onu kendi oyununda yendim ve parmağımı bir silah gibi kullandım. "Bana olan kızgınlığını ondan çıkarma. O sadece beni seninle yalnız bırakma konusunda endişeli."

Bana yeniden odaklandı ve "Benim ve annenin yanında senin iyiliğınle ilgilenmek ona düşmez" dedi.

Kapıya doğru başımı sallayarak gitmesinin sorun olmadığını söyledim. Göğsümde Tavish'le aramdaki bağın yanındaki sıcak nokta yoğunlaşıyor gibiydi ama bu muhtemelen benim hayal gücümdü, özellikle de babam buradayken.

Eiric tereddüt etti, ama ona sert bir bakış fırlattığımda mecbur kaldı, ama kapımın hemen dışındaki yerinden kıpırdamayacağını biliyordum.

Babam etkileşimimizi izledi, yüzü altın renginde kızarmıştı, Eiric'in emirlerini değil de benim iznimi kabul etmesinden hoşlanmadığı belliydi.

Kapı kapanıp onunla yalnız kaldığımızı anons ettiğinde ağır bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Kaşlarını kaldırdı ve sanki konuşmaya başlamamı bekliyormuş gibi elini kestane rengi sakalında gezdirdi.

İkimiz bir çekişme içindeydik ama odasına dalan ben değildim, bu yüzden yatağa oturdum ve konuşmaya başlamasını beklerken bacak bacak üstüne attım. Benden yüzyıllarca büyük ve bu tür durumlarda daha deneyimli olabilirdi ama benim açık bir avantajım vardı: Gerçekten tek kelime etmek istemiyordum.

Günlerimin geri kalanını onunla bir daha hiç konuşmadan mutlu bir şekilde geçirebileceğimden oldukça emindim. Çocukken birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair güzel anılarım vardı ama geriye dönüp baktığımda, babamın Dünya'da benim güvenliğim için yaptığı gibi değil, onun tarafından yönetilen bendim. Babam beni istediği gibi bir kadın getirmeye ve ne zaman çizginin dışına çıksam, beni cezalandırmanın etkili bir yolunu buluyordu; ya beni diğerlerinden soyutluyor ya da çok sevdiğim sudan uzak tutuyordu.

Zaman akıp , ben de kanatlarımı açtım ve bir esnemeyle yatağıma uzandım. Geç olmuştu ve gecenin serin havası odama dolunca, uykuya dalma düşüncesi hoşuma gitmişti... ya da eğer babam tepemde dolaşmasaydı öyle olacaktı.

"Bu senin için bir oyun mu?" diye tükürdü tadı kötü bir şeymiş gibi. "Oyun mu? Hayır." Tekrar , beni bir oyun gibi görmesine izin vermeyerek

bir korkak. "Buraya gelip Eiric'in gitmesini isteyen sendin. Bana kaşlarını çatmaktan başka bir sebebin olduğunu varsayıyorum." Kollarımı kavuşturdum ve bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Beni Unseelie nightfiend'lerinin, kraliçenin ve muhafızların önünde küçük düşürdün." Boynu kasıldı. "Yaptıklarının yanlış olduğunu kabul edeceğini umuyordum."

"Eğer *kader arkadaşımı* kolundan bıçaklamamı engellediğim için pişman olup olmadığımı soruyorsan, cevabım hayır." Yalan söyleyemezdim ve onunla lafı dolandırmak da istemiyordum. Sadakatimin Tavish'e ve hem Unseelie hem de Seelie halkının iyiliğine olduğunu bilmesi gerekiyordu. Biri ya da diğeri olması gerektiğine inanmıyordum ama uyum içinde yaşamamın bir yolunu bulmamız gerektiğine inanıyordum. "Seninle karşılaşmanın tek seçenek olmasından nefret ediyor muyum? Bu sorunun cevabı evet, ama senden onu bıçaklamamamı isteseydim dinleyeceğinden şüpheliyim."

Nefes alış verişı hızlandı ve bir sonraki kelimelerini seçmek istercesine gözlerini kapattı. Nefesini verdi ve homurdanarak, "Prenses ya da değil, kralına ve babana meydan okuma yetkisine sahip değilsin. Annen ve ben tüm Seelie halkı için kararlar alıyoruz ve senin de diğerlerinden bir farkın yok."

Başka bir deyişle, bu bir diktatörlüktü. Bunu anlamama rağmen, insan Lira benimle ilgili eylemlerde söz sahibi olmama fikrine katlanamıyordu. Yaşadığım iki dünya birbirinden son derece farklıydı ve çığlık atıp bağırma isteğı uyandıracak şekilde birbiriyle çelişiyordu.

Beni babama nereye gideceğimi söylemekten alıkoyan tek şey - zaten cehennemden bahsettiğimizi bilmiyordu - Tavish'in isteğıydi. Buraya ait olmadığım açıktı ve daha da önemlisi, kader arkadaşımı tutsak edecek bir ailede ya da toplumda kalamazdım. Onunla birlikte olmam gerekiyordu. Göğsümdeki çekimi görmezden gelmek zordu; yapmak istediğim tek şey ona koşmak ve onu kollarıma almaktı.

Babamın ellerinde yaşadığı acı, babamla saygı çerçevesinde konuşmayı zorlaştırıyordu.

Boğazımdaki çığlığı yuttum ve biraz sakin kalmaya çalıştım. "Benim kaderim olmasına rağmen mi?"

"*Ben* senin *kralınım*. Ve *sen* de ejderha prensle *evleneceksin*." Heybetli görünmek istercesine kanatlarını açtı. "Unseelie kralı seni ilgilendirmez. Anlıyor musun? Yoksa seni zorlamam mı gerekiyor?"

"Anlıyorum." Çenemi kaldırdım, bu iki kelimeyi kastetmişim ama bu kabul ettiğim ya da anlamına gelmiyordu. Bu yüzden çoğu fae'nin hoşuna giden oyuna boyun eğdim ve bu anda ben de öyle yaptım çünkü babamın da benim hissettiğim ihanet duygusunu hissetmesini istiyordum. "Her şeyi gayet açık bir şekilde ifade ettin." Sesimden tamamen yok edemediğim zehrin bir kısmını gizlemek için gülümsemeye zorladım.

"Kadere şükürler olsun." Kanatları indi ve omuzları gevşedi. "Mantıksız davranmaya devam edeceğinden korkuyordum ama bu, fae mirasının senin bir parçan olduğunu ve sadece yeniden ortaya çıkmak için zamana ihtiyacı olduğunu kanıtlıyor. Çok rahatladım çünkü bir daha böyle bir taşkınlık yaparsan ya da bana veya annene karşı gelersen, bildiğim en iyi şekilde cezalandırılacaksın."

Tehdidini net bir şekilde anladığımda boğazımdaki yumruyu yutamadım. Elimi ona göstermiştim ve beni cezalandırmanın en iyi yolu Tavish'ten geçiyordu. İkimiz de kader arkadaşı bağlantımızı açıkça ortaya koymuştuk.

Gizli mesajı anladığımdan şüphelendiği için yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Muhalefeti darmadağın ederken takındığı ifadenin aynısıydı bu.

Karşımda duran adamı, annemle beni şelaleye götüren ve üçümüzün birlikte gülerek ve sihrimizi kullanarak geçirdiğimiz günle... ya da balolara katılmam beklendiğinde bana gündönümü partileri için dans etmeyi öğreten adamla bağdaştırmakta zorlandım. Gergin anlar yaşamış olsak da *benimle* hiç böyle konuşmamıştı... sadece ona meydan okuyan insanlarla.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, güzel ya da iyi değildi, bu yüzden dudaklarımı kapalı kalmaya zorladım. Bunun yerine, ipucunu anlamasını ve beni yalnız bırakmasını umarak esnedim.

Yüzü yumuşadı ve gözlerine biraz sıcaklık geldi. "Uzun birkaç hafta geçirdin ve Ardanos'a bu şekilde yeniden alışmanı hiç . Banyo yapmak, üstünü değiştirmek ve biraz dinlenmek sana iyi gelebilir. Kahvaltıda buluşabiliriz ve umarım birlikte daha iyi vakit geçiririz."

Bu istediğim son şeydi ama belki bana odaklanırsa Finnian ve Tavish'e olan kininden birazını bağışlayabilirdi.

Uyuyamayacağımı bilmeme rağmen, kafamı toplamak için umutsuzca yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Burada uyandığımdan beri olan biten her şeyi sindirecek zamanım olmamıştı. "Bana uyar."

Gülümsedi. "İşte benim küçük kızım." Banyo kapısının yanındaki dolabı işaret etti. "Ve seni Seelie giysileri içinde tekrar görmek güzel olacak."

Başımı salladım ama bu kıyafetleri çıkarmak istemedim. Tavish'e sahip olduğum en yakın şey onlardı.

Eğildiğinde gerildim, kendimi savunmaya hazırdım. Ama yanağımı öptü, sakalı beni en son Dünya'ya gitmeden hemen önce öptüğünde olduğu gibi gıdıklıyordu.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve bunun güzel anılardan mı yoksa durumun ironisinden mi kaynaklandığından emin değildim. Beni son öptüğünde ondan ayrılmak istememiştim ama şimdi ondan uzak olmak istiyordum. Yine de kalbim kaybettiğimiz ve bir daha asla sahip olamayacağımız ilişki için acıyordu.

"İyi geceler, sevgilim." Arkasına yaslandı ve koluma dokundu. Gözleri savunmasız bir anda parladı.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde, beni kırdığını düşünerek mutlu olmaktan, küçük kızını geri aldığı için gözyaşı dökmeye geçmişti. Bu iki duygu kamçı etkisi yaratmıştı ama Fae'lerin yöntemini hatırlamak zorundaydım. Tüm kalpleriyle seviyorlardı ama korkulmak onlar için her şeyden daha önemliydi. Bu açıdan Tavish'ten bir farkı yoktu ve belki burada kalsaydım ben de aynı şekilde davranırdım ama Dünya bana farklı bir yol göstermişti... merhamet ve şefkat dolu bir yol.

Mümkün olduğunca sakın bir sesle, "İyi geceler baba," dedim.

Geri çekildi ve ben de onun iyiliği için Eiric'in konuşmanın sonunu duymuş olmasını ve kapının önünde kamp kurmamış olmasını umdum.

Babam için kapıyı açtığında banyonun sağındaki dolaba yöneldim. Eiric kayıptı ve ben rahat bir nefes aldım.

Neyse ki gardırop yetişkin bedenime uygun kıyafetlerle güncellenmişti. Ellerim elbiselerin üzerinde gezindi ve ağırlıklı olarak gelecekteki gardırobum olan altınlar, maviler ve yeşilleri not ettim. Sonra gece kıyafetlerimin olduğu bölüme geldim, hepsi gecelikti. Tavish ile giydiklerime benzedikleri için şaşırmamam gerekirdi.

Eşleşen ince bir ceket ile beyaz ipekten dar kesim bir elbise çıkardım, ardından yatak odasının kapısını kilitledim ve günün yorgunluğundan arınmak için banyoya yöneldim.

Ay, beyaz küvetin üzerindeki pencereden parlıyor ve tüm banyoyu aydınlatıyordu. Ayaklarım serin, ıslıklı deniz yeşili fayanslara çarptı ve küvetin yanındaki askıda asılı beyaz, kabarık bir havlu fark ettim. Suyu açtım ve kıyafetlerimi çıkardım. Eğer üzerimdeki Unseelie kıyafetini çıkarıp Unseelie kokusundan arınmam gerekiyorsa

Tavish, Finnian ve benim fırsat bulur bulmaz kaçabilmemiz için onlara uyduğuma inanmalarını istiyordum.

Küvetin dolmasını beklemeden içeri girdim ve köşeye yerleşip pencereden dışarı baktım. Tepenin dibindeki kulübelerin pencerelerinden ışıklar parlıyordu ve arkalarında yükselen bir başka dağ silsilesi görkemli bir manzara sunuyordu. Sarayda çalışan yüksek fae'ler bu köyde yaşıyordu. Sadece yüksek fae'ler danışman, muhafız ya da Caisteal Solais'te veya Gleann Solas'ı koruyan diğer önemli görevlerde bulunabilirdi.

Su karıncalanarak gergin kaslarımı rahatlattı ve göz kapaklarım ağırlaştı. Ama kendimi ne kadar yenilenmiş hissedersen, Tavish'le olan bağlantımdan kaynaklanan sıcaklık eksikliği o kadar doruğa çıktı ve göğsümdeki garip, sıcak büyü'nün gücü yepyeni bir hayata büründü. Kendi iradesi dışında zincirlenmişken böyle bir rahatlık hissetmemeliydim.

Bu, ben eldivene katılırken o rolünü oynamaya zorlandığında yaşadıklarına benzer bir şey olmalıydı. Ben burada küvette güven içinde otururken bir gardiyanın her an hücreesine girip onu öldürebileceğini bilmek tüylerimi diken diken ediyordu.

Nefesimi tuttum ve temizlenmek için başımı suyun altına soktum. Tavish bana söz dinlememi ve uslu durmamı söylemiş olsa da burada oturup onu kontrol etmeden duramazdım.

Su büyüm göğsümde zonkluyor, dışarı çıkmak istiyordu ama bunun için zamanım yoktu. Küvetten çıktım ve havluyla kurulanırken suyun süzülmesine izin verdim. Hızlıca geceliğimi giydim ve kılları dikenli, tahta saplı bir fırça aldım. Karışık olmamasına rağmen saçlarımda gezdirdim ve kader arkadaşı dövmemdekine benzeyen sarmaşıklardan yapılmış tezgahın üzerine koydum. Onun yokluğunun acısı bir kez daha nefesimi çaldı.

Kararlılık ve adrenalin vücuduma pompalandı. Yatak odasına geri döndüm ve parmak uçlarımda kapıya doğru , sonra kulağımı tahtaya dayadım. Nefesimi tuttum ve yanımdan geçen ya da beni koruyan birinin sesini dinledim. Birkaç dakika boyunca beni endişelendirecek herhangi bir ses duymadıktan sonra, harekete geçme zamanının geldiğine karar verdim.

Dikenli komodinin üzerinde duran feneri alarak banyoya girdim, kapıyı tekrar kapattım ve kilitledim. Ben yokken içeri biri girerse, küvette uyuyakaldığıma inanmalarını umuyordum.

Tezgâh ile küvet arasındaki duvara doğru ilerledim, çömeldim ve sarmaşıklarla kaplı alt çekmecenin altındaki mandala bastım. Parmağıma bir diken battı ve önümdeki duvar bir kapıya dönüşerek açıldı. Karanlık gizli geçide girdim ve kapıyı zorla kapattım.

Bir örümcek ağına basarken feneri kaldırdım. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ama Gleann Solas'ta örümcek yaşamadığını hatırladım. Toz olmalı.

Derin nefesler alarak Tavish'e doğru yolculuğa başladım.

Her adımda, içimdeki sıcak büyü durmaksızın atmaya devam ediyordu. Neler olup bittiğinden emin değildim. Böyle bir nabızı sadece birkaç kez ve genellikle yaralandığımda hissetmişim.

Ben iyiydim.

Çıplak ayaklarım soğuk taş zemine değdi ve ayakkabı giymediğim için pişman oldum.

Yavaş ve sabit bir tempoda ilerliyordum ki bir ses beni irkiltti.

"Unseelie Thornling'i kurtarmak için kralı nasıl yaraladığını duydun mu?" diye gürledi derinden gelen bir ses.

Arkamda birini bulmayı umarak döndüm ve feneri kaldırdım.

Yapayalnızdım.

"Evet ve ceza almadığına inanamıyorum." diye cevap verdi hışırtılı bir erkek sesi.

"Kralın ona karşı hep bir zaafı vardı," diye cevap verdi diğer kişi.

Gülmek istedim. Eğer kral yumuşak davranıyorsa, Seelie halkı için üzüldüm.

"Unseelie kralının bunun için dayak yediğini duydum." Mizah beni boğarak öldü.

Tavish fena olmadığını söylemişti.

Arkadaşıma ulaşma aciliyeti ayaklarımın güvenli olandan daha hızlı hareket etmesine neden oldu. Yine de . Ona ulaşmam *gerekiyordu*.

Nefes nefese, adımlarımı hafif tutarak geçitten aşağı koştum. Duvarın diğer tarafında kimsenin beni duyma ihtimalini göze almak istemedim. Eğer aileme haber verirlerse, neyin peşinde olduğumu öğrenirlerdi. Şu anda, onu görmek için gizli geçidi kullanacağımı düşünmeyeceklerini umuyordum. Ne de olsa orada tek başıma bulunmam yasaktı. En son kullandığımda, Eldrin'in Tavish'i kurtardığında beni odamdan kaçırdığını sanmışlardı.

Hızla rağmen, ona açılan gizli kapıya ulaşana kadar saatler geçmiş gibi geldi. Onu hücrede tuttukları sürece...

Kahretsin. Bu kadar ilerisini düşünmemiştim bile ama buradaydım. Artık geri dönüş yoktu.

İçeri dalmak istesem de kendimi derin bir nefes almaya ve nefesimi kontrol etmeye zorladım. Sonra kulağımı duvara dayadım.

Saat geç olmuştu, şu anda gece yarısını geçiyordu, bu yüzden Tavish'in yanında kimse olmamalıydı. Ama ben buradayken ve hapisanelerinde iki Unseelie varken ne yapacaklarını kim bilebilirdi?

Kendimi daha uzun süre beklemeye zorladım. Kimsenin beni orada yakalamayacağından her zamankinden emin olmam gerekiyordu, yoksa öngörülebilir gelecekte kesinlikle izlenecektim.

Daha fazla dayanamadığımda, küçük bir kızken yaptığım gibi çömeldim ve kapıyı açmak için parmağımı batırdım.

Kapı açıldığında nefesim kesildi.

LIRA

A Kalbimin etrafındaki mengene sıkıldı. Babamın kader arkadaşına *bunu* yapmayacağını ummuştum ama bu benim aptallığımdı. insan tarafı kontrolü ele alıyor.

Tavish'in gözleri şişmiş ve kararmıştı; kalın, siyah bir kan birikintisinin içinde yatıyordu.

Kendimi durduramayıp aceleyle yanına gittim. Titreyen ellerimle yan tarafındaki yaraya dokundum ve hâlâ kan sızdığını gördüm. Saatler önce yaralanmıştı ve hâlâ kanıyordu.

Göğsümdeki sıcak nokta alevlendi ve bedenim kontrolü ele aldı. Bir elimi yarasına koydum ve göğsümdeki sıcak nokta nabız gibi attı, bağlantımızın vızıltısı canlanırken sıcaklık merkezimden elime doğru hareket etti.

Büyü avucuma ulaşır yarasına bastırduğım yeri ısıttığında, neredeyse on iki yıl önce bu durumda olduğumuz son seferde benzer bir şey olduğuna dair anılar zihnimde kök saldı. Kader arkadaşı bağlantısının çekişi alevlendi.

Tavish inledi ve "Lira'ya ihtiyacım var" diye mırıldandı.

Tam buradayım, diye bağlandım, her an bir muhafız geçebileceği için yüksek sesle bir şey söylemekten korkuyordum.

Gözleri irkilerek açıldı ve yüzüme odaklandıklarında şaşkınlıkla genişlediler. *Ne yapıyorsun burada?* Odayı taradı. *Kimseye haber vermeden buraya nasıl girdin?*

Boştaki elimle bir parmağımı dudaklarımın önüne koydum.

Kaşları çatıldı ve kendi dudaklarına dokundu. *Yüzümde bir şey mi var?*

Göğsüm biraz gevşedi ama neyse ki gerçekten gülemeyecek kadar üzgündüm. *Hayır. Dünya'da sessiz olmak anlamına gelir ve sen uykunda konuşuyordun. Burada sadece kraliyet ailesinin bildiği gizli bir geçit var ve bunu kullanacağımı düşündüklerinden şüpheliyim.* Onu bu halde gördükten sonra kapatmayı unuttuğum kapiya doğru başımı salladım. Sonra başka bir şeyin daha yanlış olduğunu fark ettim; kimse horlamıyor ya da bize nükteli espriler yapmıyordu. *Finnian nerede?*

Onu başka bir hücreye götürdüler. Tavish'in dikkati önce gizli geçide, sonra tekrar yüzüme yönelince nefesi kesildi.

Aramızdaki vızıltı, sıcak büyü elimden onun tarafına doğru dönerken bir sarsıntıya dönüştü. İrisleri gümüş rengine döndü ve içimde bir ihtiyaç oluştu. Aklımı başımda tutan ve beni onun her yerinde olmaktan alıkoyan tek şey onun sakatlığıydı.

O da senin kadar kötü durumda mı? Finnian'ın da dahil olduğu elimdeki tehdide odaklanmaya çalıştım. Sadece Tavish ve benim var olduğumuz bir dünyada kaybolmak benim için ikinci bir doğa haline gelmişti.

Hayır, ama ona zarar verdiler, diye cevapladı Tavish elini yaralarının üzerine koyarken. *Burada olmamalısın. Ben iyiyim.*

Sanki yapmamalıymışım gibi. Dişlerimi sıktım ve elini tokatlayarak uzaklaştırdım. *Yaralısın ve sen acı çekerken odamda kalamam, özellikle de bağlantımız artık sıcak değilken ve sen yanıt vermiyorken. Sana çok kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm ve belli ki yanılmamışım.*

Beni zayıflattılar ama ölme riskim yok. Bu senin gauntlet'te olmana benzemiyor - benim yarattığım ve senin gerçekten ölmeni izlemek zorunda kaldığım bir oyun. Yüzü acıyla buruştu.

Yani bu dayaklarla acı çekerek kendini cezalandırıyorsun? Sadece birkaç kişinin kendisine yakın olmasına izin vermesine şaşmamalı. Herkesi kalpsiz ve korkulacak biri olduğuna inandıran biri için, her şey için kendini dövmek istiyordu. *Eğer bu yüzden burada yatıp acı çekmek istiyorsan, o zaman aptalsın.*

Kaşlarını kaldırdı ve göz kırptı. *Bana hissettirdiklerinle, kesinlikle acı çekiyorum. Birinin bana dokunacağını hiç düşünmemiştim.*

yaralarım bu kadar enfes hissedebilirdi.

Bu beni şimdiki zamana geri getirdi ve şüphelendiğim şeyin gerçekleşip gerçekleşmediğini görmek için elimi hareket ettirdim. Yaranın yerini pürüzsüz, soluk bir deri almıştı.

Tavish bakmak için başını eğdi ve yüzü bir ton daha solgunlaştı.

Beni iyileştirdin. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu, on iki yıl önce olduğundan şüphelendiğim şeyi doğruluyordu. Eldrin Tavish'in kaçmasına yardım etmişti ama aslında onu ben iyileştirmiştım. *Ben... Bilmiyorum ama Tavish, bunu sana ilk kez yapmıyorum. On iki yıl önce burada olduğun gece, aynı hücreye gizlice girdim ve seni korkunç yaralarla buldum. Ne farkında değildim ama tıpkı şimdiki gibi içimden bir şey beni ele geçirdi ve Eldrin içeri girdiğinde seni iyileştiriyordum.* Muhtemelen şimdi ona söylemenin zamanı değildi ama bana bir şey olması ihtimaline karşı bilmesi gerekiyordu. Eldrin'e sandığı kadar borçlu olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Aramızda yoğun bir gerginlik vardı ve korku beni boğuyordu. Onun içinden geçen duyguları anlamıyordum ve ilişkimizi değiştirebileceğini fark etmeden bu bilgiyi ortaya atmış olmaktan nefret ediyordum.

Ya bana inanmadıysa ya da onu kuzeniyle karşı karşıya getirmeye çalıştığımı düşündüyse? Doğruyu söylemiş olsam da, inkârın insanlara neler yapabileceğini görmüştüm.

İnce, dantelli ceketimi çıkarıp içimdeki serin, ferahlatıcı su büyüsunü çekiştirirken, küçük bir kızken yaptığım gibi kontrol edebileceğimi umarak hırıltılı nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Onu kullanmaya çalışmayalı çok uzun zaman olmuştu. Parmak uçlarımdan hafif bir buğu çıktı ve sabah babam onu gördüğünde lekesiz görünmesini isteyerek üzerindeki kanı temizledim.

Onu temizledikten sonra Tavish bileğimi yakaladı ve dik otururken beni durdurdu. Kendini ayarlarken zincirleri hafifçe şingırdadı ve beni göğsüne çekti. Serbest eliyle yüzümü kavradı ve ifadesi yumuşayarak saf bir hayranlığa dönüştü.

Seni hak etmiyorum, Sprite. Buraya gizlice girdin ve beni çocukken iyileştirdin, o zaman bile düşmana yardım ederek babana karşı geldin. Tek yaptığım seni çocukken bile bana ihanet etmekle suçlamaktı.

-Ve seni öldürmek umuduyla rüyalarını takip edip seni bulurlar. Belki de bensiz daha iyi olursun. Güvendiğim her insan bana ihanet etti ve verdiğim her karar yanlıştı. Benim yerimi almaya çalışan ya da sana dokunmaya cüret eden her erkeği öldürecek olsam da, sen değerli birini hak ediyorsun.

Beni bırakmayı düşünmesi bile zihnim bulanıklaştıkça vücudunun üzerinde kaymamı ve ona sarılmamı sağladı. Beni bırakmayı düşünmesine gerek yoktu. Başparmağımla işaret parmağım arasında çenesini kavradım ve onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. Bağlandım, *beni bırakamazsın. Sen benim istediğim kişisin. Korkunç bir duruma düştün ve elindeki bilgilerle yapabileceğinin en iyisini yaptın.* Göğsümdeki çekişme tüm zamanların en yüksek seviyesine çıktı ve onunla bağlantı kurma ihtiyacı beni bunalıttı. *Eğer bir daha beni bırakmayı düşünürsen, seni cezalandırırım. Unutma, bana dokunan herkesi öldüreceksin ve eğer yapmazsan, bunu senin için yapacağım.*

Sırıttı ve bir elini enseme beni bir öpücük için aşağı indirdi. Dudakları dudaklarıma değdi ve sarsıntıyla nefesimi içime çektim. Giriş için yalvarırcasına dudaklarını yaladım ve o da bana açıldı. Dillerimiz çarpıştı ve onun kadife hissi ve gecenin ayazının tadı duyularımı doldurdu.

Onu bu şekilde görmek ve söylediği sözler arasında, onunla bağlantı kurmaya ihtiyacım vardı. Arzu o kadar güçlüydü ki kalçalarımı onun kasıklarına doğru salladım. Sertleşmiş aleti mükemmel bir şekilde çarptı ve sırtımın eğilmesine neden oldu.

Gitmelisin, diye bağlandı eli ince elbisemin altından kayarak göğüs ucumu okşarken.

O da benimle aynı çatışmayı yaşıyordu, bunu yapmamamız gerektiğini biliyordu ama bir şey sağduyumuzun önüne geçti. Tüm travmaya rağmen, birbirimize bağlanmamız *gerekiyordu*. Gerçekten ayrılmak istesem bile ondan uzaklaşamazdım... ve da istemiyordum.

Parmaklarım saçlarına dolandı. *Eğer istemiyorsan-*

Gitmene izin verebileceğimden emin değilim, diye cevap verdi, yüzümü ve boynumu öperek beni yukarı kaldırdı, böylece meme ucum ağzına girdi ve zincirleri ses çıkarmadı. Dili göğsümün üzerinde gezindi ve bir elini bacaklarımin arasına kaydırıldı.

Parmakları bana doğru kaydığında, hafifçe inledi. *Fates, sen zaten benim için hazırsın.*

Öyleydim ve bunu yapmamamız gereken bir yerde yapmanın heyecanı da bu heyecanı artırıyordu. Başımı salladım, pantolonunu aşağı çekmek için hafifçe geriye doğru hareket ettim. Kalçalarını indirecek kadar kaldırdı, böylece aleti dışarı fırladı, ne kadar büyük ve hazır olduğunu ortaya çıkardı.

Ağırlığımı değiştirdim ve onun üzerine kaydım. İçimi doldurduğunda, eskisi gibi acımadı, ancak daha fazla tutamayacağımı hissettim.

Başını arkaya yasladı ve iniltisini bastırmak için dudaklarını ısırdı. Seksi ve *benimkini* patlatıyordu.

Kalçalarımı salladım ve kader arkadaşı bağlantısı iyice açıldı, zevklerimiz birbirine karıştı. Nefes nefese kaldım ve o da dudaklarımı yakaladı. Seslerimizi gizlemek için birbirimizi öptük.

Ona karşı her hareket ettiğimde, bir şekilde daha derine ve daha derine vurdu. Kalçalarımı kavradı ve onu daha fazla içime alabilmem için onları birbirinden ayırdı. Zincirleriyle daha yüksek sesler çıkarma riski olmadan hareket edemediği için hızım arttıkça dişlerimiz birbirine çarpıyordu.

Diğer elinin parmaklarını klitorisime yerleştirirken bir eli göğüslerimi okşamak için tekrar üstüme kaydı. Kalçalarımı ona doğru yuvarladım, bu dokunuş içimde bir ateş yaktı.

Seni seviyorum, Lira, diye bağlandı, elleri ve ağzı vücudumda çalışıyordu. *Her zaman ve sonsuza dek.*

Sen artık benim her şeyimsin, diye cevap verdim. Aramızdaki zevk arttı ve duygularımız birbirine karıştı. Devam ettim, *"Birbirimizin her şeyiyiz. Ne pahasına olursa . Söz ver bana.*

Beni daha sert öperken dudaklarının köşeleri yukarı doğru döndü. *Söz veriyorum. Benden asla kurtulamayacaksın, Sprite.*

Orgazmlarımız bizi çarptı ve bedenlerimiz zevki sürerken ve ruhlarımız birbirine bağlanırken ona sarıldım. Kendimizi bir kez daha tamamlanmış hissettiğimizde içimizi bir huzur duygusu kapladı.

Belki bu sefer yavaş ve romantik değildi, ama acımasız ayrılığımızdan ve ilişkimize meydan okumamızdan sonra tam da ihtiyacımız olan şeydi. Birkaç dakika sonra bedenlerimiz sakinleşti ama ben kıpırdamayı reddettim, bir ana daha ihtiyacım vardı.

Beni şefkatle öptü, terli alınlarımızı birbirine bastırdı.

Tüm zaman boyunca bir mahkum olmaktan nefret etmeyeceğimi hiç düşünmemiştim,
dalga geçti.

Gözlerimi devirdim ama ağzımın kenarları yukarı doğru kalktı. *Yine de yatak odanda olmayı tercih ederdim, böylece bunu birden fazla kez yapabilir ve bütün gece birbirimizin kollarında kalabilirdik.* Odama dönmek için onu terk etme düşüncesi kalbimi acıttı. Kimse bizi ayrı tutmamalı.

Burası bizim yatak odamız. Benim değil. Artık değil. Bana ait olan her şey senin, taç da dahil. Bana olan aşkının büyüklüğünden dolayı aramızdaki bağda sıcaklık patladı. *Ve yakında buradan çıkacağız, bu yüzden Ardanos'ta istediğim son şey olsa da odana dönmen gerekiyor. Ama buradan çıkmak ve bir daha asla benden alınmayacağın bir yol belirlemek daha öncelikli.*

Haklısın. Bu gece yakalanırsam kaçışımız zorlaşır, bu da sorunu uzatır ve babam öfkesini Tavish'ten çıkarır. *Tamam, ama seni tekrar böyle incitip incitmediklerini bilmem gerek. Sana yoksa aklımı kaçıracağım.*

İç çekti ve başını salladı. *Sana söyleyeyim. Seni kandırmaya çalışmıyordum. Yine de aptalca bir şey yapma riskini almak istemedim...* Dudaklarımdan öptü. *Ziyaretin gerçekten hoşuma gitti ve ikimizin de ihtiyacı olan bir şeydi.*

Odama geri dönme düşüncesi kalbimi paramparça etti. Ama zaten burada çok uzun süre kalma riskini almıştım.

İyi olacağım ve yarın gün boyunca konuşabiliriz. Bir parmağını yanağımda gezdirdi. *Ve uyurken seni koklayacağım.*

Biraz ötedeki odanın dışında ayak sesleri duyuldu ve hızla ayağa kalktım. Tavish poposunu kaldırarak pantolonunu yukarı çekti ve ben de ince ceketimi onun kan lekeleriyle birlikte yerden aldım.

Gidelim. Acele et, diye cevap verdi, gözleri endişeyle kararmıştı.

Parmak uçlarımda ederek, kapıyı kapatmayı unuttuğum için şükrettim. Açmak bir dakikamı alırdı. Koridora daldım. Tavish ve ben kapı tamamen kapanmadan hemen önce bakışlarımızı kilitledik ve sonra bir başkası açıldı.

Alnımda boncuk boncuk ter vardı ama bu sefer seksten değildi. Neredeyse yakalanıyordum ve bir şekilde son anda kaçmıştım.

Kapıyı açtığımda arkamda bıraktığım feneri aldım ve aceleyle odama döndüm. Yine de gece yarısı ziyaretinin onun için ne anlama geldiğinden endişeliydim.

Her şey yolunda mı? Bağlandım, bacaklarımın dönmesini ve ona doğru koşmasını engellemeye çalıştım.

Finnian. Onu geri getirdiler. Tavish'in sesi mutlu gelmiyordu. Yaralanmış ama geri gelme. İyileşecek. İkimizden başka kimse senin iyileştirme büyünü bilmemeli. Güvendiğim arkadaşım bile. Birlikte olduğumuz için muhafızların bizi daha yakından izleyeceğinden şüpheleniyorum.

Ağzım kurumuştı, annemle babamın yatak odasına gidip onlara yanlış yaptıkları her şeyi anlatmak istiyordum. Tavish ve Finnian'a davranışlarından nefret ediyordum ama sorunun özü de buydu. Böyle şeyleri istemiyorlardı, bu yüzden bu onları sadece mutsuz ederdi.

Yatak odama geri döndüm ve kimsenin beni kontrol etmeye çalışmamış gibi görünmesinden dolayı rahatladım. Tavish'in siyah kanının kıyafetlerime bulaşmasını istemediğim için ceketimi yıkadım. Buradaki su kanı temizledi ve sihirli olduğunu kanıtladı.

Ondan sonra yatağıma sürünerek girdim. Bir zamanlar beni rahatlatan bu yer beni kendi dünyamda bir mahkûm gibi hissettiriyordu. Birkaç kabarık yastığın üzerine uzandım ve Tavish'i hayal ederek gözlerimi kapattım. Bu tamamen yabancı dünyada bana anlamlı gelen tek şey oydu.

Kapımın çalınmasıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tavish'i yatakta yanımda, Nightbane'i de ayaklarımın dibinde bulmayı bekliyordum ama gerçeklik üzerime çullandı.

Seelie topraklarındaydım ve canavar dostum burada değildi. Tanrım, hayvan nasıl da özlemişim.

"Prenses Lira, kraliçe ve kral kahvaltıda hazır bulunmanızı istiyorlar. Özel bir ziyaretçileri olduğu için hazırlanmanıza yardım etmemi istediler. Girebilir miyim?"

Açık pencereye baktım, uçup gitmem ve gelmememin sonuçlarını düşündüm. Dün gece özel bir ziyaretçi geleceği konusunda beni bilgilendirmemişlerdi ve bunu son anda bana söyledikleri gerçeği nabzımı hızlandırdı. Ayrılmak bir seçenek değildi. Tavish ve Finnian burada kapana kısılmışken olmazdı.

Yorganı üzerimden attım ve kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda, biraz tanıdık gelen muhteşem bir kadınla karşılaştım. Düz, koyu sarı saçları gök mavisi elbisesiyle tezat oluşturuyordu ve odayı çok iyi tanıyormuş gibi süzülerek içeri girdi.

Tabii ki biliyordu. Burada çalışıyordu.

"Lira, seni tekrar görmek çok güzel." Gülümsedi ama akuamarin gözlerine sıcaklık girmedi.

Başımı eğdim, kim olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Ben Gaelle." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Beni tanımadığınıza eminim. Çok uzun zamandır yoktun ve Nightfiend kralıyla ilginç bir bağ kurdun."

Herkesin içinden Gaelle olabilirdi. Onu şimdi hatırladım. Benim yaşıma yakın olan ve babamı defalarca baştan çıkarmaya çalışmış, onun çocuğunu doğurmak ve kendi sosyal konumuna yardımcı olmak isteyen bir yüksek fae. O da tıpkı Eldrin gibi istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek bir fae tipi idi.

"Ah, doğru ya." Kanım rağmen zorla gülümsedim. Bana karşı her zaman nazikti ama diğer insanlara karşı koz olarak kullanmak ve toplumdaki konumunu yükseltmek için bilgi toplamaktan hoşlanıyordu. Ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi.

"Yani, Dünya-" diye başladı, ama dolabıma girerek sözünü kestim.

"Belli bir kıyafet belirtmiş miydi, yoksa kendi seçtiğim herhangi bir şeyi giyebilir miyim?" Onu duymamış gibi davranarak sordum.

Beni takip ederek dolaba girdi ve elini karmaşık elbiselerin üzerinde gezdirdi. "Hayır, bence bu sana çok yakışacak." Göğüsleri ve beli vurgulayan, danteline altın işlemeli beyaz bir elbise çıkardı.

Babamın bana odaklanmasını engellediği sürece ne giydiğim umurumda değildi ve Gaelle'in kendimi uygunsuz bir şekilde sunmama izin vererek kralının gazabını riske atmayacağını biliyordum.

Elbiseyi çıkardı ve içine adım atmam için açık tuttu ve ben donakaldım. Artık insanların giyinmeme yardım etmesine alışık değildim ve şimdi düşündüm de Tavish'te de böyle bir şey yoktu. Nedenini merak ettim.

Kendimi garip davranmamaya zorlayarak geceliği üzerimden çıkardım ve elbisenin içine girdiğimde kollarımdaki tüylerin diken diken olmasını görmezden gelmeye çalıştım. Üzerime tam oturmuştu, yere kadar uzanıyor ve göğüs dekolteme vurgu yapıyordu.

"Mükemmel." Sarmaşıklardan yapılmış ayakkabılarını çıkardı ve giymem için yere koydu.

Kıyafetim hazır olduğunda ellerini yüzümde gezdirdi ve tenimde cazibenin ürpertisi gezindi. Sonra eline bir fırça aldı ve saçlarımı ördükten sonra бүттү.

Banyoya girip aynaya baktım; bana bakan kadını tanıyamadım. Evet, gözler de yüz hatları da benimdi ama sivri kulaklarımı vurgulayan mücevherlerle sanki sihir kullanmış gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, vardı.

Önemli bir sorun fark ettim: Kader arkadaşı işaretlerimi gizlemişti.

Tavish'le benim birbirimize ait olduğumuzu kanıtlayan o şeyi çıkarmak için elimi hareket ettirdim ama Gaelle bileğimi yakaladı.

"Güven bana. İzlerinizin gizli kalması en iyisi." Gaelle kaşlarını kaldırdı ve alnı endişeyle kırıştı. "Ailenin misafiri onları görürse her türlü uçuruma neden olur."

Sözlerinde çınlayan gerçek beni duraksattı.

"Acele etmelisiniz. Misafirleri ya da kraliyet mensuplarını üzmemek istemeyiz." Gaelle eliyle işaret etti.

Dişlerimi sıkarak, aslında üzülmelerini umursamadığımı, özellikle de kader arkadaşı işaretimi gizlediğimi söylemek istedim ama endişesi gerçek gibiydi ve sözlerimi yuttum. Kapıdan çıktım ve yemek salonuna doğru döndüm.

Etrafta vızıldayan, çalışan ve ben geçerken bana bakışlar fırlatan başka fae'ler vardı ve fark etmemiş gibi yanlarından geçip giderken sırtımı dik tutmaya zorladım.

Dönüşleri yaptıktan sonra yemek odasının girişini buldum. Yavaşladım, kendimi karşı tarafta her ne duruyorsa ona hazırladım.

Duvara.

Eşikten hızla geçerken masada iki kişi olduğunu fark ettim. Babam bir uca oturmuş, köklerden ve üzerine tünediğı yapraktan yapılmış sandalye için fazla büyük görünüyordu. Annem daha doğal ve zarif görünüyordu, solunda bacak bacak üstüne atmış oturuyordu.

Dikkatim üçüncü adama yöneldiğinde dünya durdu ve kalbim de durdu.

Gözlerimi her kırpışım da ejderhaların prensi yeniden ortaya çıkıyor, masanın ortasında duruyor, kehribar rengi gözleri bana kilitleniyor ve kaşlarını çatıyordu.

Onun burada ne işi vardı?

LIRA

T Ejderha prensi yoğun bakışlarını bana kilitledi.

Tavish'i telaşlandırmak istemediğim için duygularımı kontrol altında tutmaya çalışırken nefesim kesildi. Ondan bir şey saklamak gibi bir niyetim olmamasına rağmen, kilitliyken yapabileceği hiçbir şey yokken paniğe kapılmasını istemiyordum.

Ciğerlerimin yeniden rahatça hareket etmesini sağlayan bir diğer his de Gaelle'in kader arkadaşı işaretlerini büyüleme önerisine karşı çıkmadığım için rahatlamış olmamdı. Evleneceğim adamı öfkeli edebilirlerdi ve her ne kadar onlarla gurur duysam da Prens Pyralis'in Tavish hapisteyken bu bağı öğrenmesi pek hayra alamet olmazdı.

Prens Pyralis'in ziyaretinin zamanlaması tuhaf görünüyordu. Ailem, ejderha prensiyle evleneceğim zamandan birkaç hafta önce beni Dünya'dan almaya söz vermişti. Tavish beni planlanandan üç yıl önce geri getirmişti. Anlaşmaya göre Pyralis ve ben yirmi beş yaşına geldiğimde evlenecektik, böylece gerektiğinde kendimi korumak için tam güçle geri dönebilecektim. Beni bu yeminden kurtarmanın bir yolunu bulmak için zamanımız vardı.

Pyralis bir elini kısa, karamel-kahverengi sakalına sürterken yontulmuş yüz hatları gerildi. "Bu kabul edilemez."

Sırtım dikleşti. Her erkeğin beni çekici bulmayacağını anlıyordum ama bu konuda bu kadar kaba olması gerekmiyordu.

"Sen de gördüğüm en çekici adam değilsin." "Lira!" Annem başını bana çevirerek haykırdı. Onun

Çenem düştü ve babam bana ters ters baktı.

"Gerçek bir *erkek* olmadığım için bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Prens Pyralis sırıttı. "Ben bir canavarım, birazdan her şeyi öğreneceksin."

Onun hakkında bir şeyler öğrenme fikri midemi bulandırıyor. Tavish dışında herhangi bir erkeği bu şekilde düşünmeyi reddediyordum ve ejderha prensin önerisi kendimi kirli hissetmeme neden oldu.

Sprite, zarar görüyor musun? Tavish sordu, bağ onun endişesiyle sıkılaştı.

Duygularımı kontrol altına almaya çalışmak buraya kadarmış. Kanım dondu. *Prens Pyralis burada.*

Bağlantımızda soğuk bir korku patlamadan önce sessizlik hüküm sürüyordu. *Eğer sana dokunursa, ölümünün yavaş ve acı verici olmasını sağlarım.*

Tehdidi hoşuma gitmişti, kalbim küt küt atıyordu. Bir ay önce olsa kaçırdım ama şimdi Tavish'koşmak ve dilimi ağzına gömmek istiyordum. Değişiyordum ve artık kim olduğumdan emin değildim. *Endişelenme. Bana dokunmayacak. Buna izin vermeyeceğim.*

Önümdeki tehdide yeniden odaklanarak omuzlarımı dikleştirdim. "Üç yıl bir ölümsüz için uzun değil ama kısa da sayılmaz." Prens Pyralis'in beni sinirlendirdiğini fark etmesini istemediğim için omuzlarımı gevşetmeye çalıştım.

Titreyen dizlerime rağmen kendimden emin görünmek isteyerek yemek odasına girdim ve annemin yanındaki yere oturdum, sırtımı aşağıdaki köyün kesinlikle muhteşem manzarasına sahip büyük bir balkona açılan kapılara döndüm.

Prensin yüzü kıpkırmızı oldu ve ejderha formunda taşıdığı kızıl pulları ima . "Ailelerimizin ettiği yeminlere rağmen hiçbir iletişim kurmadan hakaret üstüne hakaret sonra, Ardanos'a dönüp dönmediğinizi kendim öğrenmek için buraya geldim."

Babamın çenesi sıkıştı. Ejderha asillerine dönüşümü kimin haber verdiğini merak ediyor olmalıydı. Babam kimliğini tespit ettiğinde hainin cezalandırılacağından hiç şüphem yoktu.

"Sana yakında haber verecektik." Annem elini koluma koydu ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "On iki uzun yıldan sonra kızıma yeni kavuştuk ve kitlelere dönüşünü duyurmadan önce onunla birlikte kutlama yapmak istedik." Hemen yanıt vermediğimde parmakları tenime battı.

Güzel. Bırakalım bir an için endişelensinler, oyunlarına gelip gelmeyeceğimi merak etsinler. Prens, ben saklanırken Tavish'in beni kaçırdığını öğrenmesini istemezlerdi. Bu gerçek onların gücünü ve zekâsını kötü etkileyecektir.

Sessizlik derinleşti ve Anne kesik kesik bir nefes aldı.

Bu kez gülümsemem zoraki değildi çünkü ailem üzerinde biraz olsun kontrol sahibi olmak hoşuma gidiyordu. Eğer isteseydim, yaptıkları her şey için onları ifşa edebilirdim ama bu sadece Tavish'i daha büyük bir hedef haline getirirdi. "Evet, sihime ve kanatlarıma yeniden alışmak için zamana ihtiyacım vardı. İsteyeceğim son şey beni zayıf görmeniz olur Prens Pyralis." Sesim derin bir tehdide dönüştü, bu yüzden kanatlarımin çırpınına uygun olarak kirpiklerimi kırıştırdım ve mümkün olduğunca tatlı görünmeye çalıştım.

Ama yalan yoktu. Ejderha prensinin beni bir güç olarak görmesi gerekiyordu. Beni şahsen kabul etmediğim bir sözleşmeye zorlarken iki kez düşünmesini sağlayacak bir güç. Ardanos'ta özgür irade pek hoş karşılanmazdı ama ben Dünya'da yeterince uzun süre büyüdüğüm için bazı özgürlüklerden vazgeçmeyi ve hayatıma bir başkasının karar vermesini reddettim.

"Sen Fae'sin. Ejderha değil." Prens Pyralis alay etti. "Güç ve büyüklük açısından asla benimle boy ölçüşemezsin, bu yüzden kendini övme."

Yanağımın içini ısırdım ve ellerimi yumruk yapıp ona saldırma isteğimi görmezden geldim. Bütün bu erkeklerin benim onlardan daha aşağı olduğumu düşünmelerinin sebebi neydi? Hepsinin aklına başka bir şey geliyordu... bir şey geliyordu... bu gün ve bu çağda her ikisi de teknik olarak doğru olduğu için deyimin hangi versiyonu uygunsa.

Bu lanet kül nefes sana ne yapıyor? Tavish bağlantılı.

Küçümseyici olmak, başka bir şey değil. Yeniden ejderha prene odaklandım. "Ah... yine de ben daha küçüğüm, zayıfım ve suya karşı bir ilgim var." Ellerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımı oynatarak ne demek istediğimi vurguladım.

Babamın boynu kordonlu.

Prens Pyralis dudaklarını büzdü. "Daha iyi bilmesem, yıllar önce tanıştığım kızla aynı kişi olduğunuza inanmazdım. O kız, bugün karşımda oturan kadından daha çok bir hanımefendi gibi davranıyordu. Ancak Dünya'nın sizin üzerinizde böyle bir etki bırakacağından şüphelenmiştim." Çelik gibi bakışları aileme yöneldi.

Bu diyardan ayrılışım iki kraliyet ailesi arasında bir anlaşmazlık konusu olmuş olmalı. Her zaman ejderhaların bilgilendirildiğini düşünmüştüm ama bu etkileşimlere bakılırsa yanlış düşünmüşüm. "On ile yirmi iki yaş arasında büyük bir fark vardır. Bir çocuk kolayca manipüle , bir kadın kendi başına düşünme yeteneğine sahiptir."

Başını geriye doğru sallayan Prens Pyralis küçümseyerek burnunu kırıştırdı.

"Bu *kadar yeter* Lira," dedi babam sert bir sesle. "Prens Pyralis, eğer kahvaltı istemediğinize eminseniz, size bu yılın hasadını göstermek isterim. Çok bereketli oldu ve siz ve ailenizin lezzetlerimizin tadını çıkarabilmesi için bazı ürünleri geri götürürseniz onur duyarım."

"Ailemin bu jesti takdir edeceğinden eminim." Prens Pyralis, terazi gibi tasarlanmış kıpkırmızı pantolonuyla birlikte giydiği altın iplikli gömleğinin önünü fırçaladı.

Gaelle'in neden bu elbiseyi seçtiğini anladığımda kalbim karnıma düştü. Elbisemdeki altın rengi onun tuniğinin rengine uyuyordu.

Tavish'le aramdaki bağdan rahatsızlık yayılıyordu.

Onu rahatlatmamın bir yolu olmamasından nefret ediyordum. Nişanlımın durduğunu bildiğimde nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirdim. Onun yerinde , aklımı kaçıırırdım. *Babamla birlikte gidiyor. Krallığın etrafında bir tura çıkacaklar.*

Babam ayağa kalktı, kanatları yanlarına doğru genişledi. "Mükemmel."

Prens Pyralis başını hafifçe bana doğru eğdi ve "Seni tekrar görmek ilginçti Lira. Umarım bir dahaki görüşmemizde daha keyifli bir sohbet yaparız." Gözbebekleri uzamıştı ve içindeki ejderhayı vurguluyordu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve rahatsızlığımı gizlemek için gerildim. Bu yoruma üzülmeden cevap vermenin bir yolu yoktu.

Onun yerine başımı ona doğru eğdim. Onu benden uzaklaştırdığı sürece bunun ona bir saygı işareti verip vermemesi umurumda değildi.

Jestimden hoşnut olmuş gibi görünerek masanın sonuna doğru yürüdü ve babamın yanında durduğunda ejderha prensin gerçekten ne kadar devasa olduğunu fark ettim.

En az bir metre boyundaydı.

Babamla birlikte kapıdan koridora çıktığında başını eğmek zorunda kaldı. Onu çekici bulsam da gözlerimi kaçıramadım. Daha önce hiç bu kadar uzun birini görmemiştim.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, Annem tüm bedenini bana doğru çevirdi. "Ejderhaların bizimle savaşmasına neden olmaya mı çalışıyorsun?"

Gözlerimi devirmişt看. Annem, yalnız olduğumuz ve kimsenin bizi izlemediği zamanlarda dramatize etme yeteneğine sahipti. "Biz müttefikiz. Onlar bunu yapmaz."

"Son on iki yıldır burada değildiniz. Gitmeden önce neler olduğunu da anlamıyorsun." Annem ofladı pufladı. "Onlarla ilişkimiz gergin."

"Sen ve babam beni hiçbir şeyden etmezken ben nereden bileyim?" Onun hikâyesindeki kötü adam olmayı reddettim.

"Bir kadın ailesine hakaret etmekten ve müstakbel kocasına karşı gelmekten daha iyisini bilmelidir." Annemin yüzü kızardığını gösteren o altın rengi aldı. "Bu herkesin bildiği bir şey ve ejderha prens Caisteal Solais'in kapısında belirene kadar onun gelişinden haberdar değildik. Prens Pyralis'i şüphelendirmeden sizi uyarmanın bir yolunu bulamadık."

Güzel. Buraya geleli uzun zaman olmamıştı ve geldiğimden beri çok şey olmuştu. Tavish'e odaklanmışım. "Onunla evlenemem-"

"Dur." Bir elini kaldırdı. "Ne istediğin ya da arzuladığın önemli değil. Yemin edildi ve ejderhalar bunu geçersiz kılacak bir şey yapmadığı sürece anlaşmadan çıkmak mümkün değil. Sen ve Unseelie nightfiend'in kader arkadaşları olmanızın bir önemi yok. Bir sözleşme her şeyin üstündedir ve bunu sen de *biliyorsun*." Elini bıraktı ve

Gözlerinin arasında bir kırııklık belirdi. "Yemin ederim artık sizi tanıyamıyoruz."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama yemek odasına bir hizmetçi girdi. Daha çok şey söylemek istiyordum ama başım büyük bir belaya girmeden hemen önce annemin gözlerinin arasındaki o kırıklılık ortaya çıkıyordu. Beni izletmeleri riskini göze alamazdım çünkü o zaman Tavish'i görememe riskim olurdu.

Hizmetçi durdu. "Kral Erdan'ı beklerken bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Kral bizimle yemek yemeyecek." Annem parmaklarını dikleştirdi. "Sadece Lira ve ben olacağız. Lütfen yemeği getirin."

"Emredersiniz Majesteleri." Hizmetçi reverans yaptı ve odadan çıkarken yere baktı.

"Kader aşkına." Annesi uzun saçlarını omuzlarının arkasına itti. "Terbiyeli ol."

Yine onu hatırladığım kadınla bağdaştıramadım. Sıcak ve sevecendi.

Arkadaşımla vakit geçirmek istiyorsam dilimi ısırمام gerekiyordu.

Hizmetçiler ellerinde çeşitli bal, ekmek ve meyvelerle içeri girdiler ve ben de yemek için yerleştim. Ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi.

Kahvaltı çok uzun sürdü ama annemle işimiz biter bitmez Eiric'i bulmak ve sihrimi uygulamak için izin istedim.

Annemin şikâyet etmesini beklerdim ama oldukça rahatlamış görünüyordu. Meyveleri Prens Pyralis'le birlikte geri götürmek için yapılan hazırlıklara nezaret etmesi gerektiğinden bahsetmişti. Gleann Solas'tan mümkün olduğunca çabuk ayrılmasına yardım ederken ona engel olmak istemedim.

Annem ve babamla birlikte eğitim odasında olan Eiric'in yerini bulmam uzun sürmedi. Her zamanki gibi annem uzaklaşıp düşünmeye ihtiyacım olduğunu anladı ve sihrimizle yeniden bağlantı kurabilmemiz için Eiric'in günü benimle geçirmesine izin verdi.

Şelale mükemmel bir yerdi. Kimse yoktu çünkü herkes o gün çalışıyordu. Eiric çimenli setin üzerinde çiçek filizlendirme alıştırmaları yaparken berrak su su sihrimi titreştiriyordu. Sihrimi elimle titreştirmeyi öğrendim ve hatta bir suyun aşağı yerine yukarı düşmesini bile sağladım.

Birkaç saat sonra Eiric ve ben bitkin bir halde kaleye döndük. Günün geri kalanında odama kapandım, akşam yemeğini odamda tek başıma yedim ve zamanımı Tavish'i kontrol ederek geçirdim. Onun ve Finnian'ın kaçmasına nasıl yardım edeceğimi düşünürken muhafızların dikkatini yeterince dağıtamadım, böylece gizli geçitten aşağı inmeden önce Tavish ve Finnian'ın kanatlarının zincirlerini açacak anahtarları aldığımı fark etmediler.

Saat tam onda, gizli geçide girip Tavish'i görmenin cazibesine kapıldım. Onu bu kadar erken ziyaret etmeyi planlamamıştım ama bütün gün endişesini hissettikten sonra onu kontrol etmem gerekiyordu.

Yatak odamın ve banyonun kapılarını daha önce olduğu gibi kilitledim ve gizli kapıyı hızla açtım. Bu kez yolculuk o kadar uzun gelmedi ve bir önceki geceyle aynı yolu izleyerek daha hızlı ilerledim.

Nezarethanenin kapısına ulaştığımda dinlemek için *kulağımı* kapıya dayadım ve *"Tavish, oraya girmem güvenli mi?"* diye sordum.

Aramızdaki bağ, doğru kararı verdiğimi teyit eden bir rahatlamayla genişledi.

Evet, korumalar birkaç dakika önce ayrıldı.

Parmağımı batırdım ve kapı kayarak açıldı, Tavish duvara zincirlenmişti. Bileklerinde ve kanatlarında kesikler vardı, bu da kurtulmaya çalıştığını kanıtlıyordu. Şüphesiz benim yüzümden.

Ona doğru koştum ve kollarımı boynuna doladım, sonra da tutkuyla öpüşmeye başladık. Aramızdaki vızıltı canlandı ve dili açgözlülükle ağzımın içine kaydı. Bedenimi onunkine bastırdım ve elleri yüzümü kavradı.

Yapmak istediğim son şey bunu bitirmek ama Finnian'ın yardımına ihtiyacı var, diye bağlandı ve yavaşça geri çekildi. Omzumun üzerinden hücrenin diğer tarafına bakarken fırtınalı gri gözleri dönüyordu.

Finnian'ı baygın halde görmek için arkamı döndüğümde boğazımda bir yumru oluştu. Gözleri şişmiş ve kapanmıştı, kollarında çürükler ve kanlı bir dudak vardı.

Bütün gün birkaç kelimedenden fazla konuşmadı. Tavish alt dudağını ısırdı. Onu biraz iyileştirebilir misin, ama tamamen değil? Sormaktan nefret ediyorum ama kaçmaya hazır olmalıyız, özellikle de ejderha prensi buradayken. Finnian'ı geride bırakamam. Ama senin güçlerini öğrenmesini de istemiyorum çünkü bu bilgi onu daha fazla riske atar, o yüzden...

Sormana bile gerek yok, anlıyorum. Gerçek şifa, Fae'lerin uzun zaman önce kaybettiği bir büyü biçimiydi. Kimse nedenini bilmiyordu. Seçkin Dünya fae'leri bitkileri ve özelliklerini anladıklarından beri iyileştirme görevini üstlenmişlerdi. Ben Dünya'da değildim ama ölümün eşiğindeki insanları iyileştirebiliyordum. İnsanlar böyle bir büyüye gıpta ederdi.

Parmak uçlarımda Finnian' doğru yürüdüm ve yanına çömeldim.

Görüşüm bulanıklaştı ve göğsüm daraldı. Tanıdığım o karizmatik fae'ye hiç benzemiyordu. Uzanıp eline dokundum ve Tavish'ten iğrenç bir kıskançlık hissinin aktığını hissedebiliyordum ama o tek kelime etmedi.

Artık iyileşmeyle ilişkili olduğunu bildiğim sıcak, büyülü noktayı çektim ve daha önce olduğundan daha kolay tepki verdiğini hissettim. Sıcaklık göğsümden koluma doğru aktı ve Finnian'ın içine girdi. Tavish'in aksine, büyüümün ona girmesi doğru gelmedi ama bu garip hissi görmezden geldim ve daha fazla itmeye devam ettim.

Bir dakika sonra morlukları solmaya başladı ve ardından dudağı daha az şişti. Finnian inledi ve gözleri irkilerek açıldı.

"Lira?" diye homurdandı.

Ne yaptığımı bilmesini istemediğim için elini bıraktım ve parmağımı dudaklarıma götürdüm. *Sessiz ol*, dedim. *Muhafızlar*.

Başını salladı ve kolumu nazikçe sıktı ama mavi gözleri sorularla karardı.

Sana söyleyecektir, diye cevap verdim ve kolunu okşadım. Sonra ayağa kalktım ve yüzünü saçlarıma gömen ve kollarını bana saran Tavish'in yanına koştum.

Bağlandı, *Bugün ejderha prensinin burada olduğunu bilmekle Finnian'ı o halde görmek arasında cehennem gibi bir gündü.*

Onu tekrar öptüm, tadına bakmaya ihtiyacım vardı. *Özür dilerim. Sanırım bu gece geri döndü.*

Kadere şükürler olsun. Kolları beni sıkıca sardı. *Eğer sana dokunmuş olsaydı, sırf onu öldürebilmek için hayatımı riske atmak zorunda kalırdım.* Tehditkâr bir şekilde hırladı.

"Tam burada," diye homurdandı Finnian.

"Bunu duydun mu?" diye sordu bir gardiyan nezarethane kapısının diğer tarafından.

Donakaldım ve Tavish geri çekilerek alnını benimkine dayadı.

"Yaralı olan uyanmış gibi görünüyordu." Diğer erkek muhafız kıs kıs güldü. "Ne kadar acı çektiğini görmek istiyorum. Ya sen?"

Git. Tavish dudaklarımı gagaladı.

Gitmek istemiyordum ama gitmezsem beni burada bulacaklarını bildiğim için kalbim küt küt atıyordu. Döndüm ve hâlâ açık olan kapıya doğru ilerledim.

Gizli geçide adım attım ve parmağımı batırdım. Kapı hareket ettiğinde, onu itmeye yardım ettim ve ses çıkarmasını sağladım. Hücre kapısı açılır açılmaz kapı kapandı. Dinlemek için kulağımı kapıya dayadım.

"O da neydi?" diye sordu ilk erkek muhafız.

Finnian sesi elinden geldiğince taklit etti, kapının *çarpmasına* benzer bir şekilde inledi.

İkinci muhafız kıkırdadı. "Bu Unseelie, bir kâfir gibi inliyor."

"Yaran ne kadar kötü?" diye sordu ilk muhafız.

Finnian yaralarını göstermeye çalışarak, "Korkunç," diye mırıldandı.

Yapmak istediğim son şey olsa da, odama geri dönmem gerekiyordu. Daha fazla vakit kaybetmeden aceleyle geçitten aşağı indim. *Her şey yolunda mı?*

Sadece böbürleniyorlar. Halledemeyeceğimiz bir şey değil, diye yanıtladı Tavish. Bütün gün hissettiği endişe gitmişti. *Keşke Finnian sessiz kalsaydı. Seni öpmeyi bitirmemiştim.*

Tek istediğın öpüşmek miydi? Banyomun kapısını açarken kıs kıs güldüm.

Hayır, ama o uyanık ve bilinci yerindeyken daha fazlasını yapmamın imkanı yok. Seni üzerimde görmesine ihtiyacım yok. Seni doldururken gözlerinin nasıl kapandığını ve yüzünün nasıl pürüzsüzleştiğini sadece ben bilirim.

Gizli kapıyı kapattım ve döndüğümde banyo kapımın açık olduğunu ve karanlık odamın köşesinde birinin durup beni izlediğini gördüm.

LİRA

MDüzelip kanatlarımı açarken ağzım kurudu. Sonra kapıdan yatak odasına doğru süzöldüm, savaşmaya hazırdım.

Beni her kim yakaladıysa, gördükleri hakkında çenelerini kapalı tutmalarını istiyordum. Yatağın üzerinden uçarken ay ışığı odayı ve gözlemcimin kimliğini ortaya çıkardı.

Hızımı yeterince yavaşlatamadım ve gözleri fal taşı gibi açılmış Eiric'e çarptım.

Kolları belimi sırtı duvara çarptığında beni dik tuttu. Mide bulandırıcı bir *gümbürtü* duydum ama kolları beni hâlâ ona bağlıyordu.

Sprite, sorun nedir? Tavish'in sesi aklıma geldi.

Odamda biri var ama sadece Eiric, diye cevap verdim kalbim boğazıma kaçarken. Eiric'in kucağından koparak kendimi geriye ittim ve "Kahretsin, E!" diye bağırdım.

"Beni lanetleme." Eiric kaşlarını çattı ve başının arkasını ovuşturarak ayağa kalktı. "Lanetlenmesi gereken biri varsa, o da *sensin*."

Adil, yine de gülümsememi gizleyemedim. "Şimdi cehenneme gitmemi mi istiyorsun?"

"Sanki hiç ölmeyecekmişsin gibi." Eiric dilini dışarı çıkardı. "Ölümsüz olmasaydın bile, kendini içinde bulduğun bela miktarı seni sonsuza kadar besleyecek."

Homurdandım ve başının arkasını incelemek için hareket ettim. Duvara çarptığı noktaya dokundum ve irkilmesine neden oldum. Büyük bir darbe vardı, ama Fae'lerde beyin sarsıntısına yol açmazdı. İnsanlar gibi kırılğan değildik ama bu canımızın yanmadığı anlamına gelmiyordu. "Eiric, ben-"

"Sakin düşündüğüm şeyi söylemeye etme." Eiric bana ters ters baktı. "Sen bir prensessin ve ben dahil *kimseye* borçlu olmamalısın."

Göğsüm ısındı. "Anıların geri gelmeden önce bile beni Dünya'da korudun."

"Sanırım bir parçam her zaman rolümün ne olduğunu biliyordu." Eliyle banyoyu işaret etti. "Gleann Solas'ta ve kalede olduğumuz için bu kadar zor olacağını tahmin etmediğim bir şey... yine de buradayız."

Cevap arıyordu ve dikkatli olmam gerekiyordu. Gizli geçitleri ve Tavish'le gitme planımı ne kadar çok öğrenirse, kimseye haber vermediği için başının belaya girme ihtimali de kadar artacaktı. "Açıkça banyodaydım." Yarasını iyileştirme dürtüsüne karşı koyarak dudağımı ısırdım. Daha kötü olsaydı iyileştirirdim. Soru sormazdım.

"*Değildin*, Lira." Eiric parmağıyla yüzümü işaret etti. "Oraya ben girdim. İki kapının da açık olduğunu fark etmedin mi? Burada yapmayı sevdikleri şu yarı gerçek saçmalığını yapma. Hâlâ kardeş olduğumuzu söylemiştin, bunu kanıtla."

Bekle. Buraya girebilmesi için iki kapının da açık olması gerekiyordu. "İçeri nasıl girdin? Kapılar kilitliydi." Cevap bulmak için odayı taradım. "Anahtarın var mı?"

"Toprak büyüümü kullandım, kapının ahşabını manipüle ederek kilidin etrafında çalıştım." Topuklarının üzerinde geriye yaslandı. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, sana zarar gelme ihtimaline karşı görevdeki her muhafızın buraya girmek için anahtarı var."

Blighted Abyss. Her gardiyanda odamın anahtarı olduğunu fark etmemiştim. "Bu pek güven verici değil." Tavish'i görmeye gitmek için aldığım risk da büyüktü.

"Neredeydin?" Kollarını kavuşturdu ve bakışlarını bana dikti.

Yapabilecek olsam bile ona yalan söyleyemezdim. Birbirimize karşı her zaman dürüst olmuştuk ve ilişkimizi lekelemek istemiyordum. O benim için çok önemliydi. İçimi çektim ve bana hak vereceğini umarak parmaklarımı çaprazladım. "Bu konuyu kapatıp olanları unutabilir miyiz?"

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Eğer bana ne yaptığını söylemezsen, annemle babama haber vermek zorunda kalacağım. Açık olmak gerekirse, cevabına bağlı olarak bu yapmayacağım anlamına gelmiyor."

İçimde öfkeli bir şey yükseldi ve kanımı kaydattı. "Sana hiçbir şey söylememeni emredersem, bir kraliyet ailesine ihanet etmiş olursun." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları geri almak isteyerek ellerimi ağzımın üzerine kapattım.

Ama olan olmuştu.

Çenesi düştü ve kolları iki yanına sarktı. "Anlıyorum. Ne zaman hoşuna gitmeyen bir şey söylesem ya da yapsam mi olacak? Ya da benden istemediğim bir şey istediğinde?"

Pişmanlık omuzlarıma çöktü ve yutkundum. "Hayır. Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum. Ben-" Sözlerim kesildi ve yalan söylememi engelledi.

"Neyi yapmadın?" diye sordu tatlı tatlı ama yüzü acıyla buruşmuştu.

İşleri daha iyi hale getirmek yerine kendi kazıyordum. Kazmama bile gerek emindim. Eiric bunu benim yerime yapmak için dünyayı bile eğip bükebilirdi, sırf daha hızlı olsun diye. "O anda ciddiydim ama şimdi değil."

"Çünkü bu her şeyi daha iyi yapar." Başını salladı ve kapıya doğru ilerledi. "Yorulдум. Yatağa gitmem gerek."

Bu şekilde gitmesini istemiyordum. "E, bekle."

Kapıyı açtı, ben de elini uzattım.

"Gitme. Bu şekilde olmaz." Keşke zamanda geri gidip o anı değiştirebilseydim. Ona bunu söylemekle aptallık etmiştim. O benim eşitim ve ailemdi, etrafımda emir vermek istediğim biri değildi.

"Endişelenmeyin, Majesteleri." Elini çekti ve reverans yaptı. "İtaat edeceğim." Sonra koridordan aşağıya doğru uçu.

Kastettiğim bu değildi ama o çoktan koridorun yarısına gelmiş, Sorcha'nın yanından geçip gitmişti.

Sorcha bir parmağını dudaklarına götürdü. Benden zaten şüpheleniyordu ve Eiric'in bu şekilde gitmesi soru işaretlerini artırmıştı.

Çok güzel.

Eiric'in peşine düşmek ve istemediği halde onu konuşmaya zorlamak yapabileceğim en kötü şeydi ama bir yanımda bunu yapmak istiyordu. Ne de olsa o bir muhafız çocuğuydu. Kim oluyordu da *bana* sırtını dönüyordu?

Yatak odama geri döndüm ve başımı sallayarak kapıyı kapattım. Bu yabancı düşünceleri dışarı atmam gerekiyordu. Üzerime garip bir şeyler geliyordu ve bunların hiçbirisi iyi değildi. Sanki fae çocukluğumun anıları içimde yükseliyor ve uzlaştırmam gereken iki versiyonumu yaratıyordu ki bu kulağa çılgınca geliyordu.

Daha önce Eiric'ten hiçbir şey saklamamıştım. Bu eski parçamın beni değiştirmesine izin veremezdim... bu şekilde değil. Eldrin gibi iyi insanlar olmadıkları sürece herkes saygıya değerdi.

Şüphesiz Caelan yabanılları şimdiye kadar bulmuş ve hapse geri koymuştur.

Her şey yolunda mı? Eiric seni gizli geçitten çıkarken gördü mü? Tavish bağlandı.

bağın o zincirli değilken olduğu gibi ısınması için her şeyimi verirdim. Ekstra rahatlığa ihtiyacım vardı. *Banyoya nasıl girdiğimi görmedi ama daha önce orada olmadığımı biliyordu.*

Kimseye söyleyecek mi?

Hayır. Yapmamasını emretmekle tehdit ettim. Yatağımın önünde volta atarken kanatlarımı astım. Yapmayacağını söyledi.

Bu iyi bir şey. Tavish'in rahatlaması bağı yayıldı.

Elbette böyle düşünecekti ve ben de onu suçlayamazdım. O daha iyisini bilmiyordu. Ben . *Öyle değil. Bunu yaparak ilişkimizin dinamiklerini değiştirdim. Senin Finnian ve Caelan'la olan ilişkin benim Eiric'le olan ilişkiye benziyor, hatta daha yakın. Onunla birlikte büyüdüm ve Dünya'da aynı anne babayı paylaştık. O benim için bir muhafız değil. O benim ailem.* Onu ne kadar incittiğimi fark ettiğimde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Geçmişte ona hiç böyle bir şey söylememiştim ve burada, bu âlemde ortaya çıkacaktı.

Ben öyle düşünmemiştim. Caelan ve Finnian'ın ikisi de yüksek fae, Seelie saldırısından önce dostluk kurmamızın bir nedeni de bu. Ama hafızan kaybolduğunda Dünya'da bu bilgilerin hiçbirini hatırlamayacaktın. Onu önemsiyorsun ve bunu daha önce görememekle aptallık etmişim. Herkesi önemsiyorsun, hatta eldivendeki rakiplerini bile. Seni bu kadar farklı kılan ve ağır yaralandığında bazı Unseelie'lerin neden heyecanlanmadığını açıklayan şeylerden biri de bu.

Biyolojik ebeveynlerim gibi beni azarlamaması, onun benim diğer yarım olduğunu kanıtlıyordu. O da aynı şekilde yetiştirilmiş, krallığını ve ailesini kaybetmiş, daha da zorlaşmaya zorlanmıştı ama yine de beni anlamak istiyordu. *Gerçekten berbat ettim.*

Aşkı, seni sevdiğine hiç şüphe yok. Kim sevmez ki? Herkes hata yapar. Sana yaptığım affedilmez şeylere bak, yine de beni affettin. İlişkinizdeki değişimden dolayı kendini tehdit altında hissediyor olmalı. Başka bir dünyaya geri döndüğünüzü ve kız kardeşiniz olarak gördüğünüz kişinin bir prenses olduğunu ve sizin de onu korumakla görevli bir muhafız olduğunuzu düşünün.

Bu şekilde düşünmemiştim, bu da beni daha kötü hissettirdi. Tavish ve Finnian'a odaklandığım için Eiric'in yaşadığı zorlukları düşünmemiştim. Çok kötü bir arkadaş olmuştum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. *Haklısın. Bunu fark etmeliydim.*

İkinizin de alışmak için zamana ihtiyacı var, özellikle de senin, Sprite. Kendine bu kadar yüklenme. İşler yoluna girecek. Göreceksin. Sana yaptığım ve yapılmasına izin verdiğim onca şeyden sonra benimle birlikte olmak isteyebiliyorsan, Eiric'le bunu atlatabileceğinizden hiç şüphem yok.

Omuzlarımdaki ağırlığın bir kısmı kalktı. Tavish buradaydı, yaralı ve zincirlenmişti, Finnian da ağır ama yine de beni teselli ediyordu. Birlikte böyle olabileceğimizi hiç hayal etmemiştim. Ve onun tutsak olması dışında hiçbir şeyi değiştirmezdim. *Seni seviyorum ama bu kelimeler sana karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor.*

Beni besleyen su sensin. Onsuz yaşayamayacağım ve yaşamayacağım bir şeysin.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve ben gülümsedim.

Biraz uyu. Kaçmak için elimize geçen ilk fırsatı değerlendirmeliyiz, özellikle de ejderhalar döndüğünü öğrendikten sonra. Eldrin'in yakalandığından ve bir ayaklanma olmadığından emin olmak için halkıma dönmeliyiz. Büyüm bağlıyken öldüğüme inanacaklardır.

O haklıydı. Büyüsü bastırılmıştı ve halkı onu yaralı görmüştü. Ailemin muhafızları bile Tavish'in öldüğüne inanmış ve buraya geldiğinde şaşırmışlardı. *Yarın bir yolunu bulacağım.* Sadece önce Eiric'le konuştuğumdan emin olmam gerekiyordu. İlişkimiz bu şekilde bozulmuşken gidemezdim.

Yatağa sürünerek girdim, bedenimin gevşeyip yatağa gömülmesinden nefret ediyordum. Tavish ve Finnian yere zincirlenmişken ve Eiric yaralanmışken benim yatakta rahatça yatıyor olmam bir suç olmalıydı. Yine de bu gece bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Pencereye doğru döndüğümde gökyüzündeki yoğun bulutları fark ettim. Odanın bu kadar karanlık olmasına şaşmamalı. Bir bulut dolunayın üzerinde hareket ederek ışığını engelledi.

En azından Eiric yeri tam olarak tespit edememişti ama ailem şüphesiz bilirlerdi.

Sadece Eiric'in yemin ettiği gibi söylememesini umabilirdim.

Gözlerim kapandı ve günün maceralarından yorgun düşmüş bir halde iç çektim. En azından Eiric ve ben aramız bozulmadan önce birlikte vakit geçirmiştik. Karanlığa doğru kayarken Tavish'le olan bağlantıma tutundum.

Ertesi sabah kahvaltıya katılmak istemeyerek uyandım. Ailemin bir kez daha eleştirmesine tahammülüm yoktu. Artık hatırladıkları o küçük kız değildim.

Bunun yerine, bölgeyi bir çocuğun anılarıyla değil de yetişkin gözüyle daha iyi tanımak için kalenin ve arazinin etrafında uçmayı tercih ettim. Kale devasa büyüklükteydi, Unseelie kalesinden bile daha büyüktü,

Kalenin yarısına geldiğimde, aşağıdaki köye bakan uçuruma açılan bir bahçeye rastladım.

Bahçenin kendisi kalenin yarısı büyüklüğündeydi ve muhteşem çiçeklerle kaplıydı. Yeryüzü çimenlerini andıran fısıltı otlarıyla kaplıydı ve pembe yaprak kümeleri bana gün doğumunun ısıltılı pembesini hatırlatıyordu. Çiçekler şafak çiçeklerinden, neredeyse siyah gibi görünen koyu mor yapraklı mistik süsenlere, güneş ışığı lalelerinin parlak turuncu ve sarı yapraklarına, minik çanlar gibi tıngırdayan fayle yapraklarının narin, tüy gibi yapraklarına kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Çiçeklerin arasında, Dünya'da kiraz çiçeği yerine rahatlıkla geçebilecek silathair ağaçları duruyordu. Yıldız ağaçlarının gümüşü kabukları ve yaprakları, uzun ve zarif dallarıyla güneşin altında parılıyordu. Fısıldayan söğütlerin derin, zümrüt yeşili yaprakları rüzgâr olmadan bile sallanıyordu ve demir kabuğu nöbetçilerinin uzun, heybetli gövdeleri ve dalları, zengin, pas rengi yapraklarıyla metalden yapılmış gibi görünüyordu.

Bahçe beni çağırıyordu. Çocukken sık sık gitmekten keyif aldığım bir yerdi, bu yüzden aşağı uçtum ve yavaşça inerek silathair ağaçlarından birinin altına yerleştim. Giydiğim elbisenin yıldız ağaçlarının gümüş rengiyle uyumlu olduğunu fark etmemiştim ve daha da iyisi, bugün beni Tavish'e bağlayan kader arkadaşı işaretlerini saklamak zorunda kalmamıştım.

Ailemden saklanırken kendimi merkeze almak için gözlerimi kapattım.

Güneş yüzümü ısıtırken bahçelerin kokuları endişelerimi yatıştırdı. Kanatlarım arkamda uzanıyor, sırtımın gövdeye daha fazla gömülmesini sağlıyor ve kendimi tamamen yalnız hissetmeme neden oluyordu.

"Kahvaltıya gelmediğinizde sizi burada bulabileceğimi söylediler." Prens Pyralis'in sesi ağacın hemen arkasından geldi.

Midem sıkıştı. Burada olmaması gerekiyordu. Geldiğini nasıl duymadım?

açtığımda ejderha prensin sandığın etrafından dolandığını gördüm. Bakışları üzerime dikildi ve adımının ortasında dondu kaldı; göğsümdeki ve her iki kolumdaki kader arkadaşı izlerine bakarken göz bebekleri çekikleşti.

Yüzü kızardı, bir insanın yüzünün kızarmasıyla aynı olan bu renk kanının kırmızı olduğunu gösteriyordu ama sonra derisinin üzerinde belli belirsiz pullar belirdi. "Üzerindeki bu işaretleri büyüyle mi yaptın? Dün orada değillerdi."

Dün Gaelle'in ejderha prensinin fark etmesini önlemek için onları saklamasına izin vermiş olabilirdim ama kaderimde bir eşim olduğunu ve bağı tamamladığımı inkâr etmeyi reddettim. Ne de olsa kimse bana sahip değildi ve ben de kendi seçimlerimi yapmak istiyordum. "Hizmetçi dün onları senden sakladı. Bunlar göz alıcı değil. Gerçekler."

Üzerimde yükselirken burnundan dumanlar süzülüyordu.

Bu hiç hoşuma gitmedi, ben de kanatlarımı çırpıttım ve ayağa kalktım, ama hâlâ benden neredeyse bir metre uzaktaydı.

"Ailenin beni bilgilendirmediği bir şey daha." Prens Pyralis'in çenesi sıkıştı. Bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne doğru çekti.

Lira, tehlikede misin? Tavish bağlandı.

Kalbim küt küt atıyordu ve dostuma cevap vermeye odaklanamayarak onu uzaklaştırmaya çalıştım.

Pyralis beni kaldırıp omzuna attı ve ağır bir kolunu belime doladı.

. Böyle bir şey olmayacaktı.

Başka ne yapabileceğimi bilemediğim için yüzümü sırtına bastırdım, altın rengi gömleğinin pürüzlerini görmezden geldim, ağzımı sonuna kadar açtım ve derisinden bir parça ısırdım. İnledi ve beni önünden aşağı sürükledi, ben de kulağına dirsek attım. Sertçe.

Hırladı, sesi insandan çok hayvana benziyordu ve beni vücudundan ayırıp önünde tuttu.

Blighted Abyss. İyi misin? Tavish tekrar bağlandı.

Yıllardır aldığım eğitim devreye girdi ve kendimi savunmak bana doğal geldi. Kanatlarımı çırparken iki bacağımı da kaldırdım ve ayak kabıplarımın kullanarak göğsüne sert bir tekme attım.

Topuklarım kırıldı ve çekilmeye hazır bir şekilde .

Ama kavrayışı gevşemek yerine daha sıkı tuttu, gitmeme izin vermeyi reddetti.

Göz ucuyla kabızalı bir kılıf fark ettim. Ona ulaşmam gerekiyordu. *Ejderha prensiyle savaşıyorum.*

"Benimle kavga etmeyi bırak prenses," diye hırladı. "Beni her şeyden çok sinirlendiriyorsun."

Dişlerimi sıktım, Tavish'in başını dehşet doldururken sözleri beni kızdırdı. Onun duygularının beni etkilemesine ihtiyacım yoktu, bu yüzden erişebildiğim tek şeyi kullandım.

Sihrimi kullandım.

LİRA

İ Göğsümdeki serin, ferahlatıcı noktaya dokundum ve büyünün vücudumdan ellerime geçmesine izin verdim. Onları kaldırdım ve prensin yüzüne dayanabildiğim kadar kuvvetle su püskürttüm.

Tutuşu gevşeyince tökezleyerek geri çekildi ve ben de ondan uzaklaştım. Bahçeden ve ondan uzaklaşırken ellerimden su püskürtmeye devam ettim.

Üç metre havalandıktan sonra büyümü geri çektim. Berrak su tamamen yok olana kadar inceldi, büyüm tekrar derinliklerine yerleşti.

Prens Pyralis orada durmuş, ağır ağır nefes alırken yüzü kıpkırmızı olmuştu. Derisini belli belirsiz pullar kaplamıştı ve gözbebekleri büyümüştü ama burnundan sızması gereken duman orada değildi.

Kendimi durduramayarak sıırttım. Beni o şekilde hırpaladıktan sonra, yaptıklarımı hak etmişti.

Ailem onun bana ne yaptığını öğrenmeliydi. Ejderha Prensi'nin bana davranış şeklini kabul etmelerine imkân yoktu. Tır na Dràgon'da değildik - zaten benim için fark etmezdi. Orada da aynı şeyi yapardım çünkü bir daha kimse bana kötü davranamazdı.

Ona sırtımı dönerek yatak odama doğru uçtum. Beni orada bulmaya çalışırsa, içeri girmesine izin vermeyecektim. Tüm bu insanların ne yaptığım ve hayatımı nasıl yaşadığım konusunda söz sahibi olduklarına inanmalarından bıkmıştım. Aslında buna inanmaktan da öteydiler... Bunun *hakları* olduğunu düşünüyorlardı.

Kanatlarım daha hızlı hareket etti, tedirginliğim neredeyse kontrolü ele alıyordu.

Tavish'le olan bağlantımda acı hissediyordum. Bana ait olmayan bir acı.

Şimdi çaresiz hisseden bendim, onun tarafında neler olduğunu bilmiyordum. *Tavish, geliyorum.* Ailemin, Pyralis'in ve diğer herkesin canı cehenneme. Tavish'i ona yaşattıklarından kurtardığım sürece, ailemin ve benim ejderha prensiyle evlenme anlaşmamı tamamlamadığımız için büyümüzü kaybetmemiz umurumda bile değildi.

Sen değilsin. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım ve Tavish, sana her ne yaptıysa bunun için ashbreath, diye cevap verdi, sıcak öfke aramızdaki bağa yayılıyordu. *Sana hâlâ zarar veriyor mu?*

Hayır, ondan kaçtım. Yutkundum, odamın büyük penceresi görüldüğünde şükrettim. Kalenin parıldayan beyaz taşlarındaki kırılmaya doğru yöneldim, sanki bir kez daha güvende olacaktım gibi hissediyordum. *Odama geri uçuyorum. Tek başıma.*

Öfkesi azalmayınca, daha o soruyu sormadan hatamı anladım.

Sana dokundu mu? Kafamın içinde bile sözleri alçak sesle ve öfke doluydu.

Yaptı, ama Tavish, önemli değil. Dudaklarımı yaladım, kontrolünü yeniden kazanmasına yardım etmeye çalıştım. *Kader arkadaşları işaretlerimizi gördü. Bağını tamamladığını biliyor.*

Patlama. Korkunun buzlu dalları bağın içinden sızarak beni bıçakladı. *Bu hiç iyi değil, Lira.*

Nasıl olmaz? Ejderha Prensi'nin beni kaçırdığını bildiği için heyecanlanmasını beklerdim. Kalbim ağırlaştı. Benimle birlikte olmak istediğini tekrar düşünmüş müydü? Kesinlikle hayır.

Çünkü ejderhaların ve Seelie'lerin birbirlerine verdikleri yemine hiçbir şeyin engel olmamasını sağlamak için her zamankinden daha kararlı olacak.

Yanındaki acı azaldı ama tamamen yok olmadı.

Odama indim ve gizli kapıya gitmeye hazırlandım. *Onu bahçede bıraktım, .*

Mizah, bağlantıdan geçerek vücudumdaki gerginliği hafifletti.

Sen, Sprite, beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun. Bunun asla değişmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Sevgisinin sıcaklığı göğsüme yayıldı ve gülümsemekten kendimi alamadım. Öngörülemezliğimi onaylaması şu anda ihtiyacım olan bir şeydi. Beni olduğum gibi görüyor ve takdir ediyordu.

Sıcaklık devam etti ama korku tekrar bağın içine girdi. *"Seni bırakmak istemeyecektir, bu da buradan gitmemiz gerektiği anlamına geliyor. Bu gece. Ne olursa olsun. Daha önce biraz esnekliğimiz vardı ama artık yok.*

Haklı olmasından nefret ediyordum. Bu topraklardan uzaklaşmamız gerekiyordu. Eğer Pyralis üzerimde daha fazla hakimiyet kuracaksa, fırsatım varken kaçmalıyım. *Tamam. Bir şeyler düşüneceğim.* Ki bu da başlı başına bir sorun olacaktı.

Biri kapıma vurdu ve ben donakaldım. Burada değilmişim gibi davranmak istedim ama ben arkamı dönüp gidemeden bir anahtar kilide girdi ve tıkladı. Personel genellikle benim onlara içeri girmelerini söylememi beklerdi.

Kapı açıldı ve annem içeri girdi. Dudakları sert bir çizgi halindeydi ve başını salladı. "Ailen kızgın, Lira."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve geri adım atmaya reddettim. "Beni tartakladı. Kendimi savunduğum için pişman değilim."

Sırıttı. "Yapmalısın demiyorum." Omuzlarıma dokundu. "Ama bu diyarda her şeye farklı bakılıyor. Yaptığın şeyi içten içe onaylasam da burada işler senin için farklı, özellikle de tahtın varisi olarak."

"Yani kendi başıma karar verme özgürlüğüm yok." Nefes verdim, omuzlarım çöktü. "Bu şekilde yaşamayı reddediyorum."

Yüzü yumuşadı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına attı. "Biliyorum, Lira. Bir yolunu buluruz. İşler gergin

Ailenle aranda bir sorun var çünkü ayrıldığın zamanki gibi geri dönmeni ve en büyük düşmanlarına bağlı olmamanı bekliyorlar. Zamanla onlar da yola gelecek ve üçünüz nasıl bir ilişki kurabileceğinize karar vereceksiniz."

"Onlarla bir ilişki istemiyorum," diye mırıldandım. "Ayrıca, sen ve babam varsınız." Sonra ciğerlerim sıkıştı. "Öyle değil mi?" Belki de hafızaları geri geldiği için artık beni kızları olarak görmüyorlardı. Ne de olsa onların kanından değildim. Büyümüz bizi birbirimize bağlıyordu ama içimdeki güvensizliğin uçuşmasını engelleyemiyordum.

"Elbette, küçük filiz." Yanağıma bir öpücük kondurdu ve geri çekildi. "Brenin ve ben seni en az Eiric kadar seviyoruz. Dünya'dayken bir aile olduk ve hiçbir şey senin için hissettiklerimizi değiştiremeyecek. Ama Kral Erdan ve Kraliçe Sylphia da senin ebeveynlerin ve topraklarımızın yöneticileri. Onlardan asla tamamen kopamayacaksın. Onların kraliyet büyüğü senin damarlarında da en az onlarınki kadar dolaşıyor."

Haklı olmasından nefret ediyordum. Babam kraliyet kanının varisiydi, annem ise yüksek fae'ydi. Evlendikleri gün elleri kesilmiş, böylece babamın kanı anneminkiyle karışmış, anneme kraliyet büyüğünün bir kısmını vermiş ve onu giydiği taçtan daha çok kraliçe olarak meshetmişti. Sırada ne söyleyeceğini bildiğim için iç içe çektim.

"Kraliyet ofisine çağırıldınız ve zaten çok fazla zamanımızı aldı." Kanatlarını açtı ve parmak uçlarında ateş dans etti. "Ve eğer kül nefesli benim önümde bir şey yapmaya kalkışırsa, kendini savunmak zorunda kalmayacaksın çünkü bunu senin yerine ben yapacağım."

Sesinin Dünya'da tanıdığım kişiye benzediği gerçeği midemdeki çalkantıyı biraz hafifletti. Ne olursa olsun her zaman benim yanımda olacağına yemin etmişti ve burada da bunu kastettiği açıktı.

Ona güvenerek yutkunmayı başardım. "Onu orada dururken görmeliydin, pullu ve ."

Annem güldü. Ses o kadar kaygısız ve bulaşıcıydı ki yanaklarımın gülümsemekten kalktığını fark ettim.

"Tamam, şimdi daha fazla konuşmak yok." Kaşlarını kaldırdı. "Geleceğinizde söz sahibi olmak istiyorsanız, ailenizin kurallarına daha fazla uymanız ve bu kadar olmamanız sizin yararınıza olacaktır. Sen ve baban

Kendi iyiliğiniz için fazla benziyorsunuz ve ikiniz de inat ediyorsunuz. Daha fazla risk altında olduğunuz için, önce sizin boyun eğmeniz akıllıca olacaktır."

İrkildim. Bu kadar güçsüz hissetmekten nefret ediyordum, özellikle de bu gece ayrılmayı planladığım için, ama haklı olduğu bir nokta vardı. Seelie'ye düşman olmak istemiyordum ve aileme değer veriyordum. "Haklısın."

"Oh, Filiz. Bana bu sözleri söylemene bayılıyorum." Göz kırptı ve bana el sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Kulağa daha hoş gelen tek kişi baban."

Gözlerimi devirdim ama geçip gittim.

Babamın çalışma odasına doğru yan yana uçtuk. Annem ve Pyralis'in de orada olacağından hiç şüphem yoktu ve kendimi koruyor olsam da hatalı ben olacağım bir durumun içine giriyor olacaktım.

Çalışma odasına gitmek için sola döndüğümüzde göz ucuyla Eiric'i gördüm. Başımı ona doğru çevirdim ve yanından geçerken bakışlarımız kilitlendi. Bana ne gülümsedi ne de kaşlarını çattı, bu da tüylerimi diken diken etti.

Onu okuyamıyordum, ki bu daha önce hiç olmamıştı.

"Değişikliklerle mücadele eden tek kişi sen değilsin canım," dedi annem, elini kolumda gezdirerek. "Ama üzülme. Dördümüz de güçlüyüz ve eninde sonunda kanatlarımızı birleştireceğiz."

"Dün gece bazı şeyler söyledim..." Cümleyi tamamlayamadan geri çekildim. Kanatlarım utançla sarkarken pürüzsüz beyaz zemine daha da yaklaştım. "Kelimeleri düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. E'nin beni affedeceğinden emin değilim."

"Siz ikiniz ayrılmazsınız." Kraliyet çalışma odasının kapısına vardığımızda annem bana göz kırptı. "Güven bana." Odaya ilk benim girmemi bekleyerek durakladı.

Derin bir nefes aldım, içeri girmeye hazırdım ki babam, "Bu işaretler Unseelie kralı tarafından ona yerleştirilmiş bir illüzyon. Endişelenecek bir şey yok."

Omuzlarımı dikleştirdim ve annem koluma hafifçe dokunarak fısıldadı: "Az önce şeyi unutma. Duygularının seni yönlendirmesine izin verme."

Her *zamanki gibi* eklemesine gerek yoktu. İkimiz de annem, babam ve Eiric'in aksine içgüdülerimle tepki verdiğimi biliyorduk. Onlar daha kontrollüydü.

Muhafız olduklarını bildiğim için bu bana mantıklı geliyordu.

Ona güvenerek çalışma odasına girdim, varlığımı belli etmek istiyordum. Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim, acıyı kucakladım, böylece babamın cahilce sözlerinden başka odaklanabileceğim bir şey vardı.

Tüm duygularını hissetmek ve kül nefesin burada olduğunu bilmek beni deli ediyor, Tavish bağlantılı.

Çalışma odası hatırladığım gibi tamamen aynıydı. Dört lacivert kanepa, ortasında ahşap bir masa olan bir karenin içinde oturuyordu. En uzun boylu fae'ye bile yetecek kadar bacak boşluğu vardı. Ancak, kimse oturmuyordu.

Ejderha prensi şelaleye bakan büyük pencere duvarının önünde duruyordu. Daha da kötüsü, muhtemelen Annesi sayesinde artık su damlatmıyordu. Rüzgâr büyüsünün kanıtı, Pyralis'in ve babasının saçlarıyla birlikte koltuk minderlerinin eğri büğrü olmasından anlaşılıyordu.

Kraliyet çalışma odasına çağrıldım ama annem ejderha prensin bana dokunmasına izin vermeyeceğine söz verdi.

Toprak annen mi? Tavish sordu.

Evet.

"Onu kraliçeden daha çok seviyorum zaten" diye cevap verdi.

Babam masasının arkasında, annem de yanında, büyük kitaplıklarla çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu.

İçeri girer girmez üç çift göz de bana odaklandı.

"Eğer bu bir illüzyonsa, o zaman nasıl hala vücudunda duruyorlar?" Prens Pyralis kaşlarını kaldırdı. "Unseelie'ler Gleann Solas'a giremez, bu da onların büyü kalıntılarının burada da işe yaramayacağı anlamına gelir. Tabii bana söylemeniz gereken bir şey yoksa. Ailemi önemli bilgilerden mahrum bırakma konusunda oldukça başarılısınız."

Başımı kaldırdım, sinmeyi reddediyordum. Yine de dilimi tuttum, bir şey söylemek ve babamın bilmemesini tercih edeceği ek bilgileri ifşa etme riskini almak istemedim.

"Yaptığımız hiçbir şey Lira'nın sana verdiği evlilik yeminini en ufak bir şekilde etkilemedi." Babam bir eliyle toprağını ovuşturdu-

kahverengi tunik. "Krallığımız için ejderhaları hiç etkilemeyen kararlar aldık."

"Nişanlımı Dünya'ya göndermek hep birlikte verdiğimiz bir karar olmalıydı." Prens Pyralis elini bana doğru salladı ve burnunu kırıştırdı. "Eğer onu yeterince koruyamayacağınızı düşünüyorsanız, o zaman bizimle yaşamaya gelmeliydi."

Tavish'in kaçıışının ertesi sabahı babamla annemin beni nasıl aceleyle götürdükleri anısı yeniden canlandı ve acaba bunun tam olarak bu olabilir mi diye düşündüm.

"*On yaşındaydı.*" Annem kızgın görünmemeye çalışarak zorla güldü. "Yüz yaşındaki nişanlısıyla *yaşamak* için çok küçüktü." Son cümleyi söyleme şekli duygularını açıkça ortaya koyuyordu.

Onlara karşı duyduğum öfkenin bir kısmı çözüldü. Beni bildikleri en iyi şekilde korumaya çalışmışlardı.

"Ve şimdi de onu saklamaya çalıştığın gece canavarıyla birlikte geri döndü." Prens Pyralis'in yüzü tiksintiyle buruştu. "Ve vücudunun her yerinde kader arkadaşı izleri var. Kararlarınızın pek de akıllıca olmadığını söylemeliyim."

Babamın yüzü sapsarı oldu.

"Yine de bu onların vereceği bir karardı." Çekingen görünmemek için kanatlarımı açtım. "Beni yakalayıp seninle gelmeye zorlamak gibi kötü seçimler yapmadığına eminim."

Babam odanın en sol köşesinden göründü. Şimdiye kadar onu fark etmemiştim ama ejderha prene bakışından Pyralis'in onlara neden böyle tepki verdiğimi anlaşıyordu.

"Seni dikenle mi kavradı?" Babamın çenesi düştü.

Cevap verirken Pyralis'ten gözümü ayırmadım, ona olan tüm öfkemi hissetmesini istiyordum. "Bu yüzden buraya sıırılsıklam ve kızgın geldi."

Babamın dudaklarının kenarları yukarı kalktı, sonra göğsünü şişirip tekrar ejderha prene odaklandı. "Senin gelinin olduğunda bile onu hiçbir şeye zorlayamazsın. Anlıyor musun?"

Ailem söz konusu olduğunda etrafına ördüğüm duvarlardan bazıları yıkılmaya başladı. Annem haklıydı. Bana değer veriyorlardı.

Tavish'in endişesini hissederek, "*Babam ve annem bu sefer benim tarafımı tutuyorlar. Ejderha prensinden memnun değiller.*"

Bu iyi oldu. Ejderha Prensi'ni senden uzak tutmak için onu kızdırmaları gerek.

Pyralis başını salladı. "Öfkemin beni alt etmesine izin verdim. Bu bir daha olmayacak ama nereye dönsem bizden bir şeyler saklıyorsun." İki elini kaldırarak bana doğru ilerledi. "Bu senin hatan değil ve bunun acısını asla senden çıkarmamalıydım, Lira. Sana söz veriyorum, ne gelinime ne de babamın anneme böyle davranmayacağım. Şu andan itibaren sana en değerli hazinemmişsin gibi davranacağım. Uğruna cinayet işleyebileceğim bir hazine."

Hazine.

Ejderhalar değerli olduğunu düşündükleri her şeye karşı saplantılı ve korumacıydılar. Benim onun en değerli hazinesi olmam bir lütuf değildi... bir lanetti.

Birkaç gün içinde, benim için insanları öldürmeye söz veren iki adamım oldu. Tavish söz konusu olduğunda sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettim çünkü ben de onun için aynı şeyleri hissediyordum. Eğer başka bir kadın ona herhangi bir sapkın niyetle dokunsaydı, onu hiç pişmanlık duymadan öldürürdüm. Ama Pyralis söz konusu olduğunda, onun için bu kadar önemli olma fikri midemi bulandırıyor ve ondan çok ama çok uzaklara gitmek istememe neden oluyordu.

"Güzel." Annesi bir elini onun göğsüne koydu. "İçim rahatladı. Hiçbir prensese böyle saygısızca davranılmamalı."

"İçinizi rahatlatılabildiğime sevindim." Çok hafifçe eğildi. "Artık bu iş hallolduğuna göre, burada kalmam için bir neden göremiyorum."

Neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Tavish, Pyralis'in bana göz kulak olmak için daha kararlı olacağını söylemişti ama o topraklarına geri dönüyordu - bu benim daha da hevesli olduğum bir şeydi çünkü onun yanında olmaya dayanamıyordum.

"Meyveleri el çantalarında toplayacağız, böylece onları canavar formunda eve taşıyabilirsiniz." Babam koridorda geride kalan anneme eliyle işaret etti. "Hestia, lütfen git şu işi hallet."

"Ve Prens Lira'nın eşyalarını topla," diye ekledi Prens Pyralis. Kalbim durdu.

"Neden böyle bir Şeye ihtiyaç duysun ki?" Babam homurdandı.

"ünkü prenses benimle birlikte eve dönecek," diye yanıtladı
ejderha prens kolayca ve sırttı.

Geri adım attım ve dövüşmeye hazırlandım.

LİRA

! Prens Pyralis'le gitmektense ölmeyi tercih ederim. için taşaklarına tekme atmak zorunda kalsaydım, atardım. Umurumda bile değildi. eğer ailem bana kızarsa.

Lütfen bana şu anda öfkene ejderha prensin sebep olmadığını söyle. Tavish'in sesi aklıma geldi.

Dikkatimin dağılmasını istemediğimden Pyralis'e nereye gidebileceğini söylemek için ağzımı açtım ama babam sözümü kesti.

"Sizinle birlikte gitmeyecek." Babam elini masasına vurdu. "Anlaşmamıza göre yirmi beşinci yaş gününde evleneceksiniz. Bunun gerçekleşmesine iki buçuk yıldan fazla zaman var ve o zamana kadar burada *bizimle* kalacak."

"Kabul edilemez," diye hırladı Prens Pyralis. "Son on iki yılda, o sizin *korumanız* altındayken, nişanlım Dünya'da büyüdü, bir Unseelie yabanisi tarafından kaçırıldı ve Gleann Solas'a geri döndü - ve dönüşünden haberdar edilmedik - her gizlenemeyen kader eşi *işaretleri* vardı. Sizin *gözetiminiz* altında kalırsa başka neler olacağından korkuyorum."

Babamın burun delikleri alevlendi. "Krallığıma ve kaleme gelip beni bu şekilde aşağılamaya nasıl cüret edersin? O benim *kızım* ve onu koruyacak en iyi kişi benim. Eğer seninle kalsaydı, şu ana kadar onu bu kadar hiçe saydığın için ölmüş olacağından şüpheleniyorum."

Bunca zaman ailemin bana göz kulak olacak en kötü insanlar olduğunu düşünmüştüm ama bir şekilde ejderhaların arasında kalsaydım neler olabileceğini ancak hayal edebilirdim. Korkunç düşünceyle omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. *Ejderha prensi onunla gitmemi istiyor ama babam ona hayır diyor.* En azından bu vardı.

"Sana *saygısızlık* mı ettim?" Acı acı güldü, ağzından dumanlar çıkıyordu. "İttifakımız mühürlendiğinden beri prensesin korunmasında söz hakkımız yokmuş gibi davrandın -benim de dahil olmam gereken bir şeydi, ama bu düşünceyi bana bahşetmedin. Evlenecek yaşa geldi ve ben onun korunmasını ve zarar görmemesini sağlayabilirim. O benim çocuklarımı ve tahtın gelecekteki varislerini doğuracak olan kadın ve bu planın değişmesini reddediyorum."

Göğsü kabaran Peder, "Anlaşmadan kaçmak için bir yol bulmaya çalışacağımı mı ima ediyorsun?" diye homurdandı.

"İma etmiyorum." Prens Pyralis başını kaldırdı ve ayaklarını omuz genişliğinde açarak durdu, açıkça vermek istiyordu. "Sanırım açık konuşuyorum. Onun üzerinde hiçbir kontrolünüz yok ve bir prensesin davranması gerektiği gibi davranmasını sağlamak için ne yapılması gerektiğiyle uğraşıyorsunuz."

Kahkahalarım beni boğdu ve "Bu, birine hazinenmiş gibi davranmaya benzemiyor" diye mırıldandım. Sözlerini ona geri fırlattım ve ağzımda ekşi, acı bir tat bıraktılar. Ejderha prensi için *hiçbir şey* olmak istemiyordum, özellikle de hazinesi.

Başını iki yana salladı. "Hazineler cilalanmalı, işlenmeli ve zaman zaman değerlerini korumaları ya da değerlerini artırmaları için şekillendirilmelidir."

Midem bulandı. Onun için bir insan değildim. İsteddiği gibi kullanmayı planladığı bir maldım. İçimden bir ürperti geçti. "Belli ki beni çok iyi tanıımıyorsun." Kimse için değişmezdim.

"Ailenin yetersiz yetiştirme tarzı yüzünden." Çenesi sıkıştı. "Gleann Solas'ta kalmış olsaydın, bu ayrıcalığa sahip olacaktım."

İğrenç. Ben çocukken onun etrafta dolaştığı fikri ağzımı ekşi bir tatla doldurdu.

"Bu kadar yeter," diye tükürdü Anne, odada bir rüzgâr eserken. "Herkes kavgayı bıraksın çünkü Prens Pyralis bir konuda haklı

şey."

Kalbim durduğunda babamın başı ona doğru sallandı.

"Gidiyor olmalı." Anne, herkesin kimi kastettiğini tam olarak bildiğinden emin olmak için ejderha prensi işaret etti. "Ama Lira ile değil. Lira burada kalacak. Verdiğimiz sözün zaman çizelgesini değiştirmeyi kabul etmedik, etmeyeceğiz de. Şartları değiştirmeye çalışma şekliniz anlaşmaların değiştirilme şekli değil ve bunu siz herkesten daha iyi biliyorsunuz."

"Onunla vaktinden önce evleneceğimi söylemedim." Prens Pyralis ters ters baktı. "tek anlaşma ne zaman evleneceğimizdi, nerede yaşayacağı değil. Çocukken tabii ki ailesiyle kalacaktı ama siz onu muhafızlara teslim edip Dünya'ya gönderdiniz. Artık bir kadın olarak döndüğüne göre, benimle gelmemesi için hiçbir neden yok, özellikle de geleceği benim yanımda belirlenmişken."

Acı, Tavish'in yaralandığını gösteren bağın içinden fırladı. Ondan yayılan acı, öfke ve korku arasında, zincirlerinden kaçmaya çalıştığından hiç şüphem yoktu.

Onunla gitmeyeceğim. O pullu kül nefesliyle bir yere gitmektense ölmeyi tercih ederim, diye bağlandım, Tavish'in kararlılığımı anlamasını istiyordum.

Bu seçeneklerin hiçbirisi benim için geçerli değil, Sprite, diye hırladı bağlantımız aracılığıyla, öfkesi her zamankinden daha sıcak bir şekilde kaynıyordu.

"Hestia ve Brenin," diye emretti babam. "Prens Pyralis fazla uzattı. Lütfen ona Gleann Solas'a kadar eşlik edin."

Sertçe nefes aldım. Babamın bunu yapmasını beklemiyordum. Ejderhaları kızdırmaktan korktuğu için beni teslim edeceğine bahse girerdim. Eğer onlarla savaşa girersek, kazanacağımızdan emin değildim. Nüfusları biraz daha azdı ama canavar formundayken insan formundakinden on beş kat daha büyüktüler, jilet gibi keskin pençeleri vardı ve kilometrelerce öteye ateş püskürtebiliyorlardı.

Yine de Pyralis'in buradaki tek ejderha olduğu için başka seçeneği yoktu.

Ejderha prensi ellerini yumruk yaptı. "Eğer beni gitmeye zorlarsanız, daha büyük sayılarla geri döneceğim."

Baba masanın etrafında dönerek prene doğru yaklaştı ve kanatlarını iki yana açtı. "Daha azını beklemezdim ama bu

Konuşma bitmiştir. Sakinleşmek için zamana ihtiyacın var ve ben de kızımın daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Sizin de gibi, son on iki yıldır yok ve Tır na Dràgon'a gitmeden önce bu iki buçuk yılı onu yeniden tanımak için kullanmak istiyorum."

O an o kadar gergin olmasaydı, koşup babama sarılırdım. Geldiğimden beri beni kızdırmak için yaptığı her şey yok oldu. *Babam ejderha prensi bensiz gitmeye zorluyor. Muhafızlara ona krallığın sınırına kadar eşlik etmelerini emretti.*

Kontrol edilemeyen öfke yatışmıştı ama Tavish'in korkusu güçlü bir şekilde devam ediyordu.

Kadere şükürler olsun, ama bu geçici bir erteleme. Kendi muhafızlarıyla geri dönecek ve babanın onlarla krallığında bir savaş riskine girmeyeceğini umuyor.

Bu mantıklıydı ve Prens Pyralis de zaten belirtmişti. *En azından yakın tehdit geçti.*

Prens kaşlarını çatmasına rağmen başını eğdi. "Haklısınız. Yola çıkmalıyım." Yüzündeki ifadeyi görmemiş , sözlerinde tehditkâr bir taraf olduğunu bilemezdim. Ama yüzünün kızarması ve derisini kalınlaştıran belirsiz pullar arasında hepimizi yemek istediğine şüphe yoktu.

Arkamda kanatlar çırpındı ve omzumun üzerinden baktığımda Eiric'in annemin yanında durduğunu gördüm. Eiric'in başı ejderha prensine geriye doğru eğildi.

Daha hiç ejderha görüp görmediğinden emin değildim. Bir ejderhayı bu şekilde, bir değişimin eşiğinde görmek, tam ejderha formunda görmekten neredeyse daha fazla korku uyandırıcıydı. Birleşme, prensin bir sonraki hamlesinin ne olacağına dair belirsizlikle ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Bundan uzaklaşması ve güvende olması gerekiyordu.

"Eiric, en deneyimli muhafızları çağır. Koridorlarda sıraya girmeleri gerekiyor," diye fısıldadı annem ve Eiric prensten annesine baktı.

Bir saniye sonra Eiric başıyla onayladı ve gardiyanların çoğunun Tavish ve Finnian'la birlikte bulunduğu hapishaneye doğru koşmaya başladı.

Ejderha prensinin pencerenin önündeki yerinden bana doğru ilerleyişini izledim. Yanından geçerek kapıya ulaşmasına izin verdim,

çıkışını en ufak bir şekilde yavaşlatmak istemiyordu.

Yine de yanımda durdu.

Prens Pyralis dişlek bir gülümsemeye, "Birbirimizi tekrar görene kadar, mücevherim," dedi.

Dişlerimi sıktım, geri çekilme dürtüsüyle savaştım. Boğazıma şeyler düğümlendi ama onun tepeden bakan bakışlarına katlanmak daha da sinirlenmesini engelleyecekse, bunu yapardım. Kaşları çatıldı ve kaşları çatıldı.

Güzel. Tepkisizliğim onu hazırlıksız yakaladı. Krallığına taşınma ihtiyacımın aciliyetini yardımcı olmak için onun yakınlığından ürkmemem gerekiyordu.

"Hestia, lütfen burada kraliyet ailesiyle kal," dedi babam ve annemi yanağından öptü. "Benimle gelmeleri için birkaç muhafız daha bulacağım."

Gülümsememek için dudaklarımı büzdüm. Annem, babamın ona ne yapacağını söylemesinden nefret ederdi, ama tartışmadan yanıma geldiğinde, daha fazla şey anladım.

"Önden buyurun, Majesteleri." Babam prensi selamladı ve eliyle salonu işaret etti.

Prens Pyralis'in sırtı gerildi ve ejderhanın ne yapabileceğini merak ederken nabzım derime çarptı.

Birkaç gergin dakikadan sonra prens odadan çıktı. Adımları yavaş ve sabitti ve babamla birlikte gözden kayboldular.

Annem babam ve ben sanki ejderha prens yeniden ortaya çıkacakmış gibi bakışlarımızı kapıdan ayırmadık ama birkaç dakika sonra artık ayak seslerini duyamıyordum ve annem kapıyı kapattı.

"İyi misin, Lira?" Annem masanın üzerinden bana doğru uçararak sordu. "Sana bu kadar kötü davrandığına inanamıyorum."

Döndüğümde beri gördüğüm tiksinti ve eleştirinin hiçbirisi gözlerinde yoktu ve beni incelerken yumuşadılar.

"Ben iyiyim." Onu rahatlatmak için ellerimi omuzlarına koydum. "Beni tartaklamaya çalıştı ama izin vermedim."

Babam başını eğdi. "Erkek eli mi? Prens senin bir erkek olduğuna inandı mı? Penisin var mı diye kontrol etti mi?"

sandığım şeyi duyup duymadığımı anlamak için gözümü kırptım.

"Dikenli demek istedi." Annem kıkırdadı ve omzumu sıvazladı. "Fae mirasımızı unutmamıza rağmen, Brenin ve ben Dünya'da koruma işleri aldık ve Eiric ile Lira'yı bu tür önlemler konusunda eğittik. Artık işler yoluna girdiğine göre, Lira'yı yeniden kılıçla eğitmeye başlayabiliriz."

Çoktan bir kılıçla hızımı geri kazandığımı bilmiyordu ama bunu ve nedenini onlara bildirmenin Tavish için işleri daha da kötüleştireceğinden şüpheleniyordum. Bunun yerine çok daha önemli bir konuya odaklandım. "Ailesi ve diğer ejderhalarla birlikte geri dönmesi ne kadar sürer?"

"Ülkesine iki gün sürer, sonra dinlenmesi ve babasına haber vermesi gerekir, yani yaklaşık bir hafta." Annem alt dudağını dişledi. "Seni düşününden önce götürmek istemesi tamamen mantıksız. O zamana kadar yanımızdan ayrılmanı istemediğimizi bilmeli."

"Anlaşmaya uyacağımıza inanmıyor. Canavarı duydunuz." Babam kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Bu arada, her saat nöbet tutan muhafızlar istiyorum. Onu beklemeyeceğimizi umarak geri dönebilir. Ben davet etmedikçe ejderhalar krallığımıza giremez. Haber vermeden tekrar kapımızda belirmeleri gibi bir saygısızlığa müsamaha göstermeyeceğim, bu da bizi daha büyük soruna geri getiriyor - ejderhanın gelişini hissetmediğimiz için buradaki Unseelie varlığı nedeniyle perde kısmen kalktı."

Hafifçe geri adım attım. "Ejderhaların buraya gelmesi de mi engellendi?"

"Hayır, ama bir ejderha topraklarımıza girerse bizi uyarması için perdeye büyü ekledik. Böyle bir şey olmadı, bu yüzden Pyralis'in Caisteal Solais'in kapısında belirmesi bizi şaşırttı." Babam başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuşturdu. "Eğer varlıkları perdeyi bu kadar etkiliyorsa, gece efendileriyle ilgili bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Ama Tavish'i öldüremeyiz." Anne bir elini ağzına götürdü. "Aksi takdirde Ardanos'un büyüü dengesizleşir - Tabii Unseelie'nin sürgününden beri bir varis doğurmadıysa?"

Onlara olan öfkem ve kızgınlığım tekrar yerine oturdu. "Onun bir varisi yok. Uyandıktan sonra ailesinin

Seelie'ler tarafından *öldürülmüş* ve evlerinden kovulmuştu, kendini halkına kanıtlamaya ve hayatta kalmalarına yardımcı olmaya çalışıyordu."

"Seelie tarafından mı öldürüldü?" Babam alay etti. "Sana böyle mi söyledi? Ailesini öldüren kötülerin biz olduğumuzu mu? Ne kadar saçma."

İşte yine gerçeklerden kaçmak için kelimelerle oynuyorduk. Gerçekten benim bunu anlamayacak kadar cahil olduğuma mı inanıyordu, yoksa bu ikinci doğasıydı ve ne yaptığının farkında değil ?

"Sadece bu değil canım, seni onunla kader birliği yaptığına inandırmış. Bir varis konusunda dürüst olacağından şüpheliyim. Bunu ona doğrudan sordun mu?"

Ayağımı yere vurmak istedim ama iki topuğumu da kırdığım için darbe güçlü olmayacaktı. "O ve ben bağımızı tamamladığımızda, bana bakire olduğunu söyledi. Tam olarak bu kelimeleri söyledi."

"O halde bir alternatif belirlememiz gerekiyor. Harabelerde tahtı yeniden ele geçirebilsin diye onu serbest bırakmak istemiyoruz. Unseelie'nin dağınık kalmasına ihtiyacımız var." Babam masasına döndü ve kitaplıktan bir Ardanos haritası çıkardı. "Hestia, ben Nightfiend'i tutmak için başka bir yer belirlerken sen de devriyeleri ve muhafızları koordine et."

Yutkundum, ne yapacağımı bilemiyordum.

"Lira, kül nefeslerinin resmen gittiğinden emin olana kadar odanda kalmanı istiyorum. Devriyeler gelene ve krallığın güvenliğinden emin olana kadar dışarı çıkmayı istemiyorum." Babam kapıyı işaret etti. "Burada çok fazla muhafızımız olmayacak, bu yüzden tek bir yerde kalmanızı istiyorum."

Kontrol edilmekten nefret etsem de onunla istemedim. Onlar Tavish'i götürmeden önce odamda olmam gereken yerdeydim. Aldığım her nefeste işler bizim için daha da kötüye gidiyordu. Ama en azından muhafızların varlığı ve bu da bize kaçmak için daha kolay bir yol sağlayacaktı.

Babam kaşlarını kaldırarak izledi. Onunla dövüşmemi bekliyordu.

"Elbette baba." Annemin daha önce tavsiye ettiği şeyi dinleyerek hafifçe eğildim. Onları yanlış bir güven duygusuna sürüklemem gerekiyordu.

Babamın dudaklarının kenarları kalktı ve rahatlayarak nefes verdi.

"İşte bizim küçük kızımız." Annem iç çekti ve yanağımdan öptü. "Baban ve ben strateji geliştirmeyi , uçümüzün birlikte daha fazla zaman geçirmesini sağlayacağız. Bize bir ya da iki gün ver, sonra sana odaklanacağımızdan emin ol."

İstediğim son şey onların tüm dikkatini üzerime çekmekti. Hâlâ oyuna etmek istiyordum, başımı salladım. "Anlıyorum. Sizi bırakayım."

Arkamı döndüm ve annem de benimle birlikte odadan çıktı.

Onun hapishaneye doğru yola çıkacağı ve benim de odama döneceğim kavşakta elimi tuttu ve "Orada seninle gurur duydum Lira. Bence üçünüzün de az önce annenizin o birlikte geçireceğiniz zamana ihtiyacı var."

"Muhtemelen öyle," dedim, yalan söylemeden nasıl yapacağımı bildiğim tek şekilde kabul ederek. "Dikkatli ol. Zarar görmenizi istemem." Sonra Finnian ve Tavish'le birlikte kaçmak için en uygun zamanı beklemek üzere odama yöneldim.

Bütün öğleden sonra ve akşam boyunca planımın üzerinden geçmiştim. Gaelle gitmeyeyim diye öğle ve akşam yemeklerimi odama getirmişti ve Tavish'in beni Ardanos'a ilk getirdiği zamanki gibi kendimi yine tutsak gibi hissediyordum.

Akıl sağlığını kontrol altında tutan tek şey Tavish ve strateji geliştirmemizdi. Söyleyebildiği kadarıyla şu anda sadece bir muhafız onları izliyordu. Anahtarı çalacak kadar uzun süre dikkatini çekecek bir şey vererek muhafızın dikkatini dağıtabilirim, muhafız fark etmeden Tavish ve Finnian'a ulaşabilirdim. Muhafız beni yakalamadan önce onları serbest bırakabildiğim sürece, kaçışımızı kimseye fark ettirmeden bir muhafızı indirebiliriz.

İyi bir plan değildi ama en iyi seçenek buydu.

Bu yüzden, sadece en yüksek fae'lerin yeme ayrıcalığına sahip olduğu, imrenilen ayçilekli tartları yemedim. Güneş sarısı dolgulu pastayı alıp bir yaprağa sararak kapıma yöneldim

ve açtım. Kapımı ya da koridoru koruyan kimse yoktu. Şu anda herkes krallığın güvenliğini sağlamakla meşguldü, bu da benim avantajıma oldu.

Koridordan aşağı uçtum ve doğruca hapishaneye gittim. Gaelle'in söylediğine göre, annem ve babam strateji geliştirmek için kendilerini kraliyet çalışma odasına kilitlemişlerdi, bu yüzden onlarla karşılaşmaktan endişe etmiyordum.

Bir muhafız sırtı bana dönük, kalenin batısındaki alanı net bir şekilde gören açıklığa bakarak durmuş, bela arıyordu.

Yola devam ettim.

Nezarethanenin önünde yalnız bir gardiyan bulduğumda endişelerimin bir kısmı geçti.

Gözleri kapalı bir şekilde duvara yaslanmıştı. Tam önüne indiğimi duymadı bile.

Güzel. Tüm deneyimli muhafızlar ejderha tehdidine karşı tetikteydi.

Boğazımı temizledim ve kırmızı gözleri neredeyse komik bir şekilde açıldı.

Hızlı bir nefes aldı. "Prenses Lira. Burada olmamanız gerekiyor."

"Ben sadece bu pastayı bırakmaya geldim." Tatlıyı elime aldım.

"O zaman ben odama dönüyorum. Herkes gittiğine göre, bir şeyler atıştırmak istersin diye düşündüm."

İnce dudaklarını yaladı. "Oh. Bu güzel."

Boynumdaki bir karıncalanma bana izlendiğimi hissettirdi, bu yüzden omzumun üzerinden baktım ama kimseyi görmedim. Harika, büyüyen sorunlar listeme paranoyayı da ekleyebilirdim.

"Al." Ona böreği ve ellerimiz birbirine tatlıyı biraz daha sıkı tuttum.

Onu benden almaya çalıştı, ama güneş meyvesinin bir kısmı zırhından aşağı sızdı.

"Oh, Fates!" Sağ cebine yaklaşarak haykırdım. Böreği bıraktım ve eğildim, sol elim cebine girerken elbisemin kenarını tuttum. Parmaklarım soğuk metale değdiğinde ağırlığımı ona verdim ve anahtarı kaldırdım.

Sağ elimi kaldırarak elbisemle üzerindeki güneş yanığını sildim. "Ortalığı dağıtmak istememiştim."

"Bu bir zırh, Majesteleri." Güven verici bir şekilde gülümsedi. "Temizlemesi kolaydır."

Anahtarı elime aldım ve elbisemin eteğiyle zırhını silmeyi bırakmadan önce arkama yerleştirdim. "Doğru. Ne kadar ." Koltuk altlarımda ter birikmişti.

"Tart buna değiyor." Gülümsedi.

"Güzel." Sol tarafımı ondan uzaklaştırarak birkaç adım geri attım. "Odama geri dönmeliyim. Umarım hoşuna gider."

"Yiyeceğim." Tartı kaldırdı ve büyük bir ısırik aldı.

Memnun bir şekilde döndüm ve odama geri uçtum. Kanatlarım çok hızlı hareket etmek istiyordu ama sanki acelem yokmuş gibi onları makul bir hızda çırpmaya zorladım. Yine de rahatlayamadım.

İki koridorun kesiştiği noktadan geçerken biri kolumdan tutup beni doğru çekti.

LİRA

M Vücudum onlara doğru döndü ve yumruk atmak için kolumu geri çektim ama önümde tanıdık bir yüz belirdi.

Eiric.

Standart muhafız zırhı giyiyordu ama onu daha önce giyerken hiç görmemiştim. Anladığım kadarıyla, tam bir muhafız olmadan önce eğitimini tamamlaması gerekiyordu. daha fazla soruna yol açmak istemediğim için yumruğumu çektim.

Gözleri karardı ve tısladı, "Ne yaptığını sanıyorsun sen, Lira?" Sonra dikkatle sol elime baktı.

Lanet olsun. Bu paranoya değildi. Eiric beni izliyordu.

Bir şeylerin peşinde olduğumu hep hissedirdi.

Yakalandın mı? Tavish, aramızdaki bağa korku salan bir sesle sordu.

Eiric adına, bunu kurtarmanın bir yolu olduğunu umarak cevap verdim. "Bir saniyen var, yoksa-" diye başladı.

"Odama gidebilir miyiz?" Sözünü kestim ve "Sana her şeyi anlatacağım" diye fısıldadım. Koridordan çıkalım da kimse bizi bu halde görmesin diye her şeyi yaptım. Omzumun üzerinden bizi fark etmemiş görünen gardiyana baktım. Tamamen dışarıdaki alanı izlemeye odaklanmıştı.

Dudaklarını büzdü, bu ne yapması gerektiğinden emin olmadığına bir işaretiydi.

"Lütfen, açıklamam için bana bir şans verin." Boştaki elimi omzuna koydum.

Gözlerini kapatarak nefes verdi ve kolumdaki tutuşunu bıraktı. "Tamam, ama oraya vardığımızda beş dakikan var."

Lanetli uçurum. Onu ikna etmek için o kadar vaktim bile yoktu. Muhafız anahtarı ondan çaldığımı fark etmeden önce Tavish ve Finnian'a ulaşmam gerekiyordu. Eğer uyumlu davranmazsam, anahtarı için beni zorlayacaktı, bu yüzden başımı salladım. *Ona her şeyi anlatmam gerekecek.*

Bu akıllıca mı? Tavish sordu, endişesi göğsümdeki bağı daraltıyordu.

Topuklarımın üzerinde dönerek yatak odama doğru koşmaya başladım. *Eğer riske , planımız biter. Anahtarı bana geri verdirtecekti.* Zaten çok fazla zaman harcamıştım ve onunla konuşmak için daha fazla zaman ayırmam gerekiyordu. Odama geri dönerken kalbim dört nala atıyordu.

Eiric kanatlarımın üzerinde kaldı.

İyi oldu. Zamanın bir kısmını telafi etmem gerekiyordu.

Odama girdiğimde kapıda durdum ve Eiric içeri uçtu. Biri içeri girmeye çalışırsa uyarı alacağımızdan emin olmak için hemen kapıyı kapatıp kilitledim.

Yatağımdan birkaç adım öteye kondu ve kanatlarını sırtına doğru katladı. "Devam et."

İlk kez, beni konuşmaya teşvik etmek için onun dürtmesine ihtiyacım yoktu. "Dün gece mantıksız davranmamın bir nedeni vardı." Yutkundum, içgüdülerimin buna nasıl başlayacağım konusunda doğru olduğunu umuyordum. "Sana anlatacağım şey, çocukken babam ve annemin kimseyle paylaşmamam için bana yemin ettirdiği bir şey. Beni sorgulamanız, eski yanımin öne çıkmasına neden oldu ve beni hazırlıksız yakaladı. Yine de sizinle asla bu şekilde konuşmamalıydım çünkü sen benim en iyi arkadaşım ve kız kardeşimsin. Hâlâ çocukken ve Dünya'dayken kim olduğumla şimdi kim olduğumu uzlaştırmaya çalışıyorum."

"Hatalı olan tek kişi sen değildin." Eiric'in ifadesi yumuşadı ve elimi nazikçe sıktı. "Daha anlayışlı olmalıydım."

Ona nasıl davrandığımla ilgili suçluluk duygum hâlâ üzerimde olsa da, göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifledi. O ve ben her şeye rağmen iyi .

Sesimi alçaltarak ona yaklaştım. "Kimseye söylemeyeceğine yemin etmeni istiyorum... ailelerimize bile. Eğer söz veremezsen, o zaman seninle her şeyi paylaşamam."

"Ben de senin Dünya'da baş belası olduğumu sanıyordum. Benden daha önce hiç sır saklamamı istememiştin. Ve işte buradasın, ikinci kez istiyorsun."

Ağzım kurudu. Annem ve babamdan bir şeyler saklamayı ben de sevmezdim ama ne yazık ki başka seçeneğim yoktu. Burada, her şeyin Tavish ve benim aleyhime geliştiği Ardanos'ta değil. "Teknik olarak aynı şey." Zorla gülümsedim.

Gözlerini devirdi ama gülümsemesini gizlemek istercesine dudaklarını birbirine yapıştırmasını izledim. "İyi. oluyor?"

"Sadece kraliyet ailesinin bildiği gizli bir geçit var." Banyoyu işaret ettim. "Gizli kapı orada. Bu yüzden aniden banyoda belirdim."

Alnı kırıştı. "Ne? Çıkış neden muhafızlardan gizli olsun ki? Ve sizi nereye götürüyor?"

Güzel sorular. Küçük bir kızken benim de aklıma gelen sorulardı. "Babam muhafızların bunu öğrenmemesinin en iyisi olduğunu söyledi, böylece kalenin içinde saldırıya uğrarsak düşmanlar nasıl kaçtığımızı öğrenemez. Geçitte saklanıp bizi aramaktan vazgeçmelerini ya da tamamen gitmelerini bekleyebiliriz."

Eiric bu cevaptan hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı.

Onu suçlamadım. Eğer böyle bir saldırıya uğrarsak, saldırganlara karşı kaybedeceğimiz açıksa yanımda mümkün olduğunca çok muhafız getirmememin hiçbir yolu yoktu. "İki çıkışa açılıyor; arka taraftaki bahçeler ve kalenin uçuruma açılan köşesi, böylece gecenin bir yarısı fark edilmeden alçaktan uçabiliriz."

"Ama neden şimdi gizlice kaçma ihtiyacı duydun?" Başını eğdi, tüm bilgileri bir araya getirmeye çalışıyordu. "Sen prensessin ve saldırı altında değiliz. Gleann Solas'ta istediğin yere gidebilirsin."

"değil." Noktaları birleştirmesine izin vererek durakladım.

Çenesi düştü. "*Onu* ziyaret mi ediyordun? Yakalanabilirdin!"

"Biz kader arkadaşınız. Yaralandığında onu görmeye gitmek zorunda kaldım. Sonra ejderha prensi burada olduğu için üzüldü ve teselliye ihtiyacı olduğunu bildiğim için odamda saklanamadım." Ona her şeyi anlatmanın beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Bunun yerine boğazımda bir yumru oluştu ve duvarlar üzerime . Eğer benim için en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsa, ailemin her ikisine de haber verme sahipti. Ve cevaplarımdan hoşlanmadığını söyleyebilirdim.

"Bu gece Tavish ve Finnian'ın kaçmasına yardım etmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu ve anahtarı tutan sol elimi işaret etti.

Evet diyebilir ve onlarla gitmemle ilgili kısmı atlayabilirdim ama sadakatimin nerede yattığını anlaması gerekiyordu. "Sadece onlar değil."

"Ne?" diye fısıldayarak bağırdı ve başını salladı. "İmkânı yok."

"Tavish'ten uzak kalamam." Bu düşünce kalbimi acıttı. "Ve halkı onun öldüğünü düşünüyor, tıpkı buraya beni bulmaya gelmeden önce bizim yaptığımız gibi. Geri dönmesi gerekiyor. Kuzeni hâlâ saklanıyor olabilir ve ejderha prensi yakında geri dönüp beni de kendi topraklarına götürmeye kararlı. Sadece bu da değil, babam ve annem Tavish'e ne yapacaklarını konuşuyorlar. Onun halkına dönmesini istemiyorlar, bu yüzden bir iğrenç plan yapacakları belli olmaz. Ona işkence edilmesine izin veremem!" Ses tonumu sakın tutmaya çalışsam da, çaresizliğime paralel olarak sesimin yükselmesine engel olamadım.

Eiric yüksek sesle nefes verdi ve silathair ağacına doğru yürürken bir parmağının etrafında bir tutam saçını döndürdü. Durumu analiz etmek istiyordu ama bunun için vaktimiz yoktu.

"Muhafızlar anahtarın gittiğini fark edecekler ve bu gerçekleşmeden önce zincirlerini çıkarmam gerekiyor." Avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi kaldırdım ve parmaklarımı açtım. Ay ışığı içeri süzüldü ve altın metalin üzerinde parlayarak ne demek istediğimi vurguladı. Yüreğim burkularak kanatlarımı açtım ve banyoya gitmeye hazırlandım. Çok fazla zaman kaybetmişim ve harekete geçmeliydim; aksi takdirde tüm bunlar boşa gidecekti. "Beni durduracak mısın?" Sadakatinin nerede olduğunu bilmem gerekiyordu, böylece uçümüzün neyle karşı karşıya olduğu hakkında bir fikrim olacaktı.

Kanatları çırpındı ve omuzlarını yuvarladı. Nefes vererek mırıldandı, "Hayır. Yapmayacağım."

Kanatlarım birden hafifledi. Ona güvenmek yapabileceğim en iyi şeydi ve bu an bunu kanıtladığı için minnettardım. "Tanrı'ya şükür." Banyoya daldım, lavabonun kenarına çömelip parmağımı sivri uca batırdım. *Yola çıkıyorum. Eiric ne yaptığımız hakkında kimseye bilgi vermeyeceğini söyledi.*

Kapı açıldı ve ayağa kalktım, bu an için bıraktığım feneri aldım ve içeri adım attım. Kapıyı kapatmak için arkamı döndüğümde Eiric'in de benimle birlikte geçide adım attığını gördüm.

Dondum kaldım. "Ne yapıyorsun?"

"Seninle geliyorum." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve bana ters ters baktı. "Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm."

Olası tüm senaryoların dışında bunu beklemiyordum. "Burada güvenli bir yerde kalmalı ve bu işe karışmamalısın. Ailenle arana hiçbir şeyin girmesini istemiyorum."

"Kızım, eğer annem ve babam senin çılgın planını bildiğimi ve seninle öğrenirlerse, kanatlarımı zincirler ve bir daha asla gözlerinin önünden ayırmazlar."

ve sonra ağzımı kapattım. O haklıydı. Her iki ebeveyn grubunun da bana kızgın olacağından şüphelensem de, annemle babamın her şey yoluna girdiğinde mantıklı düşüneceklerine güveniyordum. Her zaman istedikleri tek şeyin Eiric ve benim mutlu olmamız olduğunda ısrar ederlerdi. Tavish'le birlikte olmak benim için buydu. "Emin misin? Çünkü eğer kendini baskı altında hissediyorsan-"

Bir elini kaldırdı. "Sen benim kız kardeşimsin ve eğer istemiyorsan seksi bir ejderha prensiyle evlenmeye zorlanman gerektiğini düşünmüyorum. Eğer Tavish seni mutlu edecekse, o zaman seni korumak ve Ashbreath ile olan anlaşmadan kurtulman için bir yol bulmana yardım etmek için orada olmak istiyorum."

Kaşlarım havaya kalktı ve gözlerimi kırdım. "Sence Prens Pyralis *Seksi* mi?"

"istediğin şey bu mu?" Yüzü soluk bir sarıya boyandı.

Doğru. Taşınmamız gerekiyordu. Taşınmamız gerekiyordu ve geride kalması konusunda onunla tartışacak vaktim yoktu. Gerçekte, bencilce, onunla gitmesini istedim

Biz.

Yanından geçtim ve bu taraftaki kola vurmak için eğildim.
kapıyı kapatmak için duvarın.

"Tamam, benim bastığım yere bas ve sessiz ol. Duvarların daha ince olduğu bazı alanlar var ve birileri bizi duyabilir." Önümüzdeki zemini görebilmemiz için ışığı tutarak onun yanından geçtim.

"Anladım," diye cevap verdi ve ikimiz de yola koyulduk.

Yoldayım, Tavish ile bağlantı kurdum. Gardiyan anahtarın bende olduğunu fark mı?

Hayır, ama her an gelebilir, bu yüzden güvende kalırken olabildiğince hızlı olmaya çalışın. Bir an durakladı ve şaşkınlığı içime süzüldü. *Eiric seni durdurmadı mı?*

Ona her şeyi anlatmak zorunda ama seninle birlikte olmak istediğimi ve karşı karşıya olduğumuz riskleri anlıyor. Bizimle gelmesi konusunu nasıl açacağımı bilemedim, bu yüzden açık sözlü olmanın en iyi yol olduğunu düşündüm. *Ve o da bizimle geliyor.*

Tavish'ten gelen duyguları okumak kolay değildi.

Eiric daha önce gizli geçide girmemiş olsa da beni yavaşlatmadı. Tavish sonunda cevap verdiğinde hapishane hücrelerine giden yolu yarılarmış olmalıydık.

Ona güvenebileceğinden emin misin? Sence buraya geldiğinde gardiyana söyler mi?

Göğsüm daraldı. Bunu hiç düşünmemiştim. *Gerçekten fark eder mi? Her iki durumda da muhafızları uyarabilir. Oraya gitmek için geçitten geçmesinin ne faydası var? Bu geçit hakkında kimseye bilgi vermeyeceğine yemin etmişti. Seninle içeri girdiğimde muhafızları çağırırsa tam da bunu yapmış olur.*

Teknik olarak, bilgi vermeyecekti. Ağzından hiçbir kelime çıkmayacaktı.

Hayır. Eiric'in bana böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum ama onu beni bırakmaya ikna etmek beklediğimden daha kolay olmuştu. Onun bizimle geleceğinden emin olmam birden o kadar da kesin gelmemeye başladı. Ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, bu yüzden ilk içgüdülerime güvenmek zorundaydım. *Artık hiçbir şeyi değiştiremem. Neredeyse vardık.*

Önce beni çözersen, bizi yakalamalarını zorlaştırabilirim.

Eiric'in bize ihanet edeceğinden emin olması başımı döndürdü.

Kale hatırladığımdan daha sessizdi ve daha önceki kargaşadan sonra bu beni daha da gerdi. Yine de sessizlik anlamlıydı çünkü muhafızların yarısı sınırları gözlemek için ayrılmıştı, bu da Caisteal Solais'in duvarlarının dışına çıktığımızda yüzleşmemiz gereken başka bir zorluk sağlıyordu.

Nezarethanenin kapısına yaklaşıyorduk ve kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Önemli olan an buydu. Nezarethaneye girip Tavish'in zincirlerini çözdüğümde artık geri dönüş yoktu.

Bir elimi kaldırarak Eiric'e durmasını söyledim. O duraklayınca kapıya gittim, parmağımı batırdım ve kola basarak açtım.

Feneri kaldırarak karanlık hücrenin içine girdim ve gözlerim Tavish'e odaklandı.

Midem bulandı. Kurumuş kan kelepçelerin etrafındaki bileklerini kaplamıştı ve zincirler oniks kanatlarını keserek daha da siyah kanla kaplamıştı.

İstemedenden de olsa ona doğru koştum, gerektiği kadar sessiz değildim.

Ben iyiyim, Sprite. Tavish'in gözleri fırtınalı griden neredeyse gümüş rengine döndü. *Özellikle de şimdi burada benimle olduğun için.*

Tek yapmak istediğim onu iyileştirmek ve öpmekti ama bu daha sonra olacaktı. *Uçabilir misin?*

Başını salladı ama sonra omzumun üzerinden Eiric'e bakınca gözleri tekrar karardı.

Feneri yere bıraktıktan sonra zincirlerini açmak için anahtarı uzattım. Ellerim titriyordu, bu da anahtarı deliğe sokmayı daha da zorlaştırıyordu. Tam ucunu yuvaya sokmak üzereyken anahtar parmaklarımdan düştü ve sert zemine *bir ping* sesiyle çarptı.

Ciğerlerim sıkıştı ve dünya tersine döndü.

"Orada neler oluyor?" diye sordu güvenlik görevlisi, çok gürültü yaptığımı onaylayarak.

Anahtarı aldım, kilide sokup çevirirken dişlerimi sıktım. Kelepçeler ve Tavish'in kanatlarının dibindeki kilide doğru ilerlediğimde, korktuğum an gerçekleşti.

"Anahtarım. Nereye gitti?" diye soluk soluğa kaldı muhafız.

Ben zincirleri açarken, Eiric aceleyle hapisane kapısına doğru koştu. Cebinden bir gardiyan anahtarı çıkarıp kapının bu tarafındaki anahtar deliğine sokmasını dehşet içinde izledim.

"Birlikte çalışıp acele etmezsek kaçacaklar," dedi Eiric, kapıyı açıp kalbimi parçalayarak.

Tavish anahtarı alıp Finnian'a doğru uçarken kanatlarındaki zincirler yere düştü.

Yine de Tavish'in haklı olduğuna inanamıyordum. Sanki göğsüm yırtılıp açılmış gibiydi. "Nasıl ?"

"Bu sizin iyiliğiniz için Prenses Lira," dedi ve kapıyı açtı.

"Siz ikiniz buraya nasıl girdiniz?" diye sordu muhafız, ağzı açık kalarak. Sonra gözleri duvardaki açık gizli kapıya takıldı. "Anahtarı benden çalmak için bana tartı getirdiniz." Geniş, korku dolu gözleri bana dik dik baktı.

Bu konuda kendimi suçlu hissetmeyi reddederek çenemi kaldırdım. olmuştu. Şimdi Tavish ve Finnian buradan çıkmak zorundaydı.

"Aptal güneş yanığı." Finnian sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kıkırdadı. "Prensesin sana sırf laf olsun diye rastgele bir yüksek fae ikramı getireceğine gerçekten inandın mı?"

Lira, koş, Tavish bağlı. Finnian ve ben hemen arkanda olacağız. Gizli geçitten çıkış yolunu bilmiyorsun.

Muhafız kılıcını çıkardı. "Gece kuşları, duvarın kenarına geçin, yoksa bağırsaklarınızı deşerim."

Eiric kendi kılıcını çıkardığında, ihanet omuzlarıma ağır bir şekilde oturdu. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bunu yapabileceğine inanamıyordum.

Beni öldürmeyeceklerini bildiğimden, Finnian ve Tavish'in önünü keserek aceleyle yanlarına gittim. "Onlara zarar vermek için önce beni geçmeniz gerekecek."

Lira, hayır, Tavish bağlandı ve onun bana yaklaştığını hissettim, aramızdaki bağın sıcaklığı arttıkça aramızdaki hava parazitle doldu

hayata geri döndü.

"Prenses Lira, kımıldayın." Eiric başını iki yana salladı.

Onun yerine dik durdum. "Hayır. Yanlış bir şey yapmadılar."

Tavish ellerini omuzlarıma koyarken muhafız Eiric'e, "Prensesi yoldan çek, ben de Unseelie'yi getireyim," diye emretti. İyileştirme büyümün ona geçmesine izin verdim. Buradan çıkmamızın tek yolu onun kendi sihrine sahip olmasıydı. Hatırladım

Zincirlerim hissettiğim gibi.

"Her zaman zor biriydin," diye Eiric ve muhafızın yanına gitti. "Bazen keşke beni dinlesen diyorum." Muhafıza bir bakış attı. "Hazır mısın?"

"Gidelim," dedi ve Tavish beni arkasından çekip dövüşmeye hazır hale getirirken, bana doğru ilerlediler.

TAVISH

TNezarethanede süre boyunca yetersiz beslenmem odanın dönmesine neden olsa da, arkadaşımın yaralanmasına izin vermeyi reddettim. kendi insanları.

Lira ve Finnian'ı engelledim, üzerimizi örtmek için karanlığın serin büyüünden faydalanmaya çalıştım. Ancak, büyüme erişemiyordum ve bağımız aracılığıyla soğukun eşimi soğuk bir şekilde kavradığını hissedebiliyordum.

Kılıcım ya da büyüüm olmadan hiçbir korumam yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Bana zarar vermeleri Lira ve Finnian'a zarar vermelerinden daha iyiydi.

Finnian kanatlarındaki zincirleri çıkarırken güçlü, sıcak eller omuzlarıma dokundu - şüphesiz Lira.

"Yapma-" diye emretti arkamdan, ben öne doğru çömelip Eiric ve muhafızla dövüşmeye hazırlanırken, Eiric belindeki kılıflı hançeri çıkarıp kaldırdı.

Lira beni sertçe geri çekti. Tökezledim. *Lira*, diye homurdandım, hoşnutsuzluğumu sadece hissetmesini değil, aynı zamanda duymasını da istiyordum. Ama ne kadar düşününce, ayağımı toparlayamadım ve onun arkasında lanet kılıcımın üzerine düştüm.

Finnian'ın zincirleri yere düştü ve doğruldu ve dostumu savunmaya hazırlandı ama sonra gördüklerime inanamadım.

Eiric hançerinin kabzasını muhafızın kafasının ortasına sapladı ve muhafızın gözleri geri yuvarlandı. Ayaklarının üzerinde sallandı.

Ayağa kalktığımda muhafız bilincini kaybetti ve Finnian'ın üzerine düştü.

Benim gibi yetersiz beslenmiş olan Finnian dizlerinin üzerine çöktü ve homurdanarak muhafızı ve kendisini ayakta tutmaya çalıştı.

Lira ona doğru dönerek muhafızın ağırlığının bir kısmını kaldırdı ve Finnian dengesini tamamen kaybetti. Şimdi poposu yere çarpıyordu.

Kader arkadaşı bağlantısı, Lira'nın rahatlamasıyla ısındı ve ihanetin acısı azaldığı için göğsümdeki gerginliği çözdü.

Kadere şükürler olsun ki kız kardeşi ona ihanet etmemişti.

Lira her zamanki şefkatiyle muhafızı yere yatırdı, onu daha fazla yaralamamaya dikkat etti. Bunun bir zayıflık olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değildim. Bu tür bir merhamete sahip olmak için güçlü bir insan olmak gerekirdi ve ben bunu anlamıyordum. Bunun benim asla başaramayacağım bir şey olduğundan emindim.

"E? Ne yaptın sen?" Lira muhafızın yanına çömelerek homurdandı. "Bunun için başın belaya girecek. Babam ve annem öğrenirlerse anlayış göstermezler."

Finnian yavaşça ayağa kalkarken, "Şikayet etmiyorum ve E'nin bizi kurtarmasına bencilce seviniyorum," diye homurdandı.

Lira omzunun üzerinden ona baktı ve tersledi, "Kimse sana sormadı ve çeneni kapalı tutmak senin için zor olsa da, şimdi biraz itidalli davranmanın tam zamanı."

"Ve benim adım da *senin* için *Eiric*." Eiric onunla alay etti.

"Vay be." Finnian ellerini kaldırdı ama gözlerinde dans eden neşeyi görebiliyordum.

Ona vurmak istedim ama bu daha fazla enerji harcamamı gerektirecekti. Ne yazık ki güçlü değildim ve gücümü korumam gerekiyordu. "Bunu mümkün kılmak için dilini ağzından çıkarmaktan mutluluk duyacağım."

Finnian gözlerini devirdi. Tavrına rağmen gergindi ve durumları mizahla yatıştırmaya çalışıyordu. Normalde onu görmezden gelirdim ama son derece vahim bir durumdaydık.

Burnunu kırıştıran Eiric, dikkatini tekrar Lira'ya çevirmeden önce yüzünü buruşturdu. "Tehlikede olduğumuzda böyle davranıyorlar."

Sırtımı dikleştirdim ama dilimi ısırđım. Bu şekilde konuşulmasından nefret etsem de, özellikle de güneşten kavrulmuş biri tarafından, eleştirisini hak ediyorduk... ve en önemlisi, bu Lira'nın kız kardeşiydi, onun için önemli olan her yönden. Kılıcımı geri almak istedim ama şartlar gereği nasıl yapacağımı daha sonra düşünmem gerekecekti. "Başka biri bizi kontrol etmeden önce gitmeliyiz. Kaderin bizi bir daha böyle kutsamayacağından şüpheleniyorum."

Lira başını salladı, mz de görebilmek için döndü. "Haklısın. Onlar bizi izlemeye başlamadan önce gitmeliyiz." Hücre kapısına yöneldi, kapıyı kapattı ve kilitledi. Bilinci yerinde olmayan gardıyanı kimse göremeyecekti, ancak gardıyanın kapının hemen dışında olmadığını fark eden biri bir şeylerin ters gittiğinden şphelenebilirdi.

Sanki düşüncelerim tarafından ağrılmışım gibi, kapının dışında ayak sesleri duyuldu ve dördümüz sessizliğe gmldk. Bir süre sonra Lira açık olan gizli kapıya doğru koştu ve bizi takip etmemiz için el salladı.

Üçümüz birden harekete gemezsek gitmeyi reddedeceğini bildiğimden Eiric ve Finnian'a önce gitmelerini işaret ettim. Lira ile zihin bağlantımız aracılığıyla iletişim kurabiliyordum, bu yüzden herkese bir şey açıklaması gerekirse diye diğer ikisinin aramızda olması gerekiyordu.

Eiric bana nden gitmemi işaret ederek, onu olabileceğime inanmamı sağladı. Finnian ve benden hoşlanmamasına rağmen, davranışları Lira'ya olan sadakatinden kaynaklanıyordu.

Finnian kollarını kavuşturarak, ben yapmadığım sürece hareket etmeyeceğini teyit etti. Her ikisi de değer verdikleri iki kişiye korumaya kararlıydı.

Ayak sesleri giderek artıyordu, bu yüzden . Finnian ve Eiric kanatlarımdayken Lira'nın arkasındaki noktaya doğru koştum. Dördümüz açıklıktan içeri tıkışır tıkış girer girmez Lira eğildi ve parmağını kapının dibindeki bir şeye bastırdı.

Gizli kapı kapanmaya başladığında hücrenin dışında bir kadın "Lanet olası uçurum," diye homurdandı. Bir anahtar kilide girdi ve gizli kapı tamamen kapanıp bizi tamamen karanlığa gömerken bir klik sesi duyuldu.

Duvarın diğerk tarafından bir *patlama* sesi geldi ve ardından yüksek sesli bir soluk kesildi. "Greason," diye yarı ıglık attı kadın, yarı hırıltıyla.

Birileri kaçtığımızı fark etmeden önce kaleden çıkma umudumuz yok oldu. *gerek*.

Feneri hücrede bıraktım, diye cevap verdi Lira, hayal kırıklığı göğsümü yakıyordu. *Hiçbir şey göremiyorum*.

Kahretsin mi? Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunun üzerinde duracak zaman yoktu. *Büyünle beni biraz iyileştir. Bunu düzeltebilirim*. Ondan bunu yapmasını istemekten nefret ediyordum ama dördümüzün birbirimizi tökezletmesi için zamanımız yoktu.

Elleri kollarıma dokunduğu anda, içimizi titreten rahatlatıcı sarsıntıyla inlemek istedim. Uzun süredir ayrı olmamamıza rağmen, *her zaman* yanımda olması gerekiyordu. Düşünecek zamandan başka bir şeyim olmadan , odaklanabildiğim tek şey ona ne kadar ihtiyacım olduğu ve onu ne kadar özlediğimdi.

Bana doğru eğildi, ellerini kaldırıp yüzümü kavrarken dudakları dudaklarımı buldu. Beni öptü ve ben de tamamen onun merhametine sığınarak katlandım. Belki de hayır demeliydim ama duramadım. Dili ağzımın içine kaydı ve neredeyse beni terk edecek olan iniltiyi yuttum, çünkü herhangi bir muhafızın duyması riskini almak istemiyordum. Sıcak, ferahlatıcı büyüğü içimde titreştiğinde, neredeyse çözölüyordum.

Onu hissetmek, göğsümün onun sevgisinden patlayacakmış gibi hissetmesi ve onun büyüğünün benimkiyle senkronize olması arasında nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı unuttum. Daha iyi olan tek şey, sikimi onun içine gömmek ve bana hissettirdiği zevkin bir kısmını bile ona vermek olurdu.

Yavaşça büyüüm canlandı ve zincirlerimden kurtulmaya çalışırken aldığıım yaralar kapandı, derim sıkılaştı.

Benim ve Lira'nın önündeki en büyük tehdit olan aleviyi düşündüğümde, normalde donmuş olan kanımı beyaz bir öfke ısıttı. Lira ve için oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırarak kısa sürede ellerimde acı içinde ölecekti. *Kimsenin* aramıza girmesine müsamaha gösteremezdim.

Seni incitiyor muyum? Lira sordu, endişesi beni şimdiki zamana geri getirdi.

Hayır. Ben sadece bize karşı olan her şeyi ve her birini nasıl dize getireceğimi düşünüyordum.

İkimizin birlikte, benim için mükemmel olan bu kadına daha çok aşık olmamı sağlayacağına söz verdi.

Yeterince şey yaptın. O ana odaklanmaya devam etmek istesem de, onunla bir geleceğe sahip olmak daha önemliydi.

Hücrenin kapısı çarparak kapandı ve kadın, "Biri *hemen* kral ve kraliçeyi getirsin!" diye bağırdı.

Lira gerildi.

"Çıkışımızı yapabilecek miyiz?" Finnian mırıldandı. "Ayrı kaldığınızı anlıyorum ama şimdi romantizm zamanı değil. Sizi duyabiliyorum ve muhafız az önce aceleyle odadan çıktı."

"Hiçbir şey göremiyorum," diye fısıldadı Eiric. "Buradan nasıl çıkacağız?"

Söylediği her kelimeyi anlamasam da anlamını kavradım. Bileğime hafifçe vurarak illüzyon büyümün mürekkep hissinin kök salmasına ve etrafımıza ışık yaymasına izin verdim.

Tüm koridoru aydınlattı ve sadece dördümüzün görmesine izin verdim, duvarlardaki çatlaklardan veya deliklerden başka birinin onu fark etme riskini ortadan kaldırdım.

"Bu da ne-" Eiric'in çenesi düştü. Sonra kendini toparladı. "Senin karanlığın, ayazın ve kâbusların kralı olduğunu sanıyordum. Işığı nasıl kullanıyorsun?"

Böyle çocukça sorulara cevap vererek zaman kaybetmek istemedim ama Lira için önemliydi ve kaçmamıza yardım etmişti. Bu yüzden dişlerimi sıktım ve mümkün olduğunca kibarca cevap verdim. "Benim kâbus büyüm güçlü illüzyonlar içerir. Işığı görmenize izin veriyorum ama aslında onu kullanmıyorum."

Tüm yol, küçük bir çocukken beni korkutan Cuil Dorcha'daki gerçek Unseelie kalesi Dunscaith'in yeraltı kısmına benziyordu. *Lira, sen önden git, ben arkada kalacağım çünkü bu şekilde iletişim kurabiliyoruz.*

Kaşlarını çattı ama neyse ki itiraz etmedi ve öne doğru ilerledi.

Finnian'ın yanından geçip gittiğinde bana sırtmaya çalıştı ama yüzündeki ve gözlerindeki morluklar yüzünden küstahlığı yetersiz kaldı. Beni kızdırmaya çalışması en azından Seelie'nin onun moralini bozmaya yaklaşmadığını kanıtlıyordu.

Yine de, vücudu onunkine değdiğinde, onu yumruklama dürtüsü beni ele geçirdi. Kendimi kontrol altında tutmak için boştaki elimi sıktım.

Lira onun yanından geçer geçmez aklım başıma geldi. Neyse ki, Lira onun yanından geçerken Eiric'e zarar verme dürtüsü yoktu.

"Herkes bana ayak uydursun. Aileme haber verildiğinde, nasıl kaçtığımızı öğrenecekler ve bizi aramaya gelecekler." Daha hızlı yürüyen Lira bizi gizli geçitten aşağıya, zindana doğru götürdü. Eiric'in ayak bir sorunu yoktu ama Finnian zorlanıyor, ayaklarının üzerinde tökezliyordu. Lira beni kısmen iyileştirmemiş olsaydı ben de aynı şeyi yapıyor , ancak bacaklarım ve vücudum halsiz kaldı çünkü yemeye ve içmeye ihtiyacım vardı. *Sprite, gerek. Acelemiz olduğunu biliyorum ama Finnian ve ben buraya geldiğimizden beri hiçbir şey yemedik.* Büyümün azaldığını hissediyordum ama bunu kendime sakladım. Onun bir şey hakkında endişelenmesine ihtiyacım yoktu.

kontrol edemedim.

Yaşadığı şok bağı deldi geçti. *Babam ve annem seni beslemedi mi? Neden bana söylemedin? İkinize de bir şeyler getirirdim.*

Korkunç duruma rağmen, onun gerçekten ne kadar masum olduğunu görünce yanaklarımın kalktığını hissettim. *Bize gizlice yemek ya da su getirmene ve bizi izleyenleri uyarmana ihtiyacım yoktu. Ayrıca, üzölür ve ailenle yüzleşirdin, bu da sanırım onları beni görmezden gelmekten fiziksel olarak cezalandırmaya çevirirdi, bu da bu kaçışı daha zor hale getirirdi. Bilmemen senin için daha iyiydi.*

Seelie soylularının tüm amacı, bizi hiç ziyaret etmeyerek ya da beslemeyerek önemli olmadığımı kanıtlamaktı. İşkenceye bile değmezdim. Beni önemli bulup bulmamalarının umurumda bilmiyorlardı. Tek umursadığım Lira'yı geri almak ve eve götürmektir. Onların fikirlerinin bir önemi yoktu çünkü benim için *hiçbir şey* ifade etmiyorlardı.

Bu yine de bilmem gereken bir şeydi. Benden bilgi saklıyordun. Onun acısı göğsüme ve kalbime çarptı.

Aşkım, kendi bilgilerini saklayarak beni korumadın mı? Kuzenlerimden birinin banyoda sana saldırdığını hatırlamıyor musun?

Üzüntüsü öfkeye dönüştü ve kanımı ısıttı. Hatırlarsan Thorn, o zamanlar birlikte değildik. Hâlâ beni öldüreceğini falan söylüyordun. İyi bir karşılaştırma değildi ve açıkçası beni daha çok kızdırdın.

Arkamda bir yerden kralın sesi geçitte yankılandı. "Alev alev yanan tünelleri kullanmış - eğer onları muhafızlardan önce bulamazsak, bir önemi kalmayacak. Onları yakaladıklarında icabına bakarız."

Daha hızlı hareket etmeliyiz, Lira bağlantılı. Sen ve Finnian ayak uydurmalısınız. Hızını arttırdı ve bu sefer Finnian mücadele etmedi.

Adrenalinden kaynaklanıyor olmalıydı çünkü aniden ben de o kadar zorlanmıyordum.

Her dönüp dolaştığımızda bir çıkışa varacağımızı umuyordum ama hayal kırıklığına uğradım. Sanki Caisteal Solais hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Kalbim ayaklarımdan daha hızlı ve bunun bir faydası olmayacağını bildiğim için histerinin sınırını uzak tutmaya çalıştım.

Bir sonraki dönüşü aldığımızda, geçit beton bir duvarla son buldu.

Lira eğilip kapıyı açmak için kolu ararken omuzları çöktü. Ancak elini kapının alt kısmında gezdirmeye devam etti.

Ben... Ben onu bulamıyorum, diye bağlandı korkusu beni boğarken. *Yakalanacağız.*

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Sonra bağlantımızın sakinliğimi yakaladığını ve ona doğru ittiğini hissettim. Bağlandım *Sprite, nasıl yardımcı olabilirim?*

Heyecan bağıın içinden sıçradı. *Az önce yaptın.* Eli hareket etmeyi bıraktı ve parmağını çok küçük bir yarığa bastırdı. Ve tıpkı diğer kapı gibi, bu da kayarak açıldı ve olabilecek en kötü çıkışı ortaya çıkardı.

Açıklık, Finnian ve benim aşağıya uçmamızı ya da dümdüz olmamızı gerektirecek bir uçuşu ortaya çıkardı. Ölümsüz olsak da, bu dört yüz metrelik bir düşüşe dayanabileceğimiz anlamına gelmiyordu. Kendimi daha fazla tüketmek istemediğim için illüzyon sihrimi güvenli bir şekilde içime geri soktum.

Lira ve Eiric hiç tereddüt etmeden kanatlarını çırpıttı.

Ancak, yetersiz beslendiğimiz Finnian ve ben, günlerdir bağlı olan kanatlarımıza tüm ağırlığımızı vermek bir yana, yürümekte bile zorlanıyorduk. Belki de Lira'ya bize yiyecek bir şeyler getirmesini söylemeyerek aptallık etmiştim ama onu daha fazla riske atmak istememiştim.

Bana döndü, kaşlarını kaldırmış, Finnian ve benim onu takip etmemizi bekliyordu.

Caelan'a geri dön ve seni korumasına izin ver, bağlandım. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım, ama git Unseelie'ye yardım et. Şu anda bizden birine ihtiyaçları var.

Başını salladı. *Sensiz bir yere gitmiyorum.* Sonra Eiric'in kollarına dokundu. "Ben Tavish'e yardım ederken sen de Finnian'ın uçuşuna yardım edebilir misin? Aç bırakıldılar, bağlandılar ve uçmaya çalışmaktan korkuyorlar."

"Ben *uçmaktan* korkmuyorum," diye alay etti Finnian. "Düşmekten korkuyorum. Arada büyük bir fark var ve elimden gelenin en iyisini yapsaydım tereddüt etmezdim."

"Oh Tanrım." Eiric homurdandı ve yüzündeki gülümsemeyi hızla sildi. "Lira gibi konuşuyorsun." Onun yanına indi ve bir kolunu beline doladı. "Kanatlarının zamanını benimkilerle ayarla ki birbirimize dolanmayalım."

İç çekti. "Anladım."

İkisi uçuşundan indi ve neyse ki birlikte iyi çalışarak bizden birkaç metre uzakta durdular. Eiric'in alnı gerginlikten çizgilenmişti ama onun dışında Eiric'i tutuşu sabitti.

Sonra Lira bana doğru uçu.

Git, ben seni . I-

"Kes şunu," diye hırladı bana. "Seni bırakmayacağım. Bu işte beraberiz. Şimdi buradan gitmek mi istiyorsun yoksa küçük bir dikenli kuş gibi inleyerek vakit mi kaybedeceksin?"

"Lira, o hiçbir şey söylemedi," diye homurdandı Eiric, gerginliğini belli ederek.

"Ah, birbirleriyle zihinleri aracılığıyla konuşabiliyorlar," diye yanıtladı Finnian. "Kader arkadaşı bağlantısı tuhaf ve aynı zamanda zihin eritici."

"Onları duyuyorum!" diye bağırdı kral. Bize doğru yaklaşıyordu.

Onun gece kadar inatçı olduğunu bildiğimden, Lira'nın bana yaptığı gibi ben de ona sarıldım ve yola çıktık.

Çıkıntıdan adımımızı atar atmaz birkaç metre düştük ama Eiric ve Finnian yere doğru inerken yanımızda hareket ettiler.

Tatlı, temiz hava yanımızdan hızla geçip gitti, Unseelie'nin yaşamak zorunda bırakıldığı toprakların kül ve kükürt kokusuna hiç benzemiyordu.

"İşte oradalar! Prensesin zarar görmediğinden emin olun," diye bağırdı üstümüzden bir erkek.

Başımı çevirdiğimde on kraliyet muhafızının peşimizden geldiğini gördüm.

Bizi saklamak için karanlığın büyüsünü kullanmadığım sürece onları kaybetmemizin imkânı yoktu ama büyümü çektiğimde yanıt vermedi.

LIRA

F Ya da saçma bir nedenden ötürü, Eiric ve muhafızla yaşadığımız kıl payı kazadan sonra, bu işten yara almadan çıkacağımızı düşünmüştüm. I

Şansım yaver giderse başka bir şey olacağını bilmeliydim. Kaderin bize vereceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Muhafızlara karşı su kullanabilirdim ama en azından bir tanesi, hatta daha fazlası benimle aynı yakınlığa sahip olurdu. Birbirimizin büyüsünü iptal etmiş oluruz ve ben de zaman kaybetmiş ve bizi olurum.

Sanırım bizi karanlığa gömecek gücün yok? Tavish'e sordum. Uçurumun kenarına yeterince , çevredeki karanlığa karışmak için bir şansımız olabilirdi.

Muhafızların kanatlarının *vızıltısı* yaklaşıyordu. Bana ya da Eiric'e zarar verme riskine girmeyeceklerdi ki bu bizim tek kurtuluşumuzdu çünkü en azından bir okçunun onların grubunun bir parçası olduğundan emindim.

Tavish'in suçluluk duygusu ve kendinden iğrenmesi aramızdaki ilişkiyi iğrenç hissettirdi. *Deniyorum ama zar zor hissediyorum. İyileştirmen yardımcı oldu ama ışık illüzyonumla sahip olduğum her şeyi tükettim.*

İşte o zaman aklıma geldi. *Geldiğinde neden herkes senin öldüğüne inanıyordu?*

Öyle olmalıydım. Cevap verirken yaşadığı şaşkınlığı hissedebiliyordum. Ama kader arkadaşı bağımız canlandı ve bir şeyin yaklaştığını hissettim.

içinden... Sustu ve korkunç hislerin yerini sıcaklık aldı. Gücünü ve sihrini benimle paylaştın.

Aynen öyle. Onun mu yoksa benim mi başlattığımdan emin değildim ama gücümü kullanabilecekse buna memnuniyetle izin verirdim. Kaçmamız gerekiyordu ve onun büyüğü en iyi seçenektir. Denemeliyiz.

"Bir dakikadan kısa bir süre içinde üzerimize gelecekler," diye Eiric. "Eğer birinin bir planı varsa, şimdi tam zamanı. O zamana kadar mümkün olduğunca uzağa düşmeliyiz."

O haklıydı. Bu tür bir düşüşte kendimizi zamanında durdurmak riskli olsa da zaman kazanmalıydık. "Yarıya kadar düş, sonra geri çekil," diye fısıldadım, hızlı düşüşün muhafızların planımızı duymasını engelleyeceğini umarak. "Yere çakılma riskini göze alamayız."

Eiric ve ben birbirimize başımızı sallarken Finnian, "Sıçramanın ne olduğunu bilmiyorum ama öğrenmek istemediğimden eminim," diye ekledi.

Uçmayı bıraktık ve bedenlerimizin düşmesine izin verdik.

Hava esip geçti ve sarı saçlarımı bir tür battaniye gibi kaldırarak gecenin içinde bizi daha kolay fark ettirdi.

Tavish bağımızı çekerek sonuna kadar açtı. Duygularımız birbirine karıştı ama ruhlarımız seks yapıp tek vücut olarak orgazm olduğumuzda olduğu gibi birleşmeye yaklaşmadı. Yine de onun duygularını daha kolay okuyabiliyordum, buna paniği de dahildi.

Ne yapacağımı bilmiyordum ama yardım etmek istiyordum, özellikle de geri çekilmeye yakın olduğumuz için. İyileştirme ve su büyülerimi çekiştirdim ve onları bağlantımıza doğru ittim.

Tavish'in nefes alış veriş zorlaştı ve hiçbir şey olmadı.

Sonra bir şey büyüümü çekti ve içimde bir sifon hissi kayarak gücümü tüketti.

"Geri çekil," diye mırıldandı Eiric.

Kanatlarımı çırpıttım ve ani ivme değişiminden dolayı hem benim hem de Tavish'in vücudu sarsıldı. Dişlerimi sıktım, ağırlığı birkaç saniye öncesine göre daha ağırdı ama belki de bunun benim sihrimi kullanmasıyla ilgisi vardı. Muhafızların ne kadar yakın görmek için omzumun üzerinden bakarken o da benimle birlikte uçtu.

Hâlâ yerden yirmi metre yükseklikteydik ve tam kanatlarımızın üzerindeydiler. Onlarla aramızda sadece aynı mesafeyi bırakmıştık ve hızla alçalıyorlardı.

Bir köyün kenarındaydık, açık alanda. Ağaçlar otuz metre uzağımızdaydı ve Eiric ve ben kaçışımızı ağaçlara olabildiğince yaklaştırmamıza rağmen ayaklarımız yere değdiğinde muhafızlar peşimizde olacaktı.

Büyüm yanıt veriyor, diye açıkladı Tavish biraz rahatlatarak ve ağırlığın bir kısmı kanatlarımdan ve omuzlarımdan düştü... ama hâlâ saklı değildik.

"Plan nedir?" Finnian mırıldandı. "Tavish'in artık büyüüne erişemediğini varsayıyorum ve kendi nabzını neredeyse hissetmiyorum. Hiçbir işe yaramıyorum."

Sonra Tavish'in büyüünün soğuk, karıncalı hissi tenime değdi ve beni tamamen kapladı.

"Lanetli uçurum!" diye haykırdı en kalın sesli erkek muhafız. "Sanki gözlerimizin önünde yok oldular. Perdenin içinde sihrini kullanamadığını sanıyordum."

Tavish'büyüsü beni de etkiledi ve sanki karanlık bir delikteymişim gibi görünmeme neden oldu. Eğer onun rahatlatıcı kolu belime dolanmasaydı, histerik bir hale gelebilirdim. Paniğime rağmen kanatlarımı sabit tuttum ve ne olduğunu anlayamadan ayaklarım yere değdi.

Birden, sanki karanlıktan kurtulmuşuz gibi gölgelerin arasından görebiliyordum, hala rahatlatıcı soğukla kaplı olduğumuzun tek göstergesi buydu.

Hareket etmemiz gerek. Nereye indiğimizi biliyorlar, diye bağlandı Tavish, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve beni ağaç sınırı yerine köye doğru çekti.

Eiric'in gözleri büyüdü ve Finnian'ın bir parmağını dudaklarının önüne koyarak ona sessiz olmasını söylemesini izledim. Onun elini tuttu ve peşimizden geldiler.

Nefesim kesildi. *Ağaçların arasına gitmemiz gerekmiyor mu? Sihri o kadar uzun süre kullanmak zorunda .*

Ayaklar bulunduğumuz yere çarptı ve omzumun üzerinden baktığımda bizden bir metreden daha az mesafede bir muhafız gördüm. Dördümüz de bir şekilde daha hızlı hareket ettik, adrenalin bizi eskisinden daha fazla zorluyordu.

"Onları göremesek de yakalayabiliriz," dedi erkek bir gardiyan tiz bir sesle arkamızdan . "Onlar değil

Görünmez olurlarsa ağaçlara doğru giderler. Gleann Solas'tan ayrılmak için en hızlı yol bu. Garip hissettiren her şeye dikkat edin."

Bu yüzden ağaçlara doğru gitmiyoruz. Onlar benim Unseelie büyümünü fark edip bizi takip etmek için kullanmadan önce mesafe kazanmamız gerekiyor. Dudakları sert bir çizgi halinde sıkıştı. *Bunu fark etmeleri uzun sürmez.*

Bize ayak uydurmaya devam ederken Eiric'in çenesi sıkıldı ama kollarını yanlarına yakın tutuşundan kontrolün onda olmamasından hoşlanmadığını anlayabiliyordum.

Dört alçı kulübenin yanından geçerken bir kadın sesi "Garip bir büyü hissediyorum" diye seslendi.

Daha kalın sesli adam, "Bu, karabüyücülerin kralı olmalı," diye tükürdü. "Hepimiz onu kendi gözlerimizle görene kadar seni takip edeceğiz."

Daha hızlı hareket etmek için ellerimi iki yana açtım. Uçmak ideal olurdu ama Finnian ve Tavish'in bununla başa çıkmasına imkân yoktu.

Daha kalın sesli adam "Bizi nereye götürüyorsun?" dediğinde dördümüz köyün yarısına gelmiştik. Onun büyüünün özünü takip ettiğinizi sanıyordum."

"Öyleyim," diye homurdandı kadın. "Ve bu yol köye doğru gidiyor."

"İmkânsız," diye cevap verdi daha kalın sesli muhafız. "Açıktan gerekenden daha uzun süre kalma riskini göze alamazlar. Unseelie, bağlandıktan ve ihmal edildikten sonra büyüünü uzun süre koruyamaz."

Elbette bir erkek bir kadının hislerine güvenmez. Neden burada Dünya'dakinden farklı olsunlar ki? Yine de şu anda cinsiyetçiliği takdir ettim.

Yan tarafım ağrıyordu ve bana yüzmeyi koşturmayı tercih ettiğimi hatırlatıyordu. Eiric'le pek çok ortak noktamız vardı ama o yüzmeyi pek keyifli bulmuyor ve ayaklarıyla yere vurmaya tercih ediyordu. Belki de bunun büyülerimizden bir ilgisi vardı.

Tavish ve Finnian da yavaşlıyordu. Arkadaşımdan yorgunluğunu hissedebiliyordum ve onun için yapabileceğim daha fazla şey olmasını diliyordum. "Biz içeri girerken bir kulübenin arkasına saklanmak istemedikleri sürece

Ormanda," diye karşı çıktı kadın. "Çünkü onlar da biliyorlar ki

ağaçlara doğru gitmeleri için."

Yürüyüşümüz yavaşlamış olsa da köyün sonu görünmüştü. Neyse ki ışıkların çoğu kapalıydı ve bizi tamamen karanlıkta bırakıyordu. Gleann Solas'ın çoğu gece uykusundaydı ve bu köy krallığının sınırında değildi, bu yüzden ejderha prensin geri dönmesini izlemek için buraya hiçbir muhafız tahsis edilmemişti.

"Haklı olduğu bir nokta var," diye karşı çıktı yüksek sesli erkek. "Kendi aramızda tartışmaya devam edersek kaçıp gidecekler."

Köyün diğer tarafındaki ormana yaklaşıyorduk. Kalbim küt küt atıyordu. Ağaçlara ulaşmamız hiçbir şey ifade etmiyordu. Kaderin bizi bir erteleme ile kutsayacağına inanmaktan daha iyisini biliyordum.

Büyüm azalıyordu, bu da beni yavaşlatıyordu. Tavish'in bilmesine izin veremezdim, yoksa beni tükettiği için kendini hırpalardı. Odaklanması ve suçluluk duygusuna kapılmaması gerekiyordu.

Ağaçların arasından geçerken, birlikte yüzleşmek zorunda kalacağımız sonraki engeli bekledim.

Muhafızlar hareketlerimizi dikkatle izledikleri için yavaşlamışlardı ve ormanın derinliklerine doğru ilerlememize izin veriyorlardı. Sesleri azaldı, bu da onlardan uzaklaştığımızı gösteriyordu. Ama ne kadar süreceği belli değildi.

Karanlığın karıncalanması tenimden kayboldu, beni açıkta bıraktı ve büyümün akması durdu.

Hayır.

Tavish yorulduğumu fark etmiş miydi? *Ne yapıyorsun?*

Adam cevap veremedi kadın, "Büyüsünü kaybettim," diye haykırdı.

Artık yeterince derinde olduğumuza göre, bizi saklamama gerek yok, bu da bizi takip etmeyi çok daha zor hale getirecek, diye yanıtladı.

Eiric'in büyünün gittiğini fark etmediğini ve ilerlemeye devam ettiğini görmek için ona baktım. Ben alnımda boncuk boncuk ter hissederken, onun nefes alış veriş zorlanmıyordu.

Eiric'in önderliğinde yürüyüşümüze devam ettik. Bacaklarım ağırlaştı ve ayaklarımı kaldırmakta zorlandım. Yanağımın içini ısırdım ve yorgunluğumu hissetmemesi için Tavish'le aramdaki bağlantıyı kapattım. Ağır bir battaniye gibi üzerimi örtmüştü ve zemin sanki sallanan bir teknedeymişim gibi biraz merkezden uzaktı.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe muhafızların sesleri daha da uzaklaştı. Yine de hiçbirimiz konuşma riskine girmedik. Muhafızların Tavish ve Finnian'ın kaçtığını herkese duyurmak için krallığın dört bir yanına koşuşturduklarından hiç şüphem yoktu.

Saatler gibi gelen ama sadece dakikalar süren bir sürenin ardından yavaşladık. Finnian yüzünü buruşturdu ve kamburunu çıkardı. Tavish, Finnian ve ben bitkin haldeyken adadan çıkmamızın imkânı yoktu. Dinlenmeye ihtiyacımız vardı.

Yine de burada kalma riskini göze alamazdık. Muhafızlar bu bölgede bizi arıyor olabilirdi.

"Saklanacak bir yer bulalım ki ikisi de yemek yiyip dinlenebilsin." Eiric bir elini kıvrık saçlarının arasında gezdirdi, saçlarını kaldırdığında saçları zıplıyordu. "Uzun süre uçamazlar ve biz de o kadar ağırlığı saatlerce taşıyamayız."

Haklı olmasından nefret ediyordum ama daha da kötüsü, artık ben de bu denklemin bir parçasıydım. Ağaçlar üzerime kapanırken iç çektim. "Nereye gideceğiz?" Aklıma gelen her yer ailemin de aklına gelecek ve bizi bulacakları anlamına geliyordu. Eiric de benimle aynı durumda olacaktı. Açık bir dezavantajımız vardı.

Tekrar.

"Bir fikrim var." Tavish derin bir nefes aldı. "Eğer oraya ulaşabilirsek."

Eiric yüzünü buruşturdu ama benim kalbim umutla çarptı. Ailelerimizden hiçbiri Tavish'in alışkanlıklarını bilmezdi ve Tavish, hem Unseelie hem de Seelie'nin buradaki toprakları işgal ettiği dönemde krallığın adı olan Aetherglen'de zaman geçirmişti.

"Gidelim," dedim Tavish'in elini tutarak. Ben kabul edersem Eiric ona karşı çıkmayacaktı. "Seni takip edeceğiz."

Başını salladı. "Yavaş ve istikrarlı bir şekilde seyahat etmeliyiz çünkü çok uzakta."

Tabii ki öyleydi ve Eiric'in de bu durum karşısında irkildiğini fark ettim.

Finnian alnındaki teri silmek için yırtık , kirli tuniğinin alt kısmını kullandı. "Gidelim, yoksa düşebilirim. Yavaşlamak bedenimin dinlenmek istemesine neden oluyor."

Hiçbir anlaşmazlık olmadan Tavish güneye, kaleden ve muhafızlardan uzağa yöneldi.

Ay yükseldi ve ışığı üzerimizde parladı. Neyse ki zemini aydınlatıyordu, bu yüzden patikada zorlanmadık ya da hızlı hareket etmek için ek aydınlatmaya ihtiyaç duymadık.

Ayaklarımın yerde sürüklenip daha fazla gürültü çıkarmaması için mücadele ettim ve daha ne kadar devam edebileceğimden emin değildim. Sihrimi ve gücümü Tavish'e aktardığımda çok fazla şey yaptığımdan şüpheleniyordum.

Bir şey bağlantımızı çekiştirerek normal haline döndürdü. Tavish başını bana doğru salladı, yüzünde derin bir çatıklık vardı.

Yorgunsun ve bana söylemedin. Tavish'in gözleri öfkesini ya da kızgınlığını ifade eden fırtına bulutu grisine dönüştü. *Ne oldu? Hiçbir şey görmedim ve duymadım.*

İhanetinin içime işlemesinden nefret ederek yutkundum. *Benim sihrimi kullandığın zamandı. Aramızdaki bağ gerildi ve ben de elimden gelen her şeyi ona doğru ittim.* Kendini suçlamasını istemediğim için son kısmı ekledim. *Ne yaptığımı bilmiyordum.*

Alt dudağını ısırды ve içinden öfke fışkırdı. *Daha iyi bilmeliydim. Çok kolay olduğunu düşünmüştüm ve şimdi sen benden daha yorgunsun. Finnian'la bir şey yiyip içmediğimiz gerçeğini senden sakladığım için kızgındın ve bunu mu yapıyorsun?*

Haklı olmasından nefret ederek yüzümü buruşturdum.

"Neler oluyor?" Finnian ofladı. "Yavaşladık ve eğer durursak bir daha hareket edemeyebilirim."

Tepemde birkaç çift kanat çırpma sesi duyuldu.

Dondum kaldım.

Bu bizi arayan muhafızlar olmalıydı. Dört saattir yürüyorduk ve ay batıyordu. Onlar yerimizi bulmadan buradan gitmeliydik.

"Yere yat ve çalılarının arasına saklan," diye fısıldadı Tavish.

İtaat ettik ve bacaklarım dökülen yaprakların üzerinde sürüklenerek ses çıkardı. Ama ne yaparsam yapayım sesi durduramıyordum. Kalbim uğulduyor, hareketlerimi daha düzensiz hale getiriyordu.

Tavish kolumu tutarak beni arkasına çekti, yüzü gerginlikten morarmıştı. İkimizi de zorluyordum. Eiric geldi.

ve bizi yukarıdan gizleyecek kalın mor çalıların altına girdik. alılar krallığın Unseelie tarafına yakın olduğumuzu gösteriyordu.

Eiric yanımda, Tavish de diğer yanımda duruyordu.

"Bunu duydun mu?" diye sordu bir gardiyan tepemizden. Bir duraklama oldu ve ben nefesimi tuttum.

Bir kadın, "Muhtemelen bir hayvandır, ama araştırmalıyız," diye cevap verdi.

Yorgunluk, korku ve oksijen eksikliği arasında başım dönmeye başladı.

Derin bir nefes aldım, olabildiğince sessiz olmaya çalıştım ama olan olmuştu. Görüşüm karardı ve , *bayılıyorum*. Sonra bedenim pes etti ve karanlık beni aldı.

Başım zonkluyordu. için uzandım ve olanları hatırladım.

Gardiyanlar.

Onları yerimizden haberdar etmiş olmalıyım.

Benim gözler patladı Açık, ve l gördüm a
pürüzsüz Gümüş Daha önce hiç görmediğim bir tavan.
Yakalanmıştık. Tavish'i bulmalıydım.

LIRA

İ oturdum ve oda dönmeye başladı. karşısında ahşap bir masa duruyordu ve birkaç mum yanıyordu, sıcak ışık saçıyorlardı.

seyrek odanın içinde. Hiç pencere yoktu, bu da bana bir hücrede olabileceğimi düşündürdü. Ama buz mavisi çarşaflar, koyu gri tüylü battaniye ve bulut gibi yastıklar ve yatak bu düşünceyi yalanlıyordu.

Sprite, iyi misin? Tavish bağlandı, endişesi üzerimdeki örtüden daha ağırdı.

Bir kapı açıldı ve Tavish'in elinde bir fenerle içeri girdiğini görmek için başımı salladım.

Nefesim kesildi. Her nasılsa, her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu.

Teni neredeyse kar kadar solgundu ama uzun zamandır olmayan sağlıklı bir parıltıya sahipti. Aceleyle yanıma gelip yatağa uzandı ve beri görmediğim yıldız patlamalarının ipuçlarını taşıyan fırtınalı gözleriyle beni inceledi.

"Muhafızlar bizi nereye götürdü?" Her şeyi anlamaya çalışırken mırıldandım.

Feneri yatağın yanındaki masanın üzerine koydu ve beni kollarına çekti.

Aramızda bir elektrik çarpması oldu ama acı yoktu... sadece zevk vardı.

"Bizi yakalayamadılar." Beni sıkıca tutarak alnımın üstünden öptü. *Güvendeyiz.*

İçime bir rahatlama çöktü ve gevşeyip başımı göğsüne gömdüm, kaslarının sert kıvrımlarını yanağımda hissettim.

Nasıl? Yutkundum, boğazım kurudu ve ağrıyordu. Tam üzerimdeydiler. Biz.

Seelie ve Unseelie topraklarının ayrımına ulaştık. artık söyleyemezsiniz. Seelie'ler bizi evlerimizden zorla çıkardıklarından beri bitkileri büyüttüler ve bölgeyi ısıttılar. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü Unseelie büyüü hâlâ toprağa bağlıydı. Finnian ve beni, muhafızlarla başa çıkmada Eiric'e yardım etmemize yetecek kadar gençleştirdi... gerçi bu şimdi kız kardeşinle aramızda bir anlaşmazlık konusu. Hoşnutsuzluğu içime aktı. Muhafızları öldürdüğümüz için heyecanlanmadı ama onların diğerlerine Unseelie topraklarına gittiğimizi haber verme riskini alamazdık. Adadan ayrılmadığımızı bilirlerdi ve bölgeyi aramaları için daha fazla muhafız göndererek ayrılmamızı zorlaştırırlardı.

Midem bulandı. Tavish ve Finnian'ın bunun gerekli olduğunu düşündüklerini anlasam da, halkımdan bazılarının onların ellerinde ölmesi düşüncesi beni rahatsız ediyordu. *İnsanları öldürmek her zaman doğru yol değildir, özellikle de Unseelie ve Seelie arasındaki uçurumu kapatmak istiyorsak, böylece birlikte bir geleceğimiz olabilir.*

İç çekti. Finnian'ı öldürmeye ve beni yakalamaya çalışıyorlardı. Ne yapmamızı bekliyordun? Onlara izin vermemizi mi? Bu Eiric ile yaptığımız konuşmanın aynısı.

Öksürdüm ve yüzümü buruşturdum, boğazımın kuruluğu tahmin ettiğimden daha fazla acı veriyordu. *Suya ihtiyacım var. Büyüm hâlâ düzelmemişti. Ne zamandır ?*

Yaklaşık on dakika önce yerleştik, yani uzun sürmedi. Seni taşımak zorunda kaldığımız için iyi dinlenemedin, bu yüzden hala kendini iyi hissetmemene şaşırmadım, diye cevap verdi ve ayağa kalkmam için beni serbest bıraktı. Sana yiyecek ve içecek bir şeyler getireyim. Buradan ayrıldığımızda tam sağlığımızda olmamız gerekiyor.

Ben de seninle geleceğim. Eğer Eiric onlara kızgınsa, konuşmayı yatıştırmaya yardım etmem gerekiyordu. Eiric zaten Tavish'e olan bağlılığımla mücadele ediyordu; olabilecek en kötü şey onun kendini yalnız ve rahatsız hissetmesiydi. Tavish kaşlarını çatarken yorganı üzerimden ittim.

İyi değilsin. Yapmamalısın-

Yapma. Ayağa kalktım ve yer da sallanmadan dik durmaya çalıştım. E.'nin de benim durumumdan endişelendiğinden hiç şüphem yoktu ve beni görmesi Tavish'in uyandıığım mesajını iletmesinden daha fazlasını ifade edecekti.

Alnı endişeyle kırıştı ve bir kolunu belime dolayıp beni sabitlemek için yatağın etrafından dolandı. Elektrik sarsıntıları titreşiyordu. Kolları güçlü olmasına rağmen nefes verdi ve şöyle dedi: "Seni taşıyamadığım için üzülüyorum. Büyüm burada güçlenmesine rağmen bedenim tam olarak iyileşmedi."

Kalbim ona duyduğum sevginin sıcaklığıyla genişledi. *Bu mükemmelden de öte.*

Girdiği beyaz kapıya doğru yöneldik. Kıyafetlerle dolu bir dolap ve solda büyük bir banyoya açılan bir kapı fark ettim. *Neredeyiz biz?* Burası güzeldi ama aynı zamanda bana Dünya'daki bir bodrumu hatırlatıyordu.

Kapıyı açtı ve beni her iki yanında dört kapı olan uzun, dar bir koridora götürdü. Çıktığımız oda koridorun sonundaydı. Diğer uç ise büyükçe bir odaya açılıyordu. Her kapının arasında fenerler asılıydı ve etrafı bizim için aydınlatıyordu.

Burası, beklenmedik bir saldırıdan saklanmamız ya da muhafızlarımızın geçidi kullanarak Seelie'lere uyarıda bulunmadan saldırmaları ihtimaline karşı oluşturulan Unseelie gizli yeraltı yaşam alanları. İrkildi. *Kalenizin duvarlarının arkasındaki gizli geçit gibi.*

Haber vermeden bize saldırmalarının bir yolunu bulmuş olmalarından nefret etsem de Tavish'in bana karşı bu kadar açık sözlü olmasından mutluydum, özellikle de suçluluğunu hissedebildiğim için. *Dürüstlüğünü takdir ediyorum.* Onu sıktım, bacaklarım biraz daha dengeli hale geldi. *Ama kafam karıştı.*

Eğer buna sahipseniz, on iki yıl önce Seelie saldırdığında neden saklanamadınız?

Bembeyaz koridorda ilerledik.

Giriş kalenin dışında, kraliyet bahçesinde. Seelie kraliyet ailesinden, muhafızlarıyla birlikte, geleceği konuşmak için bir ziyaret bekliyorduk. Bunun, ikimizin evlenip Aetherglen'i bir kez daha tek bir krallık olarak birleştireceği anlaşmayı resmileştirmek için olduğunu düşünmüştük. Muhafızlar içeri girmeye devam edip senden ya da aileden hiçbir iz bulamayınca kadar paniğe kapılmadık. Bunun gerçek bir saldırı olduğunu anladığımızda artık çok geçti. Kaçmak ve burada saklanmak için zamanımız yoktu. Ailen yıllar süren toplantılar sırasında oluşan iyi niyeti kanatlarımızı derimizi yüzmek ve her şeyimizi elimizden almak için kullandı.

Kalbim acıyordu. Ailemin ona bunu yapmış olmasından nefret ediyordum ama buna bir şey sebep olmuş olmalıydı. Tavish'e karşı yaptıkları yanlış eylemlere kadar odaklanmışım ki, on iki yıl önce neden Unseelie'lere saldırdıklarını ve onları yerlerinden ettiklerini sormamıştım. Eğer geri dönebilseydim, hikayenin onların tarafını sorardım. *Tavish... Ben-*

Kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. Yüzüme baktı ve başımın üstünü öptü. Hayatımı kurtardın ve kaçmama yardım ettin. Bunların hiçbirisi senin suçun değil.

Haklı olmasına rağmen, bir şekilde ailemle birlikte ona da saldırmışım gibi hissettim. Ama bu çok mantıksızdı. Yine de babamın sözleri kafamda : *İnsanlar kraliyet ailesinin aldığı kararlardan sorumludur.* Bu konuda onunla tartışmışım, ama işte buradaydım, onlar kadar ben de suçluymuşum gibi hissediyordum. Neden fikrim değişmeye başlamıştı, özellikle de Tavish'in ailesinin yaptıklarından sorumlu tutulmaması gerektiğine gerçekten inandığımdan beri?

Koridorun sonuna vardık ve devasa odaya adım attık. Dört adet büyük boy koyu gri oval kanepeler ve etrafını saran karmaşık dikenli sarmaşıkların yirmi mum bulunan devasa bir gümüş avize vardı. Avizenin arkasında yirmi kişilik büyük bir masa duruyordu ve Finnian ile Eiric ortada karşılıklı oturmuş, aralarına bir kase güneş patlaması meyvesi, ekmek ve şeffaf bir sürahi içinde su koymuşlardı. Midem homurdandı ve dilim ağzımda zımpara kağıdı gibi kaldı.

Tavish'ten ayrılarak hızımı artırdım, umutsuzca suya ihtiyacım vardı. Finnian'ın yanındaki koltuğa çöktüm ve mavi kristal bardağını elinden kaptım.

Suyun ilk damlası dilimin üzerine düştüğünde kendimi hemen daha iyi hissettim, ama yeterli olmaya yakın değildi. Hepsini içtim ve Tavish yanıma oturduğunda boş bardağı masaya geri koydum.

"Daha iyi mi?" Finnian kaşlarını çattı.

Ben elimin tersiyle ağzımı silerken Tavish sürahiye uzandı ve bardağı yeniden doldurdu.

"Birazcık." Bu kez cevap verirken sesim Dünya'ya geri dönmüş bir kurbağa gibi değil, normal halim gibiydi. "Ne kadar susuz kaldığımı fark etmemiştim."

"Saatlerdir ormanda yürüyorduk." Eiric meyvesinden bir ısırık aldı. "Hepimiz susuz kalmıştık, özellikle de Finnian'ın Seelie muhafızlarına yaptığı numaradan sonra." Ona daha önce sadece bir kez gördüğüm türden derin ve nefret dolu bir bakış fırlattı.

Ailesi beni evlat edindikten hemen sonraydı ve okula gitmiştik. Uyum sağlamaya çalışıyordum ve bir çocuk bana bu gezegenden olup olmadığımı sormuştu. Eiric ona öyle bir çıkmıştı ki ondan çok korkmuştum ama ailesini koruduğunu anlamam uzun sürmemişti. Muhafızlar da ailesinin bir parçasıydı çünkü onlardan biri olmak için eğitim alıyordu ve onlar da Seelie'ydi.

Midem bulandı. Yemek yemesi pek de iyiye işaret değildi. Duygularını yemeyi benden daha çok .

Tavish su tekrar önüme koydu ve ben de hiç tereddüt etmeden bardağı boşalttım. Bana limonu hatırlatan ama onun iki katı büyüklüğünde olan güneş patlaması şeklinde bir meyve ve bir parça esmer ekmek getirdi. Bardağı bırakır bırakmaz bana yiyecekleri uzattı ve bardağımı yeniden doldurdu.

Finnian kıkırdarak koltuğunda arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına koydu. "Tavish'in başkalarına hizmet ettiğini görmek güzel. Şatoya döndüğümüzde, artık bu kadar becerikli ellere sahip olduğu için belki hizmetkârlarını azaltabilir."

Tavish bardağı tekrar önüme koyar koymaz Finnian esnedi ve "Bana bir parça daha ekmek verebilir misin?" dedi.

"Git bir volkanda uç," diye alay etti Tavish. "Benim tek kişi eşimdir."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Tavish'in bazı şeyleri sadece benim için yaptığını açıkça belirtmesine bayılıyordum. Beni özel hissettiriyordu.

Soğuk ekmekten bir ısırık aldığımda dilime tatlı bir bal tadı çarptı. "Nereden buldun bunu?"

"Buradaki buz odalarındaydı." Tavish gülümsedi. "Ailem, yiyeceklerimizin gerekirse burada yüzlerce yıl hayatta kalmasını sağladı."

Eiric kaşlarını çatarak ekmeğini dişledi.

"Küçük tüylü dostumuzun iyileştiğini gördüğüme sevindim." Finnian göz kırptı. "Çıkardığı tüm sorunları özlemişim."

. "Az önce bir kaleden kaçtık ve muhafızlar tarafından kovalandık. Sanırım bir sonraki maceradan önce hepimiz biraz dinlenebiliriz." "Buna amin derim." Eiric elindeki suyu bana doğru kaldırdı.

"Bir adam mı?" Tavish başını öne eğdi. "Bu hiç mantıklı değil. A tekildir ve men çoğuldur."

"Tabii adamın birden fazla penisi yoksa." Finnian tutsak olduğu süre boyunca uzamış olan sakalını sıvazladı. "Bu onu çoğul yapmak için işe yarar mı? Bir erkeği tekil yapan penisi midir yoksa gerçek kafası mı?"

Tavish şakağını ovuşturdu. "Bu konuyla ilgili bir soru mu?"

"Bekle." Eiric keskin bir nefes aldı. "Burada birden fazla penisi olan erkekler mi var?"

Yorgun muydum yoksa konuşmayı takip etmekte muydum bilmiyordum. Her iki durumda da, bitmesini istiyordum. "Sadece benimle aynı fikirde olduğunu söylemek istedi. Amin, insanların bazen biriyle aynı fikirde olduklarında söyledikleri bir şeydir. Ardanos'ta karşılığı olmayan dini bağları vardır."

"İnsanların kullanması için garip bir kelime o zaman." Finnian dudaklarını büzdü. "Ve güneş yanığı, eğer erkeklerin birden fazla penisi olabilseydi, ben kesinlikle onlardan biri olurum. Ne yazık ki burada sadece bir tane var. Bazı insanların birden fazla mı var?"

Eiric kollarını kavuşturdu. "Bu kadar kibirli olduğuna göre, bir şeyleri telafi ediyor olmalısın. Eminim oldukça küçük bir şeydir."

Finnian'ın çenesi düştü. "Oldukça büyük." Ayağa kalktı ve pantolonunu indirmeye hazırlandı.

Tavish hırladı, "Yaptığından şüphelendiğim şeyi yapmasan iyi edersin. Dostum ya da değil, kendini eşime gösterirsen seni öldürürüm."

"Üç Seelie muhafızını öldürdüğünde onu böyle tehdit etseydin iyi olurdu." Eiric burnunu kırıstırdı.

"Beni *öldürmeye* çalışıyorlardı." Finnian topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Bir Unseelie muhafızı sana saldırırsa ne yapardın?"

Dişlerini gösterdi. "Onları benim seni öldürmek istediğim gibi öldür."

Vay canına. Gerginlik olduğunu düşünmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Daha iyi bilmeliydim ve istemeden de olsa beni ortada bırakıyorlardı. "İşte bu yüzden *üçünüz* de hatalısınız."

"Ne?" Eiric gözleri büyürken ellerini kucağına bıraktı. "Onlar bizim insanlarımızdan bazılarını *öldürmüşken* ben nasıl hatalı olabilirim?"

"Çünkü artık hem Unseelie'yi hem de Seelie'yi halkım olarak görüyorum." Sırtımı dikleştirdim.

Tavish'in sevgisi içimize aktıkça kader arkadaşlığı bağımız genişledi. Yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle bana doğru eğildi.

"Bu da uyum içinde yaşamayı öğrenmemiz gerektiği anlamına geliyor. Kaçınılmaz olmadığı sürece hiçbir taraf diğerini öldürmemeli." Önce Tavish'e, sonra Eiric'e bakıp Finnian'da durdum.

Finnian başını salladı. "Aynen öyle. Muhafızlar beni öldürmeye çalıştı ve ben sadece kendimi savundum."

"Birinin aramızdaki barış için ilk adımı atması gerekiyor." Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Bu neden sen olmayasın? Ne de olsa büyük bir penisin olduğunu iddia ediyorsun. Bunu kanıtla."

Tavish'ten derin, tehditkâr bir hırıltı geldi ve ardından bağımıza öfke doldu. "Şaka yapmıyorum, Sprite. Onu öldüreceğim eğer-"

"Tanrı aşkına, bu bir deyiş." Eiric gözlerini devirdi. "Aslında ona aletini göstermesini kastetmemişti. İlk adımı atarak ve muhafızları öldürmeyerek cesur olduğunu kanıtlamasını kastetti."

"O zaman diğerleri hâlâ burada olduğumuzu bilirler." Finnian alt dudağını ısırды. "Bunu bizi korumak için yaptım, böylece oradan çıkabilirdik."

İşte bu yüzden, her ne kadar hayal kırıklığına uğramış ve kimseyi öldürmemiş dilemiş olsam da, kızgın değildim. Aramızdaki barış

Unseelie ve Seelie kolay bir değişim olmayacaktı ve onlardan çok şey istiyordum. "Ama belki bir dahaki sefere onları bayıltırız. Yeraltında gizli bir noktada yerimizi tespit edebilecekleri gibi değil. Diğer muhafızlar yaralandığınızı biliyor; hâlâ ayrılmadığınızı düşünebilirler."

"Bizi Unseelie bölgesinde gördüler." Tavish yüzündeki kalın tüyleri kaşıdı. "Arama alanını daraltabilirler. Şu anda muhtemelen izimizi kaybettikleri ormanı arıyorlardır."

Eiric elini masaya vurdu. "Onlar hâlâ bizim halkımız ve kan davasını baban başlattı, bu yüzden masummuş gibi davranmayı bırak."

"Babam mı?" Tavish doğruldu ve dişlerini gösterdi. "O *hiçbir* şey yapmadı. Seelie krallığıımıza geldi ve rastgele bize saldırdı!"

"Kendini inandırdığın hikâye bu mu?" Eiric sert bir kahkaha attı. "Bu çok acınası."

Eiric'in geveze olmaya karar vermesi için en zaman şimdi olabilirdi. Normalde düşünmeden konuşan bendim ama ilk kez iki tarafı da görebiliyordum. "Yalan söyleyemez, E." İştahım kaybolmuştu ve ne yapacağını bilemeyen kader arkadaşşıma döndüm.

Seelie'lere karşı bu kadar nefret beslemesine şaşmamalı.

"Eldrin'in sana anlattığı hikâye bu mu?" Kuzeni onu Seelie'den kurtarmış ve Tavish'i hayatını kurtardığına inandırmak için durumu saptırmıştı. Onunla başka akıl oyunları oynadığından hiç şüphem yoktu. Ne de olsa Tavish çok genç bir çocuktı... henüz bir erkek bile olmamıştı ama hükümdarlık sorumluluğu ona düşmüştü. "Neden bu konuda yalan söylesin ki?" Tavish başını salladı. "Ne babam ne de muhafızlarından biri haftalardır Unseelie topraklarından ayrılmadı. Yaptıkları hiçbir şeyin tehdit olarak algılanmasına imkan yok. O

kazanılmış hasta haftalar Daha önce, ve
o kurtarıldı ama garip davranmaya devam etti.
Hiçbirimiz ne olduğunu anlayamadık.

önemli."

Eiric odayı işaret etti. "Burayı Seelie topraklarına gitmek için kullanabilirdi ve sizin bundan haberiniz olmazdı. Bunu bize az önce söylediniz."

"Annem onun yanından uzun süre ayrılmazdı ve o iyileşirken ben de krallığın işlerini idare etmeyi öğreniyordum. Eldrin bana yardım ederken muhafızların kontrolü bende idi." Tavish'in kararlılığı içime aktı ve her kelimeye inandığını doğruladı. "Savaşı ima edecek hiçbir şey yapmadık. O zaman bile Lira'nın yanımda olacağı bir gelecek planlıyordum. barışı asla riske atmazdım."

"Eğer durum buysa, Gleann Solas ve Tîr na Dràgon'un gökyüzü neden karanlıkla kaplıydı?" Eiric öne doğru eğilmiş, Tavish'in her hareketini izliyordu.

Tavish tükürdü, "Kralınız ve kraliçeniz sizi buna mı inandırdı? Güneşin her gün onların iddialarını çürüttüğünü görmediniz mi? Gördüklerinize inanmamanız için sözlerini ustalıkla kullanmaları gerekiyordu."

Kalbim durdu çünkü aramızdaki bağ sayesinde sözlerindeki gerçeği hissedebiliyordum. Babasının bir şey yaptığına inanmıyordu. Ona söylemek ve sevdiği adam hakkındaki algısını değiştirmek istemedim. Bunun ona neler yapabileceğinden korktum. Ailesini seviyor ve onlara değer veriyordu ama ne yaptıklarını bildiğini sanıyordum.

Aramızdaki bağın değiştiğini hissetti ve bakışları üzerimde toplandı. "Benden ne saklıyorsun?" diye fısıldadı.

LIRA

MBoğazım düğümlendi ve cevap veremedim. Kelimeler oluşmuyordu ve nedenini biliyordum. Onu gerçeklerden korumak istiyordum...

bilmediği bir şeydi. Zihninde ejderhaları ve Seelie'leri düşman olarak görmek kolaydı. Hayatında ilerleyebilmesinin ve bugün olduğu adam olabilmesinin nedeni buydu. Eğer bunu ondan alırsam, başına neler gelebileceğini bilmiyordum.

Gözlerimin içine derin derin bakarken topraklarını kapladığı karla aynı renge dönüşerek beyazladı.

"Yüce Kaderler, Lira." Eiric bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Sadece söyle ona. Bana inanmayacaktır."

"Buna sen de mi inanıyorsun?" Yüzü buruştu ve aramızdaki bağa bir ihanet duygusu yayıldı.

Hasar çoktan verilmişti, bu yüzden korkumu aşmam gerekiyordu. Yine de başlarken yüzümü buruşturdum: "İnanmaktan da öte, diken. Ben gördüm. Gleann Solas ve Tír na Dràgon'daki herkes gördü. Ailemi ve ejderhaları ittifaklarına dahil eden de . Hatta ülkenin dört bir yanına uçtum çünkü babam tüm kraliyet muhafızları gitmişken annemi ve beni kalede bırakmaktan korkuyordu. Her yer karanlığa gömülmüştü, güneş, ay ve yıldızlar bile görünmüyordu. Ekinlerimiz ve çiçeklerimiz ölüyordu."

"Belki de ejderhalar buna sebep olacak bir şey yapmışlardır." Tavish iki elini masanın üzerine koydu. "Çünkü başka hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor."

Eiric bacak bacak üstüne attı ve arkasına yaslandı. "Bunu babanın yapmış olması nasıl ihtimal dışı olabilir?"

Finnian ilk defa alışılmadık bir şekilde sessizdi, bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. Tavish'e hak vermek için araya girerse durum daha dramatik bir hal alabilirdi.

"Çünkü tüm diyarı kaplayacak kadar büyü kullanmak onun sahip olduğundan daha fazla büyü gerektirirdi... bir kez daha Unseelie topraklarında olsam bile benim sahip olduğumdan daha fazla büyü." Tavish önündeki havayı karate ile doğradı. "Tüm diyarı kaplaması mümkün değil. Seelie ve ejderha büyüğü ona karşı sürekli savaşıyor olurdu."

"Ejderhalar karanlığı kontrol edemez ve hiçbir Seelie de böyle bir şeyi başaramaz... Peki ne öne sürüyorsun?" Sözlerimi ve ses tonumu dikkatle tartarak yanağımın içini ısırdım. Tavish'e inanmadığımdan değil. İnaniyordum. Ama başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Ben... Bilmiyorum." Tavish bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını en iyi şekilde karıştırdı. "Birinin bunu nasıl başarabildiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tav, bu konuyu açmaktan nefret ediyorum." Finnian boğazını temizledi ve etrafıma bakıp Tavish'in bakışlarıyla buluşabilmek için öne doğru eğildi. "Ama kralın saldırıdan birkaç hafta önce tuhaf davrandığını söylemiştin. Tuhaflıkları bununla bağlantılı olabilir mi?"

"Buna kalkışmak için bile tamamen tükenmiş olması gerekirdi." Tavish başını salladı. "Bundan üç hafta önce Seelie'ye yaptığı son seyahatten döndüğünde heyecanlı ama ketum görünüyordu. Annem ve ben Kral Erdan ve Kraliçe Sylphia'nın iki kraliyet ailesinin birleşmesini resmen için ziyarete geleceklerini açıkladıklarını düşündük."

Hikâyesindeki bir şey akla yatkın değildi. "Ama annenin onun için endişelendiğini ve sürekli onunla kaldığını söylediğini sanıyordum."

"Öyleydi ama ziyaretten ilk döndüğünde değil. Birkaç gün sonra, gizemli kalmaya devam etmenin yanı sıra, kalede volta atmak, herkese daha kısa sürede öfkelenmek, ben uyurken odamda tepemde dolaşmak gibi garip şeyler yapmaya başladı ve

Unseelie'den daha fazlasına hükmettiğinde işlerin nasıl değişeceğini tartışmak."

"Görünüşe göre bir planı varmış." Eiric ellerini yanlarından kaldırdı. "Ki açıkça uyguluyordu."

Tavish'in hayal kırıklığı, mide bulandırıcı şüphe duygusuyla birlikte aramızdaki bağı sızlattı. "Belki, ama bu onun yaptığını öne sürdüğünüz şeyin fiziksel olarak imkânsız olduğunu ortadan kaldırmaz."

"Bir şeyleri kaçırıyoruz." Finnian ellerini birbirine sürttü. "Her şeyi anlamlandıracak bir şey."

Tavish'in kafa karışıklığı ve suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve yorgunluğunu hissedebiliyordum. Eiric'e baktığımda gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu gördüm ve Finnian'ın omuzları sanki dik oturamayacak kadar güçsüzmüş gibi kamburdu. Birkaç lokma yemek yedikten ve su içtikten sonra kendimi daha iyi hissetsem de gözlerimi açık tutmakta zorlandım.

"Ki bunu şu anda anlayamayız." Elimi Tavish'in elinin üzerine koydum ve rahatlatıcı bir şekilde sıktım. "Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var çünkü iyileşir iyileşmez ikinci Cuil Dorcha'ya geri dönmemiz gerekiyor. Yorgunluktan bitap düşmüşken burada oturup on iki yıl önce neler olduğunu tartışmak bizi hiçbir yere götürmez." Sadece bu da değil, Tavish'in öğrendiklerini sindirmek için zamana ihtiyacı vardı, Eiric ve benim de... Kimse bunu başarmak için gereken büyü miktarını hesaba katmamıştı. Herkes topraklarımızı ve insanlarımızı kurtarmak için harekete geçmiş ve kralın ölümünden sonra karanlık ortadan kalkmıştı.

"Mükemmel bir öneri." Finnian esnedi. "Konuşmayla ilgilenmek bir yana, gözlerimi açık tutmakta bile zorlanıyorum. Büyüm yeniden ortaya çıkmış olsa da, vücudumun hücre zemininden daha yumuşak bir şey üzerinde dinlenmeye ihtiyacı var."

Eiric kaşlarını çattı ve bize yardım ettiği için pişman olduğundan şüphelendim, özellikle de üç muhafızımız gözlerinin önünde öldükten sonra. Onu suçlayamazdım ama karar verilmişti ve olan olmuştu.

"Ve bana hâlâ kızgın." Finnian teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Bil diye söylüyorum, o muhafızları öldürmekten zevk almadım. Esaretimiz sırasında bize zarar verenler onlar değildi; sadece kendilerini yanlış zamanda ve yerde buldular."

Sandalyesini geriye iterek ayağa fırladı. "Oh. Sen yapmadın zevk mi alıyorsun? Bu her şeyi daha iyi yapar." Her kelimesinden alaycılık damlıyordu.

Finnian gülümsedi. "Bunu farklı göreceğini düşünmüştüm. Gördüğün gibi, her şey böyle devam etmek zorunda değil-"

"Şey, Unseelie'nin yerini değiştirdiğimizde, bu konuda gülümsemedim," diye kaşlarını kaldırarak araya girdi. "Üzülmedim çünkü açıkçası umurumda değildi. Umarım bu beni daha çok sevmeni sağlar."

Onu kışkırtıyordu ve yorumu duygusuz olduğu için onu suçlayamasam da, aralarını düzeltmeye çalışıyordu. Pek çok Unseelie'nin başkalarının ölümlerinden ve acılarından zevk aldığını görmüştüm ama Eiric öyle yapmamıştı. Onun pişmanlığını gösterme şeklinin bu olduğunu anlamamıştı. "Çünkü bu olduğunda biz Ardanos'ta değildik," diye araya girdim. Başka bir tartışmanın başlamasını istemiyordum. "Lütfen biraz dinlenene kadar başka bir şey söylemeyebilir miyiz?"

Tavish ayağa kalktı ve bana yardım etti. "Lira haklı. Yatak odalarımıza çekilelim ve biraz daha uyuduktan sonra konuşalım. Kendi aramızda tartışmak hiçbir şeyi düzeltmez. Sadece sinirlerimizi daha da gerer."

Eiric'in esnemesini gizlemeye çalışmasını, çenesini sıkmasını izledim. "İyi. Nerede dinleneceğim?"

"Sağdaki ilk yatak odasını alabilirsin," diye yanıtladı Tavish. "Finnian diğerlerinden birini alabilir."

"Benim için sorun değil." Finnian sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi omuzlarını geriye attı... sanki Eiric'in yorumu onu rahatsız etmemişti.

Dördümüz yatak odalarına doğru geri döndük. Yemekten sonra kendimi daha iyi hissediyordum ama bedenimi ve büyümüyü yeniden şarj etmek için hâlâ dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Sessizlik çöktü ve Eiric sağdaki ilk odaya doğru ilerlediğinde içimdeki gerginliğin bir kısmı azaldı. Finnian'la tekrar tartışmaya başlayacaklarımdan korkuyordum ve bunu ayıracak enerjim olduğundan emin değildim.

Eiric'in kapısı kapanır kapanmaz Finnian onunkinin tam karşısındaki kapıya gitti. Fısıldadı, "Etrafı kasıp kavurmaya karar verirse diye burada kalıyorum. Kız kardeşin alıngan ve kararlı. Uğraşmaya alışık olduğum kadınlardan çok daha zorlu biri."

"Çünkü kız kardeşi zaten kraliyet ailesinden," diye karşılık verdi Tavish sırıtarak.

"Oh, git bir volkana atla." Finnian burnunu kırıttı. "Kadınlar beni çekici buluyor."

Gözlerimi devirdim ama biraz normal hissettiren anın tadını çıkardım. Ardanos'ta her şey ne kadar normale o kadar. "Dokunuşunu kaybediyor olmalısın. Belki uyumak sana yardımcı olur."

"Üzülme, Lira." Finnian kapısını açtı. "Sen uyandığında kız kardeşin ellerimde çözülmüş olacak."

Daha önce Eiric gibi biriyle tanışmadığından emindim, ama ona ayak uydurdum. "Göreceğiz bakalım."

Tavish beni kapımıza kadar çekti, duyguları karmakarışık. Bir başkasına geçmeden önce ne hissettiğimi çözemedim.

Kalbim küt küt atıyordu. Yalnız kaldığımızda ne bekleyeceğimden emin değildim. İfşaatlarımızın aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmemiş olmasını umuyordum ama Eiric'in ifadesini doğrulamış olmam Seelie'ye dair algısını değiştirmeye zorlamış olabilirdi. Yaptığımız şey doğru değildi ama en azından bir nedenimiz vardı. Çoğu durum açıkça yanlış ya da doğru değildi.

Yatak odasına girdik ve o kapıyı kapatırken ben kenara çekildim. Kapı tıkrdayıp kilidi çevirdiğinde dizlerimin bağı çözüldü.

Yüzünü bana döndü ve başını eğerek "İyi *misin*?" diye sordu.

Beni neden sinir küpü olduğumu anlatmaya zorlayarak kendi duygularını mı saptırdığını merak ettim. Çekingen görünmek istemediğim için başımı kaldırdım. Doğrudan konuşmalı ve benim hakkımda hissettiklerinin değişmediğinden emin olmalıydım. "Endişeliyim. Duyguların karmakarışık. Umarım E'nin söylediklerini doğruladığım için bana kızgın değilsindir."

"Gerçeği söylediğin için sana ya da Eiric'e neden kızayım ki? Seelie'nin neden alevlilere saldırdığını ve onlarla ittifak kurduğunu merak ediyordum. Artık bir cevabım var. Babam da dahil olmak üzere *herhangi birinin* diyarı nasıl karanlığa gömdüğünü anlamıyorum. Bu kısım hiç mantıklı değil. Babam güçlüydü ama yoktu." Ellerimi tuttu,

Dönerek birbirimizin önünde durduk. "Ama artık bunu düşünmek istemiyorum. Banyo yapabileceğim bir yerim var ve dünyamdaki en önemli insanla yumuşak bir yatakta yatıyorum. Şu anda, güvenlikten ayrılmak zorunda kalmadan önce, sadece buna odaklanmak istiyorum."

Vücudum ısındı, bu ses hoşuma gitti. "Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor."

"Kabul ettiğine sevindim." Duyguları dengelendi ve ondan bir kez daha sıcaklık ve şefkat yayıldı. "Yorgunsun. Neden ben temizlenirken sen de yatağına dönmüyorsun? Günlerdir yıkanmadım."

Onun çıplak ve ıslak olduğu düşüncesi midemde bir ihtiyaç uyandırdı. Hiç birlikte yıkanmamıştık ve birden yorgunluğumun bir kısmı kayboldu. *Sana katılmamın sakıncası var mı?* Küvetin ne kadar büyük olduğundan emin değildim ama umurumda değildi. Ne kadar küçük olursa, vücutlarımız o kadar birbirine bastırılmış olacaktı.

Nefesi kesildi. *Yapabildiğin sürece. Eğer dinlenmeye ihtiyacın olursa-*

Bu düşüncesini bitirmesine izin vermek yerine ağzını kendi ağzımla kapattım. Elleri belime dolandı ve dillerimiz iç içe geçerken beni kendine doğru çekti. Bu ezici ihtiyacın içimde dalgalanmasını beklemiyordum ama bizi tehdit eden hiçbir şey olmadan birlikte olduğumuzu bilmek ona umutsuzca ihtiyaç duymama neden oldu. Ölüme ve yakalanmaya çok yaklaştığımız, onunla tekrar bağlantı kurmaya *ihtiyacım* vardı.

Banyoya doğru tökezleyerek geri döndü ama parmaklarının yanlarıma batmasına engel olamadı. Kapıda durakladı, büyük masanın üzerindeki feneri almak için benden ayrıldı. "Beni takip edin."

Beni banyoya götürdü ve feneri beyaz duvardaki bir kancaya astı. Duvarlar bana çimentoyu hatırlatıyordu ve zeminin ortasında büyük, koyu gri, yuvarlak bir küvet vardı. Tavish kolu çevirdi ve alemin muhteşem köpüklü mavi suyu küveti doldurmaya başladı. Bana sırtı ve vücudumun etrafından dolaşarak sağ tarafımdaki lavaboya doğru uzandı.

Beni kollarına almasını bekledim ama eğilip bir çekmeceyi açtı ve keskin bir bıçak çıkardı. Onunla ilk tanıştığımızda bunu yapmış olsaydı, beni öldürmeye niyetli olduğundan emin olurdu.

Ama artık değil.

"Ah, yavrum," diye mırıldandı ve dilini dudaklarımda gezdirdi. "Artık benden korkmuyorsun."

Ona doğru bir adım attım ve göğüslerimi göğsüne bastırdım. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Bıçağı hareket ettirdi, koluma sürttü ama beni kesmedi. Arzu daha önce hiç olmadığı kadar içime doldu. "Asla. Seni *asla* incitmezdim. Şimdi biliyorum ki, denemiş olsam bile seni asla incitemezdim."

Bıçağı hareket ettirerek elbisemin yakasına yerleştirdi ve giysi üzerimden düşene kadar yavaşça aşağı doğru kesti. Elbise bedenimden yere düşerken göğsüm kabardı ve beni onun önünde cırılçıplak bıraktı.

Fırtına rengi gözleri parladı ve yavaşça her santimetremi içine çekerken göz bebekleri büyüdü. "Çok muhteşem" diye mırıldandı.

kadar sabırlı olmadığımdan, harap olmuş tuniğinin alt kısmını kavradım ve ikiye böldüm. Gömleğin düşmesine izin vermek için esneyen kaslarının kıvrımlarının tadını çıkararak malzemeyi vücudundan ittim. Karın kaslarına ulaştığımda, beni arzuladığım şeye yaklaştıran kıl izini takip ettim.

Parmaklarımı serin teninde gezdirdim, karın kaslarının izini sürdüm ve yavaşça bel bandına ulaştım. Sonra pantolonunu indirdim.

Homurdandı, eğilip içinde şişe olan bir kabı kaptığı gibi onları tekmeledi. Ne olduğunu sormadan bedenimi kendine doğru çekti. Sonra bacakları küvetin kenarına değene kadar geriye doğru yürüdü. Beni bıraktı, suyu kapatmak için eğildi, sonra küvete girdi. Ben de onu takip ettim ve suyun tenimde yarattığı ferahlatıcı ürpertinin tadını çıkardım.

Önüne oturduğumda Tavish bıçağı küvetin kenarındaki şişeyle birlikte kabın içine koydu ve sonra temizlenmek için altına girdi. Ben de onu takip ettim ve tekrar yüzeye çıktığımızda daha fazla zaman kaybetmedim. Onu içimde istiyordum, hem de hemen.

Sırıttı. "Hazır değilim. Önce tıraş olmak istiyorum, böylece tenini her yerimde hissedebileceğim." Şişeyi ve bıçağı küvetin kenarına koydu ve önce kabı suya daldırdı.

diğer şeylerin yanına koydu. Onunla ilgilenme dürtüsü beni ele geçirdi.

"İzin verir misin?" İzin verip vermeyeceğini merak ederek ellerimi uzattım. Aramızdaki bağda şefkat dolaşıyordu.

"Elbette."

Nabzım hızlandı. Küvetin arkasına oturmak için hareket ederken bana güvenmesi hoşuma gitmişti. Onu takip ettim ve kalçalarımı kavrayıp beni kaldırdı, böylece onun üzerine oturdum. Sertliği bana baskı yapıyor, beni zaten istediğini kanıtlıyordu.

Şişedeki yağı yüzümü kaplamak için kullanın, böylece tüyleri kesmek daha kolay olacak ve tüylerin küvete düşmesini önleyecektir, diye talimat verdi.

Başımı salladım, beyaz kabı aldım ve elime biraz yağ döktüm. Sıvı soğuktu ve kış çiği kokuyordu. Ellerimi birbirine sürttüm, sonra yavaşça çenesine, boynuna ve bıyıklarına yaydım.

Nefes alış veriş hızlandı ve ben her yüzeyi kapladığımdan emin olurken gözleri daldı. Sonra bıçağı tekrar kenara koydum ve bıçağın kaymasını istemediğim için ellerimi duruladım. Yağ kayboldu ve sabit ellerle bıçağı boynunun dibine bastırdım ve yukarı doğru kaldırarak yüzündeki kılları yavaşça tıraş ettim. Bıçağı sürahiye daldırdım ve kılların yok oluşunu izledim. Sonra acele etmeden işime geri döndüm.

Sprite, bu beni öldürüyor, diye inledi. Beni tıraş etmenin seni daha çok istememe neden olacağını bilmiyordum. Benimle ilgilenmeni seviyorum.

Ne demek istediğini anladım ve tekrar başlamak için bıçağı suya batırdığımda onu öptüm. Öpücüğü derinleştirmeye çalıştı ama ben geri çekildim, başım oksijensizlikten, arzumdan ve kontrolü elimde tutma zorunluluğundan hafiflemeye başlamıştı. *Hayır. Tıraş olana kadar bir şey yapamayacağımızı . dağıtma.*

Bu kararımdan pişmanlık duyuyorum. Aleti klitorisime degecek şekilde hareket etti.

Nefesimi içime çektim ama başladığım ilk işi bitirmeye kararlı bir şekilde yer değiştirdim. Yavaşça ve dikkatlice çalıştım, onu çivilemek istemiyordum ve verdiğim her molada ya bana sürtündü ya da parmaklarını içime sokarak beni sınıra yaklaştırdı.

Odaklanmayı başardım ve yüzündeki tüm kılları temizledim. *Tamamdır.*

Kadere şükürler olsun, diye cevap verdi ve bıçağı elimden alıp küvetin kenarına fırlattı. Hemen meme ucumu ağzına aldı ve diliyle okşadı. Parmaklarını tekrar içime sokmak için hamle yaptı, ama artık yetmişti.

Ona ihtiyacım vardı.

İnleyerek elini tuttum ve kalçalarımı kaldırdım, sonra üzerine çöktüm. Kalçalarını yukarı doğru iterek beni patlayacağımı sandığım noktaya kadar doldurdu. Sonra kolunu etrafıma doladı ve bizi ters çevirdi, böylece sırtım küvete yaslanmıştı ve o da üzerimde duruyordu.

Tüm bu süre boyunca, bir şekilde içimde kaldı.

Sen hep üstteydin. Geri çekildi ve tekrar içime girdi. *Kontrol sırası bende.*

Her darbede sırtım küvete doğru kaydı ve daha fazlasını isteyerek bacaklarımı beline doladım. Bir elini belimden aşağı ve kıvrımlarımın arasına kaydırды ve daha derine inmeye devam ederken parmakları daire çizdi.

Suyun karıncalanması aramızdaki elektriği ve içimde düğümlenen sürtünmeyi artırırken görüşüm bulanıklaştı. Bağ aracılığıyla kendimi ona açtım, onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istedim... dünyadaki her şeyden daha çok.

Cevap verdi ve ikimizin de aynı şeyi hissettiğine şüphe yoktu.

Bu sefer içimi doldurduğunda durakladı, biraz daha sert sürtündü. Orgazm içimde patladı.

Vücudu karşılık olarak titredi ve onun serbest kalması benimkinden sadece bir saniye geride kaldı. Birbirimizin içinde kaybolduk, ruhlarımız daha da derinden birbirine bağlandı. İçimizdeki her şey diğeriyle karışırken benim büyüm bile normal seviyesine dönmüş gibiydi.

Dakikalar, dakikalar ya da saatler sonra, hangisi olduğundan emin değildim, yüksekliğimizden aşağı indik. Bedenlerimiz tamamen doymuştu ve yorgunluk . Küvetten nasıl çıkacağımdan bile emin değildim. Tavish ayağa kalkmama yardım etti ve lavabonun altından iki kabarık, mavisi havlu çıkardı ve kurulandık. Sonra elimi tuttu ve beni doğruca yatağa götürdü, kıyafetlerle uğraşmadı.

Beni kollarına çekerken başımın arkasını öptü ve "*Seni seviyorum, yavrum*" diye bağlandı. *Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ben de seni seviyorum, Thorn.* I keyif aldımve yol benim
cilt Dokunduğumuz her yer
karıncalandı. *Beni tamamlıyorsun.*
Birbirimizin kollarında, sıcak ve güvende hissederek uykuya daldık.

Bir çarpma sesi gözlerimi açtı. Bir an için nerede olduğumuzu hatırlayamadım ama elektrik çarpmasını hissettiğimde her şeyi hatırladım.

Tam nefesim düzleşirken, iki kılıcın çarpışması gibi yüksek bir ses duyuldu.

"Kafamı !" Eiric bağırdı.

"Neredeyse sayılmaz," diye kıkırdadı Finnian. "Bir dahaki sefere kadar bekle."

Hay sikeyim. Tavish'i sertçe iterek etrafımda döndüm. *Uyan.*

Finnian ve E birbirlerini öldürmeye çalışıyorlar.

TAVISH

F Kulağım beni boğdu ve günlerdir uyuduğum en rahatlatıcı uykudan uyandırdı. Lira'nın vücudunun yanımda olmasından dolayı tenim hala sarsılıyordu.

Hapishanede geçirdiğim zamanın verdiği hafif halsizliğe rağmen sevişmekten ve tüm gece boyunca ona sarılmaktan tamamen doymuş hissediyordum. Yine de, Unseelie gücünün özünü barındıran topraklara geri döndüğüm büyüm içimde tam gle akıyordu.

şilte kayarak Lira'nın yataktan kalktığını haber verdi ve sonra uykunun sisinde zihnimizin birleşmesiyle söylediği sözler kafamda tekrar oynadı.

Ayağa kalktım ve onun çırılçıplak bir şekilde dolaba doğru koşmasını izledim, karnıma bir ağrı girdi ve aletim tekrar sertleşti.

Yemin ederim, Finnian ona zarar verirse testislerinden birini keserim, diye bağlandı ve bir saniyeliğine dolaba girip benim için gri bir tunik ve deri pantolon, kendisi için de bembeyaz bir elbiseyle ıktı.

Muhteşem mavi gözlerinin altında koyu halkalar vardı - sihrini benimle paylaşmanın onu etkilediğinin kanıtı - ama bir gece önce olmadığı halde ayaklarının üzerinde sabit bir şekilde duruyordu.

Doğru. Finnian ve Eiric kavga ediyorlardı. Bunu durdurmamız gerekiyordu ama benim tek yapmak istediğim eşimin vücuduna hayranlıkla bakmaktı. Ancak ben daha iyi biliyordum. Lira Finnian'ı tehdit ediyor olsa da

Eiric ona zarar verirse üzüldü. Her ikisini de çok önemsiyordu, bu da kavgayı ayırmanın onun için olduğu kadar benim için de öncelikli olduğu anlamına geliyordu.

Onun tekrar incinmesine tahammül edemezdim.

Pantolonumu kaptığım gibi yorganı attım ve üzerime geçirdim. Gömlekle uğraşmadan odanın karşısına geçtim, kapının kilidini açtım ve ana doğru hızla ilerledim.

Lira arkamdan yakın takip etti, kanatlarımın uçları birkaç kez vücuduna değdi. Bu samimi his zihnimi görevime odaklamakta zorlanmama neden oldu ama başardım.

Eiric kılıcını Finnian'a doğru savurduğunda köşeyi döndük, Finnian son anda saldırıyı engelledi.

Sırıttı. "Güzel. Gözlerin saldırını haber vermedi."

Aslında birbirlerinin kanatlarındaki pulları kesmeye çalışmadıklarını fark ettiğimde, vücudumdaki gerginlik boşaldı. Ayaklarımı bir kanepenin arkasına attım ve Lira yanıma indi.

Yüzü soluk bir altın rengine bürünürken endişesi hayal kırıklığına dönüştü. "Ne *oluyor* be?"

Finnian ve Eiric kılıçlarını indirip bize döndüler. Bir eliyle yeni sakalını ovuşturdu ve sordu, "Anlamıyorum. Bu 'cehennem' nedir ve bizimle ne ilgisi var?"

"Birlikte antrenman yaptığımız için mutlu olacağını düşünmüştüm." Eiric kılıcını kınına soktu ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Neden üzgünsün?"

"Yani cehennem onun üzgün olduğu anlamına geliyor..." Finnian başını salladı. "Bu garip bir söz."

Aynı fikirde olsam da, Dünya'nın kelime dağarcığından çok onun üzgün olmasıyla ilgileniyordum. Önemli olana odaklanmadığı için Finnian'ı tokatlamak istedim. Eiric'i savunmak için ağzımı açtım ama buna gerek yoktu.

"Birbirinizle antrenman yapacak kadar dostane olmanıza sevindim ama önceden haber verseydiniz iyi olurdu." Lira çenesini kaldırdı ve kız kardeşi olduğunu iddia ettiği kadına baktı. "Bunun yerine, neredeyse kafanızın kesilme sesiyle uyandım. İkinizin gerçekten kavga ettiğinizi "

"Kapını çalıp Unseelie şeytanıyla seviştiğinizi duyma ya da gerçekten uyuyorsan seni uyandırma riskini almak istemedim." Eiric titredi. "Düşünceli davranıyordum."

Lira'nın öfkesi kayboldu ve rahatlama aramızdaki bağı hafifletti. "Biliyorum. Dün gecenin sonundan sonra, neredeyse yaralandığınızı duyunca çılgına döndüm. Eğer ikinizden birine bir şey olursa..." Sesi .

Bir kolumu omuzlarına doladım ve kanatlarımız birbirine değecek şekilde onu yanıma çektim. Lira'nın nasıl bu kadar sinirlenip sonra da bu kadar çabuk sakinleşebildiğini anlamıyordum. Bana karşı hiç böyle olmamıştı. Bunu yönetmek için Eiric'in numarasını öğrenmem gerekiyordu.

"Bir saat önce uyandık ve biraz ekmek ve güneş patlaması yedik. Bir anlaşmaya vardık. Bu sayede birlikte daha kolay çalışabileceğiz." Eiric masaya doğru yürüdü ve bir bardak su içti.

Şimdi ilgimi çektiğini inkâr edemezdim. "Peki bu anlaşma tam olarak nedir?"

Finnian ışınlandı. "Başka bir yol olmadığı sürece başka bir Seelie'yi öldürmeyeceğim ve kaleye geri döndüğümüzde Unseelie'ye karşı samimi olacak ve onun da etrafta dolaşıp halkımızı öldüremeyeceğini hatırlayacak."

Ellerini belinden indiren Eiric kaşlarını çattı. "Lanet olası gece iblisleri."

"Kendini bizim kanatlarımıza bıraktığında ve onu öldürmek isteyecek Unseelie'lerle dolu bir krallığa varmayı düşündüğünde gözleri açıldı." Finnian omzunu Eiric'inkine çarptı. "O kadar ilerisini düşünmemişti, özellikle de muhafız üniforması giyerken."

O haklıydı. Lira ve onun iyiliğiyle o kadar meşguldüm ki, halkıma döndüğümüzde Eiric'e ne olabileceğini düşünmemiştim.

"Burada değiştirebileceği bir kıyafet olmalı." Lira alt dudağını kemirerek yanıma daha da sokuldu. "Tanrım, kendini bu duruma soktuğun için senden nefret ediyorum. Seelie olduğunu bilecekler. Gleann Solas'ta kalmalı ve hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmalıydın."

Eiric'in yüzü yumuşadı ve bize doğru geldi.

Gerildim. Bir Seelie'nin bana bu kadar yakın olması ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. İçimden gelen tepki Lira'yı ve kendimi geri çekmekti ama *onun* için bu içgüdüyle savaştım.

"Birbirimize ne söz vermiştik?" Eiric, Lira'nın ellerini kendi ellerinin arasına alırken kaşlarını kaldırdı.

Aramızdaki sevgi bağı, doğal olarak buz tutmuş göğsümü normalden daha fazla ısıttı.

"O Dünya'daydı." Lira şefkatle gülümseyerek yanımdan ona doğru yaklaştı. "Burada buna bağlı değilsin."

Eiric topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Burada da verilmiş olabilir çünkü Ardanos ve Seelie büyüüne bağlı olmayan sözlerimi bile her zaman tutarım."

"Ah... neydi bu yemin?" Finnian heyecanla kanatlarını açarak ileri doğru atıldı.

Ona yumruk atma dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu.

"Ne olursa olsun birbirimizin yanında duracağımızı." Lira dudaklarını birbirine yapıştırdı. "Ama benim adıma kral ve kraliçeye karşı gelmeni beklemiyordum."

"Hoşuma gitsin ya da gitmesin, bir Unseelie ile eş bağına tamamlamayı seçtin ve onun seni mutlu ettiğine yemin ediyorsun." Eiric göz kırptı ve omuz silkti. "Yani gerçekten başka bir seçeneğim yoktu. Ayrıca, seni hizada tutmak tam bir baş belası, bu yüzden Tavish'in seni beladan uzak tutmak için yardıma ihtiyacı olacağını düşündüm."

Güldüm ve Lira gözlerini bana dikti. Nedense bu beni da çok gülümsetti. "Haksız değil."

"Benim naçizane fikrime göre bu Lira'nın en iyi özelliklerinden biri." Finnian ellerini kavuşturdu ve Lira'ya doğru tuttu. "Olmaması gereken yerde sorun buluyor. Daha önce hiç yapılmamış bir cù-sìth'i bile evcilleştirdi."

Lira kaşlarını çatmaya çalıştı ama dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Üçünüzün bana karşı bir araya gelmesi hoşuma gitmiyor. Belki de tekrar birbirinizle dövüşmenizi istiyorumdur."

"Hayır, ." Eiric homurdanarak onu kucakladı. "Üçümüz bundan daha iyisini biliriz."

Lira'dan yayılan mutluluğu hissedebiliyordum ve yapmak istediğim son şey o anı mahvetmekti, her ne kadar üzerimizde birkaç tehdit dolaşıyor olsa da. Geri dönmemiz gerekiyordu-

Düşüncelerim kesildi çünkü buraya, gerçek Cuil Dorcha'ya döndükten sonra, harap ejderha topraklarını artık bu isimle çağıramazdım.

Neşenin bir kısmı azaldı ve Lira Eiric'ten uzaklaştı. Bundan sonra olacakların suçluluğunu hissettiğinden hiç şüphem yoktu. Kader arkadaşlığımıza değer versem de bazen onu duygularımdan koruyabilmeyi diliyordum, böylece mutluluğunu bozmayacaklardı.

"Biraz kahvaltı edelim, sonra da Eiric'e *Seelie muhafızı* olduğunu belli etmeyecek bir şeyler giydirelim." Lira bir elini elbisesinin karnında gezdirdi. "Ejderhalar beni almak için babama katılmadan önce Cuil Dorcha'ya dönsek iyi olacak."

Midem çürümüş balık yemiş gibi ekşidi. Doğruyu söylemesine rağmen onu güvende tutmanın bir yolunu bulamamıştım. Halkımı terk edemezdim ama Lira'nın orada benimle kalması da etkili bir strateji değildi. tek çözüm ejderha prensi öldürmek ve böylece ailelerinin yaptığı çılgınca anlaşmayı sona erdirmektir.

"Birinin kıyafeti nasıl çılgılık atar?" Finnian ellerini kaldırdı. "Bu konuşma cehennem, Tanrı ve iki insan iyi geçinirken birinin neden yukarıya bakmak isteyeceği hakkında pek çok soru doğurdu. Dünya dili oldukça büyüleyici - kulağa çok mantıksız geliyor."

Elbette dikenli, Dünya'nın yerel diliyle, yaklaşmakta olan büyük bir savaştan daha fazla ilgilenecektir. Yine de halkımı savaşa hazırlamak için geri dönmemiz gerekiyordu. Elimizdeki tek avantaj Finnian ve benim gerçek topraklarımız tarafından yeniden şarj edilmiş olmamızdı ve ne Seelie'nin ne de ejderhaların bunu beklediğini umuyordum. "Şimdi zamanı değil, Finnian."

"Şimdi değilse ne zaman?" Finnian sanki gecenin son neşesini de çalmışım gibi suratını astı.

Eiric ona doğru döndü ve şöyle dedi: "Okyanusu geçtikten sonra sana her şeyi anlatacağım.

Seelie."

"Sanırım bekleyebilirim," diye dalga geçerek masaya döndü ve bir parça ekmek aldı. "Ama herkes en iyi davranışım içinde olduğumu not etmeli."

"Oh, not edildi, tamam." Lira kollarını kavuşturdu ve önüme geçti. *Şimdi her şey sakinleştiğine göre, neden yemekten önce tuniğini giymiyorsun? E'yi seviyorum ama sen benim eşimsin ve sana bir an bile uzun süre bakarsa mantığımı kaybedip boğazını kesebilirim.*

Sıcak arzu doğrudan sikime vurdu. *Sadece bana baktığın için aileden saydığın kişiyi öldürmekle mi tehdit ediyorsun?* Genelde çok empatik ve nazik biriydi; bu şekilde şiddet tehdidinde bulunması onu duvara fırlatıp kendimi içine gömmek istememe neden oldu.

Omzunun üzerinden bana baktı. *Öyleyim ve kendimi berbat hissediyorum, bu yüzden bir şeyler yap. Çünkü bu noktada, eğer yaparsa, bu senin hatan olacak. Tehdidin farkındasın.*

Bende bir sorun vardı. Bu tehdit sadece ellerimin kafamda dolaşan yaramaz düşünceleri gerçekleştirmek için kaşınmasına neden oldu. Koridora doğru dönerken sııttım ve Eiric'in beni görememesi için kanatlarımı açtım. Eğer kalede ve güvende olsaydık, Lira'yı da yanımda sürükleyecektim ve beni engelleyen tek şey onunla bir gelecek kurmaktı.

Ejderha prensi nasıl öldüreceğime karar vermeliydim, böylece Lira her zaman benimle olacaktı. Önemli olan tek şey buydu.

İki saat sonra dördümüz saklandığımız yerden ayrıldık ve bizi karanlığa Büyü artık kolay geliyordu; kullanırken beni tüketmiyordu ve krallığı sorunsuz bir şekilde geride bıraktık.

Sonunda kader bizi kutsamıştı. Belki de her şeyin daha iyiye gideceğine dair ilk işaret.

Ay yükselene ve karanlığın soluk gölgeleri kaplayana kadar ayrılmak için bekledik, Seelie'nin

Ay gökyüzünde yükselirken harekete geçmemizi bekliyorlardı. Suyun üzerinden uçtuk ve gerçek krallığımızı geride bırakırken sihrimin gücü azaldı.

Finnian ve Eiric, Lira ve benim yanımda yer aldılar; Finnian benim solumda, Eiric ise Lira'nın sağındaydı. Gökyüzünde yükseklerde uçarken kanatlarımız benzer bir ritimle çarpıyordu. Karanlığı bize yakın tuttum, ejderhaların keskin görüşleriyle yerimizi tespit etme riskini almak istemedim.

Eiric sık sık Lira ile birlikte buldukları uzun, koyu yeşil elbiseyi çekiştiriyordu. Kılıfını ve kılıcını saklamayı talep etmişti, ben de kabul etmiştim. Eiric Seelie muhafız kıyafetleri içinde olsun ya da olmasın, karaya döndüğümüzde kendini koruması gerekecekti. Lira da kılıç kullanmayı biliyordu ve ona da bir kılıç verecektim. Harap topraklara döndüğümüzde Eldrin bize saldırırsa ayrı düşmemiz ihtimaline karşı kendini korumak için bir kılıca ihtiyacı vardı.

Tehlikesiz geçen bir saatlik uçuştan sonra, Eiric ve Finnian onun teklif ettiği Dünya sohbetini başladılar. Sadece Eiric, Lira ve ailesinin bileceği bir sürü anlamsız kelime öğrendim. Lira'nın Finnian'ın aptalca sorularından ve yorumlarından nasıl keyif aldığını görerek sohbe odaklanmaya çalıştım ama halkıma dönmeye yaklaştığımız her an geride bıraktığım sorunlar kafamda yeniden canlandı. Eldrin'in hâlâ hayatta olmasını umuyordum ki onu öldürebileyim. Tüm aldatmacalarından sonra, kılıcımı kullanıp onu kalbinden bıçaklayan kişi ben olmalıydım.

Lira elime uzanırken kanatları benimkilere değdi. Bu sarsıntı aramızda bir kıvılcım yarattı ve fiziksel efordan kaynaklanan kargaşa ve yorgunluğumun bir kısmını hafifletti.

Eldrin'i mi düşünüyorsun? Elimi rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Elbette bilirdi. O benim ruhumun diğer yarısıydı ve duygularımı benim onunkileri hissettiğim gibi . *Umarım Caelan onu bulur ve öldürmek zorunda kalmaz.* Gerekirse benim iznim olduğunu ima ettiğim için nefret ediyordum. Onun ölmesini istediğimi ama ona olan borcum yüzünden büyümü riske atmadan bunu kendim yapabileceğimi düşünmediğimi söylemiştim.

Artık değil. Onu cezalandıran ben olmasaydım kendimi tamamlanmış hissetmezdim.

Yalan söylemeyeceğim. Muhteşem zümrüt gözleri sertleşti. Yabanılın senin ellerinde görmek isterdim, özellikle de bize yaptıklarından sonra. Onun tiksintisi aramızdaki bağı tanecikli kum gibi hissettirdi.

Ne hatırladığını bilmeme gerek yoktu. Yara izi iyileştirme büyüyle solmuş olsa da, nasıl görüldüğünü tam olarak hatırlıyordum, özellikle de yarayı aldığı ve bana ne anlatmayı reddettiği gece.

Eldrin, Lira'ya banyo yaparken saldırdığını birine söylerse onu Dünyalı ailesiyle tehdit etmişti. Ona yapacağım ilk şey, Lira'nın üzerine öylece uzandığı için gözlerini oymak . Sonra kalbinden bıçaklamadan önce ona dokunduğu için ellerini keserdim. En azı bu olurdu ama söylediklerine bakılırsa işkenceyi halkımın önünde de yapabilirdim, böylece eşimi herhangi bir şekilde incitmeye cüret eden birine, onu rahatsız etse bile ne olduğunu görebilirlerdi.

Endişelenmeyin. Eğer , bize yaptıklarına uygun bir şekilde ölmesini sağlayacağız, diye cevap verdim. Eğer isterse onun cezalandırılmasında söz sahibi olabilirdi.

Taşınmak zorunda kaldığımız toprakların dik, sivri, yıkık dökük sivri uçları uzaktaki ufuk çizgisini kırıyordu. Burada yaşamak hepimiz için zor olmuştu ve Unseelie topraklarına döndükten ve onun verdiği gücü hissettikten sonra, önümdeki topraklar bana evim gibi gelmiyordu.

Anılarım olmadığı için daha önce fark etmemiştim ama... neden bu adadaki yerlere gerçek evinizdekilerle aynı isimleri veriyorsunuz? Lira bağlandı.

Kalbim ağırlaştı ama Lira yanımdayken iyi olacağıma hiç şüphe yoktu. O anda, onun benim gerçek evim olduğunu fark ettim. Bu onun varlığıydı. *Buraya taşındığımızda, burayı tanıdık bir yer haline getirmek istedim. On dört yaşında bir çocuk olarak, aynı isimleri kullanmanın işleri kolaylaştıracağına karar verdim.* Çok genç ve aptaldım ama denemiştim.

Öyle mi oldu? Lira başını eğdi, sarı saçlarından birkaç tutam yüzüne doğru uçtu.

Pek sayılmaz ama kimse beni sorgulamadı. Yaklaştığımız ölü toprakların kükürt kokusunu içime çektim. *Hepimiz*

bir şey arıyor.

Sen gerçekten inanılmazsın. Huşu, bağlantı boyunca kabardı. On dört yaşındayken senin yarını bile yapabileceğimden şüpheliyim.

Gülümsedim, şefkati ve sözleri beni neredeyse boğuyordu. Senin sihrin ve kanatların yoktu ve sen eldivenden sağ çıktın. On yaşındayken benden daha iyi bir kraliyet mensubu olacağından hiç şüphem yok.

"Üzerinde yaşadığınız topraklar burası mı?" Eiric'in nefesi kesildi.

"İnanılmaz derecede korkunç, değil mi?" Finnian kıkırdadı. "Ama evet, halkınız bizi gerçek krallığımızı geride bırakmaya zorladığından beri burası bizim yaşam alanımız oldu."

Ada beş yüz metre önümüzdeydi. Karanlık kale gökyüzünde asılı duruyor gibiydi ve köy aşağıda netleşti. Geri kalan her yer toprak ve kayaydı, ejderhaların ilerlemeden önce toprağı öldürdüğüünün kanıtı.

"Bu da bir şeydir." Eiric'in sesi acımaya benzer bir şekilde derinleşti. "Seni buraya gönderdiklerine inanamıyorum."

Normalde bu beni kızdıırırdı, ama bunun yerine onu bana biraz daha sevdirdi. Lira gibi o da umursuyor gibiydi.

Lira'dan endişeli bir ses yükseldi. "Tavish, adayı gölgeler içinde yeniden keşfetmeye ne zaman başladın?"

İçime bir şey batarken kaşlarımı kaldırdım. "Ben ." Karanlıkta saklanmaya o kadar alışmışım ki, bunu yapanın ben olmadığımı aklıma bile gelmemişti.

"Caelan bunu yapabilir mi?" Lira'nın gözleri büyüdü.

üzerindeydik ama kalbim durmuştu. "Hayır.

Bunu sadece kraliyet soyunun üyeleri yapabilir." Eldrin.

Ama bu ne anlama geliyordu? Aniden, Eiric çığlık attı.

LIRA

C Eski korku göğsüme saplandı ve kanatlarımı durdurdu. Eiric'in vücudunu düzelttiğini görmek için döndüğümde vücudum bir santim düştü.

ve aynı noktada çırpınıyor.

"Krallığımızın güzel ya da hoş olmadığını biliyorum, ama tiyatroya ihtiyacımız var mı?" Finnian dudaklarını büzdü ve kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Eiric ters ters baktı. "Bir şeye çarptım ve . Bir şey vardı. bu korkunç yerle *hiçbir* ilgisi yok."

Dehşet eş bağını doldurdu ve tüm sinirlerim ve dikkat dağınıklığım arasında hafif bir soğuk gıdıklanma fark ettim. *Daha önce olmayan bir şey tenimi okşuyor. Sen de hissediyor musun?* Bu his Tavish'in büyüüne benziyordu ama benimkinin sadece yarı güçte olduğunu vurgulayan, derimi ürperten farklı bir kenarı vardı.

Hayır, bilmiyorum, diye cevap verdi, beni yanına çekti, kanatları hareket etti ve kız kardeşimi görmemi engelledi. Önümüzdeki krallığı taradı. "Bu kadar yüksek sesle konuşmayı kes. Varlığımızı belli etmemize gerek yok-" Kalenin kapıları gıcırdayarak açılırken aniden kesti.

Öne doğru baktığımda Eldrin' ön kapıdan uçarak çıktığını gördüm, yanında muhafızlar ve arkasında daha fazlası vardı. Beyaz saçları rüzgârda geriye doğru savruluyor ve kara kanatları öfkeyle çırpılıyordu. Koyu renk bir zırh giymişti ve başında karlı teniyle tezat oluşturan koyu renkli, dikenli bir taç vardı.

"Umarım bir planın vardır, Tavish." Finnian'ın yüzü gergin görünüyordu. "Çünkü tüm olasılıklar arasında, *bu duruma* geri dönmeyi beklemiyordum."

"Ben de öyle, ama gerçek kral o değil. Hak sahibi *benim*," diye homurdandı Tavish, kanatlarını hırçınca çırparak. "Onun ne yaptığının bir önemi yok. Ben gerçek kraliyet kanındanım. Herkes beni takip etmeli. En güçlü büyü bende."

İşlerin böyle yürümesi gerekmiyordu ama bunu Tavish'e açıklamak istediğimden emin değildim. Dünya tarihinde liderlik değişimi sık sık yaşanırdı ve bunun bir nedeni de halkın ayaklanıp yeni bir lider istemesiydi. Elbette burada durum böyle değildi; Tavish halkı için çok şey feda etmişti... bana göre yanlış yönlendirilmiş olsa bile.

"Eiric buraya giremezken uçmak ve onunla yüzleşmek biraz zor." Finnian nefes verdi. "Sen git, ben onunla kalacağım."

"Gerek yok," dedi Eiric ve yanımda belirdi. "Ben geçtim." Omuz silktili. "Çok garip bir şeydi."

Eldrin bizden sadece elli metre uzaktaydı ve Unseelie halkının en az yarısı taş sokaklarda durmuş, gözlerini şaşkınlıktan kocaman açmış, geri kalanı ise pencerelerinden Tavish'i işaret ederek izliyordu.

Eldrin göğsünü kabarttı ve yüksek sesle konuştu, "Seelie yabancılarını göremesek de burada olduğunu biliyoruz, bu da hain yeğenimin onu saklamak için karanlığı kullandığı anlamına geliyor. Onun dönüşünü haber vermek için koyduğum küçük perde sadece bir Seelie tarafından tetiklenebilir."

Tavish'i yemliyordu. Büyüsünün ürpertisinin bedenimi terk ettiğini ve bizi Eldrin'e maruz bıraktığını hissettiğim anda onunla bağlantı kurdum.

Tavish, yapma.

Ama artık çok geçti. Eldrin'in sırtışı ısıltılı bir gülümsemeye dönüştü.

Eiric ve Finnian bize yaklaştı, kanatlarımız sanki tekmişiz gibi birlikte hareket ediyordu.

Saklanman için bir sebep yok, Lira. Tavish elimi sıktı ve herkesin bu hareketi gördüğünden emin oldu. Sakinliğini kesin bir ifadeyle bana doğru itti. *Bunlar benim halkım ve Unseelie her zaman merhum kralın varisini takip eder. Benim öldüğüme inanıyor olmalılar ve Eldrin de babamın yeğeni olarak bundan yararlandı. Büyü ona geçmeyecek olsa da bu onu mantıklı bir sonraki kral yaptı.*

"Neden Unseelie tacını takıyorsun Eldrin?" Tavish'in sesi gürledi, herkesin duyabilmesi için büyüyle güçlendirilmişti.

Keşke bizi bu şekilde ifşa etmeseydi. Fae tarihinde ilk kez işlerin beklediğim gibi gitmeyeceğinden korkuyordum. Belki de insan bilgimin beni burada geçerli olmayan bir şekilde etkilemesine izin veriyordum. Buna güvenmek zorundaydım.

"öğrendiğimde, bir Seelie için kanatlarını bana karşı açmana rağmen, seni sağlığına kavuşturmak için yardım etmeye geldim. Şaşırtıcı bir şekilde, kalenin hiçbir yerinde olmadığını ve iki Seelli'nin bizim kılığımıza girdikten sonra bizi terk öğrendim. Büyünüz toprağı kaplamak için geri dönmeyince, güneşten kavrulmuşları kurtarmak için yaptığınız duygusuz girişimde öldüğünüzü varsaydım ve böylece Unseelie kralı olmak zorunda kaldım." Eldrin bize ulaştı ve muhafızlar arkasında sıralanırken durdu. "Bunun oldukça açık olacağını düşünmüştüm."

Onu öldürmekten zevk alacağım, diye bağlandı Tavish, içinde kaynayan öfkeyle. *Bize hissettirdiği öfke, acı, ihanet ve savunmasızlığın her zerresini hissettiğinden emin olacağım.*

Finnian başının tepesine vurdu. "Taç senin için çok büyük. Belki de onu kaybetmeden önce Tavish'e geri vermelisin."

Taç her an yüzüne düşecekmiş gibi görünüyordu.

Kader arkadaşı rolünü oynamam gerektiğini bilerek güldüm. "Herkes kendisine ait olmayan bir tacı takabilir ve Finnian haklı. Senin için tasarlanmadığı çok açık." Sağındaki soluk mavi saçlı muhafıza dikkat ederek gülümsedim.

Lorne.

Gauntlet sırasında kurtardığım ve eşleştirildiğim ve birkaç kez hayatımı kurtarmama yardım eden fae. Aramızda karşılıklı saygıya dayalı bir ilişki kurduğumuzu sanıyordum ama belli ki yanılmışım.

Ağzımı ekşi bir tat doldurdu. Eldrin'e olan sadakati ihanet gibi acı veriyordu.

"Hiç geri gelmemeliydin." Eldrin dişlerini gösterdi. "Ve Tavish de senin eldivenin içinde ölmene izin vermeliydi."

Göz ucuyla Eiric'in kaşlarının çatıldığını fark ettim. Soruları vardı ama şimdi sormaması gerektiğini biliyordu.

"En başta onun bu işe girmesine asla izin vermemeliydim." Tavish daha da gerildi. "Lira benim kader ortağım ve onu her türlü kötü muameleye, özellikle de eldivene maruz bırakmak tüm zamanların en büyük hatasıydı."

Birkaç Unseelie, Tavish'in bunu söylediğini duymayı beklemiyormuş gibi soluk soluğa kaldı. Boğazımda yutkunamayacağım kadar büyük bir yumru oluştu. Eldrin, Tavish'in Unseelie'nin duymasını istediği her şeyi söylemesini sağlamak için konuşmayı yönlendiriyordu.

Söylediğin ve yaptığın her şey için seni seviyorum ama halkının onlar için ne yaptığını bilmesi gerekiyor. Keşke benim için yapsaydım dediğin şeyleri değil.

Halkımın sizin benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilmesi gerekir; aksi takdirde sizi hor görmeye devam edeceklerdir. Sana karşı hiçbir olumsuz ya da zararlı davranışa müsamaha göstermeyeceğimi görmeleri gerekiyor. Çenesini kaldırdı, benim adıma herkesle savaşmaya hazırdı.

Bu sefer onunla birlikte Unseelie topraklarına geri döndüğümde koşulların geçen seferkinden çok farklı olması, her iki seferde de işin içinde olmasaydım akıl almaz bir şey olurdu. O aynı kişiydi ama bana karşı davranışları tam tersiydi. *Thorn, güven bana. Unseelie'ler beni eylemlerim ve sözlerimle farklı görmeli, senin şiddet tehditlerinle değil.*

Kargaşasını hissedebiliyordum. Şefkatli bir dost gibi isteklerime saygı duymak ama sahiplenici ve koruyucu tarafı beni tehdit eden herkesi buldozerle ezmek istiyordu. Her iki tarafını da eşit derecede seviyordum ama Unseelies'in gerçek saygısını istiyorsam, bunu hak etmem gerekiyordu.

Ben .

"İnsanlar Tavish'in bize benzemek için büyülenmiş *Seelie*'lerden ölümcül bir darbe aldığını gördü." Eldrin bileğini hafifçe salladı. "Bu da halkımızın kafasını karıştırmak için başka bir Seelie hilesi olabilir."

Dehşet mideme ağır bir şekilde oturdu. Eldrin insanların Tavish'in öldüğüne inanmasına izin vermişti. Onun iktidara gelmesine karşı savaşmamalarına şaşmamalı ve şimdi bunu onları manipüle etmek için kullanıyordu. Şaşırtıcı değildi ama bunu ona kolayca geri çevirebilirdim. "Bu bile tek başına bir şey anlatıyor."

Eldrin'in boynu kasıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Tavish geri döndüğünde Seelie gücümü hissetti ve babam Gleann Solas'a vardığında Tavish'i hemen teşhis etti. Yine de bunun kuzenin olduğunu doğrulayamıyorsun. Bunu ilginç buluyorum. Senin gücün onlarınkinden çok daha mı zayıf, yoksa yalan mı söylüyorsun?" Masum görünmek için kirpiklerimi kırıştırdım.

Finnian rahatça güldü. "Bunu düşünmemiştim ama haklısın. Hangisi Eldrin? Gerçi gerçek cevabın her ikisi de olduğundan şüpheleniyorum."

Eldrin kaşlarını çatarak hırıltılı bir nefes aldı.

"Herkesin içini rahatlatmama izin verin." Tavish ellerini uzattı.

Gökyüzü Seelie saldırısından önceki rengine büründü. Kara bulutlar toplandı ve kuru, karanlık zemine kar yağdı. "Bu Kral Tavish!" diye

bağırdı aşağıdan bir kadın. "O değil

öldü."

"Bu *hiçbir şeyi* değiştirmez," diye tükürdü Eldrin. "Onu takip etmeye devam ederseniz hepimizi mahvedecek. Eldivenin nedenini hatırlayın. Kaçtı ve cù-sìth'in kendi halkınızdan bazılarını öldürmesine yardım etti." Eldrin'in ağzı sahte bir dehşetle düştü ve göğsünü sıktı. "Bu eylemler tüm mahkûmların eldivene girmesine neden oldu ve şimdi kaynaklarımız daha kıt çünkü kaybettiğimiz mahkûmlar yiyecek kaynaklarımızı korumak için topraklarda çalışıyorlardı."

Eldrin'in kötü niyetli bakışları üzerimde belirdiğinde, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve küvette çıplakken bana saldırmasının dehşeti hafızamda canlandı. Beni ne kadar zayıf ve savunmasız hissettirdiğinden ve daha da kötüsü bunun beni hâlâ etkilemesinden nefret ediyordum.

Tavish önüme geçerek bir parçamı Eldrin'in görüş alanından çıkardı ve öfkeyi hissettiğini biliyordum. Onun da öfkesi kabarmıştı.

"Bu doğru olabilir ama Lira'yı tanırım ve asla kimseye sebepsiz yere saldırmaz." Finnian omuzlarını dikleştirerek sadece Tavish'i değil beni de desteklediğini gösterdi. "Eğer biri ona saldırdıysa, buradaki herkes gibi o da kendini savunmayı hak etmiştir."

Göğsüm rahatsız edici bir şekilde genişledi. Finnian insanlara cehennemi yaşatmayı sevse de, daha sonra benden bir kucak alacaktı.

"Ve bu sefer oyunları ve kuralları *sen* düzenledin." Tavish havaya karate yaptı. "Ben müdahale etmedim. Senin isteğin üzerine."

Eldrin acı acı güldü. "Ama birçok kez müdahale ettiniz, hatta o ölmeden önce son oyunu bile bitirdiniz."

"Seelie olduğum için beni hiçbir durumda kayırmayacağını anlasam da, mümkün olduğunca çabuk ölmemi istemenin daha belirgin bir nedeni var." Bir korkak olarak görülmek istemediğim için etrafımda uçtum ve Tavish'in yanında durdum. "Ölmeden önce hafızamı geri kazanmış olsaydım hem Tavish'in hem de benim oldukça ilginç bulabileceğimiz bir şey."

Yüzü bembeyaz kesildi ve kutlama için yumruğumu yukarı kaldırmamak için ellerimi sıktım.

"Muhafızlar, onları yakalayın ve hapishane hücrelerine götürün." Eldrin Tavish ve bana eliyle işaret ederek gardiyanların kimi kastettiğini tam olarak anladıklarından emin oldu. "Hiçbirini öldürmeyin. Diğerleri eldiveni sırasında öldüğü için topraklarda yeni tutsaklara ihtiyacımız var."

Muhafızlardan hiçbiri kıpırdamayınca içimdeki korkunun soğuk dallarından bazıları gevşedi. Eldrin'e itaat etmelerini bekliyordum ama hareketsiz kalmaları Tavish'in bildiği şeyi doğruluyordu: Unseelie onu takip edecekti. Şüphelerim yersizdi.

Sessizlik tüm krallığı kapladı ve Eiric sağ elini kılıcının kabzasına koyarak saldırıya hazırlandı.

Yüzü griye çalan Eldrin hırladı: "*Şimdi! Kimildamayan* olursa onlarla birlikte hapishaneye kapatılacak."

Önce Lorne hareket etti, bize doğru uçtu, sonraki bir avuç muhafız da onu takip etti.

Umudumun bir kısmı öldü ve her nefes bir mücadele gibi geldi. Korktuğum şey buydu.

"Ona itaat *etmeyin*. Gerçek kral ve varis *benim*. O ihanet ediyor." Tavish'in gözleri, kendisine karşı gelen herkesi öfkesi konusunda uyaran fırtınalı griye döndü. "Eğer bana karşı gelerseniz, ihanetiniz yüzünden her birinizi öldürmek zorunda kalacağım. Bir hapishane hücresinde oturma şansınız olmayacak."

Muhafızlar durakladı, ikisi arasında ileri geri bakiştılar.

"Bir *Seelie kralını* kendi halkına karşı korurken *onu* dinliyor musun? Eğer babam öldüğünde ölmemiş olsaydı, emirlerimi sorgulayan kimse olmazdı." Eldrin her bir muhafıza ters ters baktı ve ardından diğer Seelie olmayanlara göz gezdirdi.

Göğsüm sıkıştı. Kitlelere yalvarıyordu. *Tavish, çok ileri gitmeden buna bir son ver.*

"Kızın geldiği ilk gün, onu kader arkadaşı olarak kabul etmeden önce iki muhafızı öldürdü." Eldrin ellerini uzattı. "Şu anda hayatta olduğu ve karşınızda durduğu açıkken, öldüğüne inanmanıza izin verdi. Peki neden öldüğüne inanmanıza izin verdi? Seelie prensesini geri getirirken sonuçlarına katlanmadan sizi terk edebilsin diye. Oraya gidip prensesi de yanında getirerek Seelie'lere savaş ilan etti. Şu anki durumumuzla kazanamayacağımız bir savaş. Yapılacak en güvenli şey -yeniden yükselene kadar- onu hapsetmek ve Seelie kralı prenses için geldiğinde prensesi geri vermektir. Tavish, hakkımız olan toprakları geri alma şansımızı mahvetti."

"Onu dinlemeyin." Tavish karın daha sert yağmasını sağlamıştı ve sıcaklık son bir dakika içinde elli derece düşmüştü. "Babam öldüğünden beri *bana* ve *bize* karşı komplo kuruyor. Hayatımı kurtardığını iddia ediyor ama kurtarmadı. Yaralarım ile ilgilenen ve beni hayatta tutan kişi Lira'ydı. Eldrin'in tek yaptığı beni hücreden almaktı. Bundan fazlası değil."

Muhafızların kafalarının Eldrin ve Tavish arasında gidip gelmesi bana bir pinpon oyunu izliyormuşum hissi veriyordu. Hâlâ bizi gözaltına almaya gelmemişlerdi, bu da bir şey sayılırdı.

"Senin ve halkımızın hayatını kurtardım." Eldrin ellerini sıktı. "Hükümdarımız esir alınmış ve Seelie'nin kontrolü altındayken nasıl bir hayatımız olabilirdi ki? *Hiçbir şey*. Kendimizi onlar için çalışırken ve her şeyi onların isteğine göre yaparken bulurduk. Sizi kaleden kurtararak kraliyet gücünü geri almamızı sağladım."

"Beni inandırdığın yaşam yükümlülüğü bu değildi." Tavish'in yüzü öfke ve ihanetle buruştu, aramızdaki bağın acısı beni ezip geçti. "Ve belki de iyileştikten sonra kısa bir süre onlarla kalsaydım Seelie ile aramızdaki uçurumu kapatabilirdik. Belki de halkımızın tamamını bu korkunç sürgüne göndermezlerdi."

İntikam arzumdan korkan topraklar ve hâlâ Unseelie büyüümüze doğrudan erişimimiz olacak."

"Ben doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım." Eldrin ellerini sıktı. "Buraya geldiğimden beri her gün bunu yapmaya devam ettim. Sen güneşten kavrulmuş bir prenses için her şeyi bir kenara atarken ben sana tavsiyelerde bulundum ve halkımızı her zaman ön planda tuttum."

"Çok yaşa Kral Eldrin," diye bağırان birkaç Unseelie kalbimin durmasına neden oldu.

Tavish'te şok etkisi yarattı ve bunu ezici bir ıstırap duygusu izledi.

Eldrin'in sırtışı devasa bir gülümsemeye dönüşürken daha fazlası da aynı şeyi söyledi.

Çok sayıda fae slogan atmayıp kaşlarını çatmış olsa da, çoğunluk Eldrin'i desteklediğini gösterdiğinden sessiz kaldılar.

"Hapsedilmeden önce *gitmemiz* gerek," diye homurdandı Eiric yanımdan.

Haklı olmasından nefret ediyordum.

"Hayır. Bana sırt çeviremezler." Tavish hırıltılı bir şekilde nefes aldı. "Ben onların kralıyım."

"Tav, o haklı," diye onayladı Finnian.

Sorununu anladım - ayrılmak onu zayıf gösterecekti. *Gidip yeniden toplanacağız. Sonra geri gelip Eldrin'i öldüreceğiz. Eğer yakalanırsak, bu daha zor olur-*

"Yakalayın onları!" Eldrin tekrar bağırdı.

Bu kez muhafızlar kitleye boyun eğerek itaat ettiler.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye feryat etti Tavish, içinden öfke fışkırırken ve bağımıza girerken.

Bir an sonra, *aramızdaki* bağlantıdan daha önce hiç olmamış bir büyü yayıldı. Büyüsü çamur gibi ve ağırdı, rüyalarımda beni izlediğinde gördüğüm kâbusları andırıyordu.

Eldrin homurdandı ve yüzündeki gülümseme kayboldu, ifadesi hoşnutsuzluğa dönüştü ve sonunda yüz hatları saf dehşete büründü.

Sokaktaki insanlar çığlık attı ve Tavish'in ne yaptığını anladım.

İllüzyon sihrini kullanıyordu.

Birkaç muhafız sanki korktukları bir şey tam karşılarında duruyormuş gibi geri çekildi.

"Tanrıya şükür onun tarafındayız," diye mırıldandı Eiric, önümüzde yaşanan kaosu izlerken.

Tavish elimi bıraktı ve kınından bir hançer çıkardı, gözleri Eldrin'deydi.

Ölmesi gerekiyordu ve Tavish'i durduramazdım... bundan sonra olmaz.

"Güneşten kavrulmuş yabanılara ölüm!" diye bağırdı birkaç metre aşağıdaki bir kadın, bize en yakın evlerin kenarından.

Bir ısıklık sesi havayı doldurdu ve keskin bir şey kanadımı delip diğer kanadıma saplandı. Acı içime doldu, nefesimi çaldı. Daha da kötüsü, kanatlarım sanki içlerinden hava geçiyormuş gibi düzgün hareket etmeyi bıraktı ve düştüm.

Lira, Tavish bağlandı, büyüğü bağımızı terk etti ve dehşeti öfkesinin yerini aldı. Beni takip etti, kollarına almak için altımdan geçti. Beni yakalayıp ilerlediğinde, iki muhafız yanlarında belirdi ve kollarına zincirler atarak büyüünü kestiler. Pazılarını kavradılar, zincirler derisini ısırdı ve kan çekti. Baskı onu beni bırakmaya zorladı.

Hayır! Bedenim tekrar suya doğru koşarken Tavish bağırdı.

Ne yazık ki, sihrimi göstermekte ve suyun gücüne boyun eğmesini sağlayamadım. Sanki bir şey onu engelliyordu. Kanatlarım havayı yakalamaya çalışıyordu ama pek işe yaramıyorlardı, sadece düşüşümü durduruyorlardı. Silahın kanadıma yerdeki yara yanıyor ve nabız gibi atıyordu; ağlamamak için dilimi ısırdım.

Kılıçların çarpışma sesleri beni yukarı baktırdı. Eiric üç Unseelie muhafızıyla, Finnian ise beşiyle dövüşüyordu. Her iki grubun da onları yakalamak için zincirleri vardı ama buna odaklanacak vaktim yoktu. Bana tekrar ateş etmeye hazırlanan aşağıdaki kadını izlemek zorundaydım.

Soluk mavi parladı ve güçlü kollar beni sardı. Bu Tavish değil, Lorne'du. Eldrin'e doğru geri uçuşmasına rağmen bana zarar vermedi.

"Seelie'lere daha fazla zarar verme." Eldrin gözlerini devirdi ama bu emri vermekte çok geç kalmıştı. "Tavish'in yanlış kararları yüzünden, Seelie'nin bizi yok etmesini engellemek için onları kullanmak zorunda kalacağız. Bu hayatta kalmak için bir araç."

Kafamı kaldırıp baktığımda Tavish'in boynuna üçüncü bir muhafız tarafından bir hançer , iki muhafız da kollarını tutuyordu. Eiric ve Finnian da gözaltına alınmıştı ve Eldrin'in gözleri neşeyle parlıyordu.

Dostumu öyle gördüğüm için boğazıma asit kaçtı. Kar artık yağmıyordu, bu da onun gücünün tamamen bağlı olduğunu vurguluyordu.

Lira, çok üzgünüm, diye bağlandı, sesi kırık geliyordu.

Bu senin suçun değil. Onun dağılmasına ihtiyacım yoktu. Güçlü ol. Bunu aşmanın bir yolunu bulacağız.

"Hepsini hapishane hücrelerine götürün." Eldrin kollarını kavuşturarak bize baktı. "Onları Seelie'ye karşı bir koz olarak kullanmamız gerekebilir ama burada bir mahkûm hayatı yaşayacaklar."

Lorne başını salladı. "Nasıl istersen," dedi hoyratça ve kolları acı verici bir şekilde etrafımda sıkılaştı.

Muhafızlar bizi Tavish, Finnian ve Eiric'in büyülerini bastıran zincirlerle bağlı olduğu kaleye doğru sürüklediler.

Hapishane hücrelerinin bulunduğu arka taraftaki büyük pencerelerden birinden içeri girdik. Bir zamanlar ev gibi hissettiren koyu renkli fayans ve taşlar şimdi bir tuzak gibi geliyordu.

Gardiyanlar bizi koridorların kıvrımlarından geçirdi ve çok geçmeden sidik ve dışkı kokuları eşliğinde hücreler görüldü.

Ve bakışlarım beni daha da hasta eden bir şeye takıldı. Kalbimi tahmin edebileceğimden çok daha küçük parçalara ayıran bir şey.

LIRA

M Dövmüş bir Nightbane'in yanında yatan buruşuk Caelan'ı gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı. Cù-sìth'in burnunda sanki büyük bir yara vardı.

Biri ona bir bıçağın ucuyla vurmuştu ve kürkünün yeşil uçlarını koyu kan kaplamıştı.

Caelan'ın daha iyi görünmeyeceğinden şüphelenmiştim.

Daha da kötüsü, hücrede şilte yoktu, bu da onları battaniye veya yastık olmadan taş zeminde yatmaya zorladı.

Lorne beni beklediğimden daha nazıkçe itti ama kanadım sarsıldı ve acı tekrar içime saplandı. Acı, kolumdan ve omzumdan bıçaklanmaktan daha kötüydü.

Tavish, "Seni eldivenin sonunda öldürmeliydim," diye öfkeleni. "Elbette eşime zarar vermek için eline geçen ilk fırsatta ona acı çektirecektin. Ona elini uzatan herkes kılıcımın ucunda ya da büyümlle ölecek. Her birinize yemin ediyorum." Benim için duyduğu endişe içimde dönüyordu ama büyüüne erişemediği için aramızdaki bağ soğumuştı.

Nightbane ve Caelan'ın tutulduğu küçük hücrenin kapısı açıldı ve Lorne beni içeri itti. Sırt kaslarım sarsılarak kanatlarımın kasılmasına neden oldu ve içine ok saplanmış kanadın derisinin daha da yırtıldığını hissedebiliyordum.

Tavish'in, Eiric'in ve Finnian'ın muhafızları onları kapıda tutarken, Lorne kanatlar için daha fazla zincirin bulunduğu duvara doğru yürüdü

Asıldı. Üç tanesini alınca midem bulandı ama sonra durakladım. Birimizi unutmuştu.

Nightbane'in gözleri açıldı ve ayağa fırlarken kireç yeşili bir renkte parladı. Hırladı ama sanki boğazını yaralamışlar gibi sesi kesildi. Yanımdaki yerine doğru topallayarak yürüdü.

Finnian'ı rehin tutan koyu kahverengi saçlı kadın, "Dersini tekrar öğrenmen mi gerekiyor, ölüm ?" diye sordu. "Hayatta olmanın tek sebebi, senin türünü öldüren ırka bahşedilen kötü şans."

Kalbim ağırlaştı ve ağzım kurudu. Bu zavallı hayvana yaptıkları her şeyi bilmem gerekiyordu. Nightbane vahşiydi ama sadece ona kötü davrananlara karşı... Tavish de dahil. Benim için saraydaki en sadık dosttu.

"Onları kışkırtmayın." Lorne önce Tavish'in kanatlarına zincirleri yerleştirirken içini çekti.

Tavish kanatlarını çırparak ve zincirleri zorlayarak muhafızlardan kurtulmaya çalıştı ama Lorne saniyeler içinde kilidi sabitledi.

Lorne sanki Tavish onunla hiç dövüşmemiş gibi devam etti. "Hücredeki herkes güvende olana kadar olmaz."

Aramızdaki bağ onun hızlı kalp atışlarıyla uyum içinde atıyordu ve aramızdaki bağ onun paniği yüzünden sıkışmıştı. Kanatlarımın kısıtlandığı gün yaşadığım paniği hatırladım ve sadece bir günlüğüne geri almıştım. Tavish hayatı boyunca kanatlarını kullanmıştı ve onlar olmadan hiçbir şey bilmiyordu.

Lacivert saçlı gardiyan dudaklarını birbirine yapıştırdı ve koyu kahverengi saçlı gardiyan Tavish'i hücrenin içinde bana doğru iterek Nightbane'e takılmasına neden oldu.

Nightbane inledi ve ben de arkadaşıma yardım etmek için eğildim. Kanatlarım tekrar hareket etti ve kanadım daha da yırtılırken içime daha fazla acı saplandı. Nightbane soğuk taş zemine düşerken Tavish dizlerinin üzerine çöktü.

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama muhafızların önünde ağlamayı reddederek onları geri kıptım. Tavish'e yardım etmek için döndüm ve acımı bir kenara ittim. *Yaralandın mı?*

Ben iyiyim, diye cevapladı Tavish. daha iyiyim. Ne kadar çok hareket edersen, yaralanman o kadar kötü olur. Sadece dizlerimi zedeledim. Tavish iddiasını desteklemek istercesine hızla ayağa kalktı ve kendisini iten gardiyana döndü.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Ecoar." Tavish dişlerini gösterdi.

Muhafız homurdandı. "Senden korkmuyorum. Eldrin kanından dolayı seni hayatta tutuyor olabilir ama bu artık seni gerçek bir kraliyet mensubu olarak gördüğümüz anlamına gelmiyor. Bizim yerimize bir güneş lekesini seçtin." Yere tükürdü, Tavish'in siyah çizmelerini zar zor iskaladı.

Kanım kaynadı ve bunun bana ettiği hakaretle hiçbir ilgisi yoktu. İçimde uzun süredir uykuda olan Fae parçası dışarı fırladı. "Boğazını kesmek ve o ukala sırtışının yerine öleceğini bilmek için sabırsızlanıyorum." Bu muhafız çok ileri gitmişti. Tavish'e sırt çevirmek yeterli olmamıştı. Kendini daha iyi hissetmek için onu küçümsemek, fiziksel olarak taciz ve onunla alay etmek zorunda kalmıştı.

"Oyunlar sırasında seni öldürmeye çalışan bir Unseelie'nin yasını tutarken *senin* tarafından tehdit edilmiş hissetmemi mi bekliyorsun?" Kanatlarını açarak ayaklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Hepimiz *senin* zayıf olduğunu biliyoruz."

"Büyük bir aletim varmış davranmak için korkunç bir fırsatı kullanmaktansa zayıf olmayı tercih ederim." Ağzımdan yine bir şeyler çıkıyordu ve bunu durdurmak mümkün değildi. Neredeyse buraya ilk geldiğimde hissettiğim gibi hissediyordum. "Onu kesmekle tehdit ederdim ama yeterince çabuk bulabileceğimden şüpheliyim. O yüzden boğazına razı olacağım."

Finnian muhafızları tarafından içeri götürülürken güldü. Tavish'in aksine onu tartaklamıyorlardı, bunun sebebinin Finnian'ın onlar üzerinde hiçbir zaman söz sahibi olmaması olduğunu düşünmüştüm. Tavish'e pek çok nedenden ötürü içerlemişlerdi ve bu, hemen bir tepki almadan harekete geçmeleri için ilk fırsattı.

"İyi noktaya değindin Lira." Finnian gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Kimsenin onun sevişmesine iltifat ettiğini duymadım. Nedeni bu olmalı."

Ecoar ortalamanın altında bir büyüklüğe sahip olan kanatlarını açtı. "Bana bir daha hakaret et. Sana meydan okuyorum."

"Madem ısrar ediyorsun-" diye başladı Finnian.

Kendini tutamayan Ecoar, Finnian'ın çenesine bir yumruk attı ama Finnian eğildi ve muhafız havayı yakalayarak kendini daha da utandırdı.

"Yeter," diye tersledi Lorne, Eiric'i içeri iterek.

Kız kardeşimin yüzü hastalıklı bir sarıya dönerken, kanatları zincirlerin altından fırladı. Lorne onu hırpalamamıştı ama bu bana sırtını döndüğünde hissettiğim ihanet duygusunu azaltmadı. Duruşma sırasında aramızda bir çeşit karşılıklı saygı oluşmuş gibi hissettiğimi fark etmemiştim. Eğer o olmasaydı, ölmüş olurdum.

"Her an ortaya çıkabilecek Seelie'leri izlemek gibi tüm dikkatimizi vermemiz gereken önceliklerimiz var." Lorne sanki bir tehdit değilmişiz gibi bize sırtını döndü. "Hepiniz risklerin farkındasınız ve ufuktaki tehdit hakkında Kral Eldrin'le konuşmamız gerekiyor."

Ecoar'ın kanatları yanlarına doğru indi, ancak gözlerinin arasında bir damar şişti.

Lorne koridora geri döndü ve hücre kapısını kilitledi.

"Peki ya prenses?" diye sordu kadın muhafız, kanatlarımı işaret ederek.

Nabzım dört nala atıyordu. Zincirlerimin çözüldüğünü kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum. Kanatlarımı bağlamazlarsa, kendimi iyileştirmek için sihrimi kullanabilirdim ki bir şekilde kurtulacaksak buna çok ihtiyacım vardı.

"Bırakın bir süre daha acı çeksin. Zincirlerin ona tam oturması için oku çıkarmamız gerekecek. Diğerleri ona yardım etmeye çalışacak, acı çekmesine neden olacak ve sonra da bunun için kendilerini kötü hissedecekler." Lorne omzunun üzerinden bana baktı ve burnunu kırıştırdı. "Daha sonra onları kontrol etmek için geri geldiğimde, zincirleri ona takacağım. Kanatları daha çiğ ve kanlı olacak."

Lorne acımasız bir piçti. Tavish'e karşı ayaklandığı için hapse atılmadan önce Eldrin'le arkadaş olmasına şaşmamalı. Sadakati Nightbane'in kürk değiştirmesi kadar sık değişiyordu ki bu da her gün oluyordu.

Lorne onları birkaç gardiyan kıkırdadı. Hapishane alanından çıktıklarında arkasına bile bakmadı.

"Sana söz veriyorum, Lira. Bize karşı gelen herkese acı çektireceğim." Tavish yanıma geldi ve kanadıma dokundu.

Kanadımda keskin bir sızı ve kaslarımda derin bir ağrı hissettim. Daha fazla hasarı önlemek için onları sabit tutmaya çalışıyordum.

Nightbane tekrar yanımda durmaya çalıştı ama inledi ve tekrar düştü. Hücreye girdiğimde beni korumaya çalışırken çektiği acıyı ancak hayal edebiliyordum.

"Bir bakayım," dedi Eiric ve Caelan'ı ezmeden Nightbane'in etrafından dikkatle dolandı.

Hücre iki kişiye ancak sığıyordu ama gardiyanlar dördümüzü de Caelan ve Nightbane ile birlikte buraya tıkmışlardı. Rahatça uyuyamayacaktık ama en azından hepimiz bir aradaydık.

Yer değiştireyim de kanatlarıma bir baksın. Eiric'in uzmanlık gerektiren bir şifa bilgisi yoktu ama ailemiz bize temel ilk yardımı öğretmişti.

Tavish'in etrafından dolaşmak ve Nightbane'e basmamak için ağırlığımı değiştirdiğimde sırtımdaki kaslar hareket etti ve okun etrafındaki yara gerildi. Durduramadan bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve hafifçe inledim.

Buraya asla geri dönmemeliydik. Tavish'in suçluluk duygusu aramızdaki bağı zayıflattı. *Unseelie yeraltı evinde kalmalıydık.*

Ellerini tuttum, onunla yüzleşirken aramızda oluşan elektrik çarpmasının tadını çıkarıyordum. Eiric köşedeki açıklığa adım attı ve Finnian aceleyle Caelan'ın yanına gitti. Kanatlarım Eiric'in görüş alanındaydı ve kalbim küt küt atıyordu.

Geri dönmek zorundaydık. Halkının sana ihtiyacı var. Bunun korku için değil, merhamet için bir fırsat olduğunu anlamasını istedim. Sadakati korku sağlamazdı. Olayları daha net görmesi gerekiyordu. *Ayrıca, yeraltında yaşayıp rüzgarı kanatlarımızda hissetmezsek sefil olurduk.*

"Seni kimin vurduğunu gördün mü?" Eiric sordu.

Nefesim kesildi. "Evet, ama bunun neden önemli olduğundan emin değilim." Kadın kendisine öğretileni yapmış, Seelie'lerden nefret etmiş ve onları elinden geldiğince öldürmüştü.

"Çünkü kaltak o oku mükemmel bir şekilde yerleştirdi ve ben de bu iyiliğin karşılığını ödemek için sabırsızlanıyorum." Eiric dramatik bir şekilde ofladı. "Kanatlarını vurdu

Neredeyse tam merkezde, yani her kanat daha fazla hasara yol açacak."

"Onu zincire vuracağız ve kaldıracacağız ki tüm Unseelie'ler Lira'nın aklıktan ve kan kaybından ölmesine izin verirken, tam da Lira'nın olduğu yerde bir okla acı içinde kıvrandığını görebilsin." Tavish'in vücudu gerilirken yanağını avuçladı ve fısıldadı, "Söyle bize, Sprite. Bunu sana kim yaptı? Onu benim için tarif et. Senin için intikam alacağım."

İçime bir sıcaklık yayılırken alt dudağımı ısırdım. Beni ne kadar çok sevdiğini anladım. "Onu cesaretlendirme, Eiric." Onu azarlamaya çalıştım ama kelimeler nefes nefese çıkmıştı.

Caelan'dan derin, alçak bir inilti geldi. "Finn?" diye sordu halsizce. "Sen misin?"

Kadere şükürler olsun ki uyanıktı.

"Geri döndük." Finnian'ın alını endişeyle kaplandı.

"Gitmen gerek..." Caelan gözlerini açtı ve Finnian'ın elini kavradı. "Daha önce-" Bakışları üzerimize dikildi ve durdu.

Caelan'ın sadakati kalbimi genişletti ve Tavish'in arkadaşının konuşmasını duymaktan ve bizi uyarmaya çalıştığını bilmekten duyduğu rahatlamayı hissedebiliyordum.

"Bu uyarı için çok geç kaldın." Finnian göz kırptı ama gözleri her zamanki gibi parıldamıyordu.

Onu suçlayamazdım. Bu durumdan kurtulmamız için bir yol göremiyordum. Eldrin bizi tam istediği yere getirmişti ve taç da ondaydı.

"Bu oku çıkarmalıyız, yoksa tüm kanadını parçalayabilir." Eiric kanatlarımın etrafından dolanarak bir elini koluma koydu. "Acıtacak."

"Şekerleme falan yapma," diye takılmaya çalıştım ama sözlerim havada kaldı.

Endişesi beni boğarken Tavish'in gözleri neredeyse oniks rengine dönüştü. Kıkırdadı, rol yapıyordu. "Bir dahaki sefere daha açık sözlü olacağım."

Endişeyle çarpılmış yüzünü görmek için döndüm.

"Bunu ona Unseelie'lerden biri mi yaptı?" Caelan'ın şişmemiş gözleri büyüdü ve alt dudağındaki kesik yeniden açıldı. Siyah kan çenesinden aşağı sızdı.

Tavish bana yaklaşarak, "Uzun süre Unseelie olmayacaklar," diye cevap verdi.

"Finnian, yardımına ihtiyacım var," diye emretti Eiric. "Bana yardım edebilir misin?"

"Elbette." Finnian Caelan'ın kendini taş duvara yaslamasına yardım etti ve Eiric'in yanında durdu. Gözleri yaramı gözden geçirirken yüzünü buruşturdu.

Eiric ellerini birbirine sürttü. "Kanadını orada tutmanı istiyorum. Oku ortasından kırıdığında hareket edemez. Sarsılırsa ok kanadını delip geçebilir."

Yüksek sesle yutkundum. Keşke telepatik olarak konuşabilselerdi de bunu duymak zorunda kalmasaydım.

"Anlaşıldı." Finnian sertçe başını salladı.

"Güzel." Eiric gözlerini Tavish'e dikti ve "Onu elinden geldiğince sakinleştirmeni ve yüzünün hep sana dönük olduğundan emin olmanı istiyorum," dedi.

Bu anın gereğinden fazla uzamasını için tekrar Tavish'e döndüm. Alnını benimkine yaklaştırdı, aramızda bir karıncalanma oldu ve ellerini omuzlarıma koydu.

İyi olacaksın. Dudaklarımdan öptü. *Bunu da atlatacağız.*

"Üç kadar sayacağım," dedi Eiric. Kanatlarımla arasına girdi ve çömeldi. Okun her iki tarafına dokunduğunda, basınç zonklamayı daha derin ve rahatsız edici hale getirdi.

"Bir..."

Finnian Basamaklı arkasında Eiric, almak içine yer. Yine de Onu göremiyordum ama varlığını hissediyordum.

Beklemekten kulaklarım çınladı. Bundan sonra olacaklarla başa çıkabileceğimden emin değildim.

"İki..."

İki büyük, güçlü el üst kısmını kavradı ve ok sarsıldı. Acı içime işlerken bir çatlama sesi havayı ikiye böldü.

İleri doğru sıçramaya çalıştım ama Tavish'in elleri beni yerimde sabitledi. Ve Eiric oku kanadımdan çektiğinde, ölmenin böyle bir his olduğundan emindim. Bu, eldivenden sonra gerçekten öldüğüm zamandan daha çok acıtmıştı.

Göğsümü parçalayan bir hıçkırıkla haykırdım. Bu kadar güçsüz görünmekten nefret ediyordum ama sesimi zapt edemiyordum. Nightbane başını geriye atıp yürek parçalayıcı bir şekilde ulurken ben Tavish'in kollarına yığıldım.

Sprite, çok üzgünüm, diye bağlandı Tavish, Finnian kanatlarımı serbest bırakırken alnımı öptü. *Seni Dünya'dan asla götürmemeliydim.*

Göğsümün tekrar kabarmasına engel olamadım. *Sakın bunu söylemeye cüret etme. Tüm bu kaosa rağmen hiçbir şeyi değiştirmezdim. Beni hiç olmadığım kadar mutlu ettin.*

Seni hak etmiyorum. Yaşamana ve mutlu olmana izin vermeliydim. Başka türlüünü bilemezdim.

Bu doğru değil. Bulanık yüzüne bakarak ona doğru bir adım attım. *Hiç kimseyi ilginç bulmadım ve kendimi hep yalnız hissettim. Kimseyle çıkmadım... kimseyle öpüşmedim... sen o gece gelip beni buraya getirene kadar bunu hiç istemedim. O zaman bile seninle aramda bir bağ hissettim. Geri dönüşü yok ve bunu değiştiremezdim. Artık benim evim sensin... Gleann Solas, Cuil Dorcha ya da Dünya değil. Sadece .*

Bir elini saçlarımda gezdirdi ve gözlerimi kurulamak için tuniğinin eteğini kullandı. Net bir şekilde görebildiğimde, bulduğum şey beni mahvetti.

Gözyaşları kendi yüzünden aşağı yuvarlandı. *Buradan çıkıp tahtı yeniden ele geçireceğiz ve seni güvende tutmak için bu diyarı yakmam gerekse bile bunu yapacağım. Senin için her şeyi yaparım.*

Aramızdaki sıcaklık arttı ve sözlerinin ardındaki gerçek, vücuduma kan pompaladı, her hücreyi canlandırdı. Ne söylediğini anlamıştım. Son on iki yıl onun için birbiri ardına gelen zorluklarla ve bunun sona ermesi gerekiyordu. Birlikte olmayı, neşe ve huzur bulmayı hak ediyorduk. Zorluk üstüne zorlukla yüzleşmek zorunda kalmamalıydık. *Ben de senin için aynısını hissediyorum. Seelie'den buraya gelip seninle olmak için ayrıldım.*

"Oku inceleyebilir miyim?" Caelan beni şimdiki zamana geri sordu.

"Elbette," diye Eiric.

"Belki okun ucunu silah olarak kullanabiliriz?" Finnian ayaklarını sürüyerek geriye doğru gitti.

Bize daha fazla yer açmak için kanatlarımı katlamak onları sanki parçalanıyormuş tekrar rağmen ok oluyormuş gibi hissettirdi.

ıkarıldı. Hasar oluşmuştu ve iyileşmesi için zamana ihtiyaı vardı. Onları tam olarak kapatamayınca geri çektim ve Tavish herkesin yüz yüze bakabileceği şekilde hareket edip elimi tuttu.

"İki in uzunluğunda." Tavish kaşlarını kaldırdı. "Ve muhafızlar onun bizde olduğunu biliyor... Peki ne neriyorsun?"

Caelan kırık okun bir parçasını elinde tuttu ve burnuna doğru kaldırdı.

"Belki gözlerini oyabiliriz." Finnian omuz silkti. "Ya da bunu Lira'ya veririz, böylece Ecoar'ı penisinden bıaklayabilir."

"Hayır." Caelan ellerini indirdi. "Bu hiç mantıklı değil."

Hepimiz Caelan'a bakarken sessizlik çöktü. O ne biliyordu?

LIRA

Tavish bir heykel gibi kıpırdamadan dururken benim göğsüm kabardı, gerçi kanatlarımdaki yaradan dolayı hâlâ acı çekiyordum.

"Gördün mü?" Finnian ellerini koltuk altlarına sokarak kollarını kavuşturdu. "Caelan bile Ecoar'ın penisinin bulunamayacak kadar küçük olduğunu biliyor. İki inçlik bir ok ucu onu çıkarmak için yine de çok büyük olurdu."

Alnı kırıışan Eiric gözlerini kırptırdı. "Bu yorumu kastetmediğinden eminim."

Nightbane bile Eiric'in cümlesinin sonunda oflayarak onun görüşünü destekledi.

İşler yoluna girdiğinde, zavallı hayvanı iyileştirmek zorunda kalacaktım. Sefalet içinde olmayı hak etmiyordu. Tavish ve diğerlerinin onu olmaya zorladığı şeye dönüşmüştü.

"Değildi." Caelan kaşlarını çatı, sonra yüzünü buruşturdu. Dudağındaki çatlaktan çenesine kan damlıyordu. "Buradaki odun harap olmuş toprakların kurumuş ağaç kabuğu değil. Gerçek Unseelie krallığından."

Şok ve endişe Tavish'in içinde dönüp duruyordu. "O silahları sadece muhafızların kullanması gerekiyordu. Bir kasabalı nasıl olur da bir tanesini ele geçirir?"

"Belli ki bunu ona biri vermiş." Finnian dudaklarını büzdü. "Ama böyle bir şey yapmanın ölümle cezalandırılacağını biliyor olmalılar."

"Ölüm mü?" Tıkandım. "Bu sadece anavatanınızdan gelen bir oku kullanmak için aşırı görünüyor."

"Bu oklar daha ölümcül çünkü Unseelie büyüsüyle aşılanmışlar." Tavish bir elini kaldırdı. Kanatları esnedi ama zincirler onları yerinde tutuyordu. Gerildi ve gözlerinde öfkesinden kaynaklanan fırtınalı gri parıltıyı görebiliyordum. Nefes verdi ve devam etti, "Bunlar sahip olduğumuz en güçlü silahlar, kılıçlarımızdan bile daha güçlüler ve sadece korkunç durumlarda kullanılmalılar. Metal o kadar güçlü değil çünkü sadece Unseelie metallerinden dövülmedi. Seelie metallerinin de karışımından oluşuyor ve bu da noktayı istediğimiz şekilde şekillendirmemize yardımcı oldu."

"Eğer ona Unseelie büyüsüyle saldırıldıysa, hasarın daha kötü olması gerekmez mi?" Eiric omuzlarını yuvarladı. "Dışarıdaki soğuk beni buzdand bir salkıma çevirdi ve senin büyüün bana odaklanmadı bile."

"Daha kötü olmadığını varsayıyorum çünkü kader arkadaşı bağımız tamamlandı." Tavish elimi tuttu. "Finnian geçemezken ben Seelie perdesini aştım ama sonra muhafızlar onu geçirmek için perdeyi geçici olarak indirdiler ve buraya döndüğümüzde sen geçemezken Lira geçti. Kader arkadaşı bağlantımız onu korudu ve Eldrin'in ondan çaldığı kan seni kısa bir süre için dışarıda tutacak kadar güçlü bir perde yaratmış olmalı. Seni ilk kez engellediğinde, perde indi çünkü daha güçlü bir şey oluşturmak için yeterince almamıştı."

Sanki tekme yemiş gibi midem bulandı. "Eldrin ok atılana kadar bana zarar verdiği için kimseyi azarlamadı." Niyeti bu muydu? Kanatlarıma zarar vermek mi? Ama neden? Amaç neydi?

"Kanadının dibindeki kasları hedef almış ve ıskalamış olmalı." Caelan yana kaydı ve homurdandı. "Bu her kanat çırpışında kaslarının daha fazla yırtılmasına neden olurdu."

Finnian'ın mavi gözleri büyüdü. "Kanatlarınızın gerçek tabanı, sizi bir daha asla uçamayacak hale getiriyor. Sadece yürüyebilen bir Seelie prensesi, Seelie'nin zayıf görünmesine neden olur, özellikle de ejderhaların gözünde." Tek faydası bu olurdu. *Neredeyse başarılı olmalarını dileyecektim.*

O zaman Prens Pyralis benimle ilgilenmezdi.

Bekle. Bu doğru değildi. Uçmaktan hoşlanıyordum ve elimden başka bir şeyin alınmasını reddediyordum. Ailem ve ejderhalar zaten hayatımı çok fazla etkilemişti.

Böyle konuşma. Tavish'in öfkesi içimde dönüyordu. *Bu kadar değerli bir şeyi feda etmek istemen kül nefeslilere olan nefretimi daha da artırıyor.* Nefes alış verişi hızlandı ve çenesi sıkıştı. *Sana dokunması yeterince kötü, ama bu daha da kötüleştiriyor. Sana doğru baktığı için bile onu öldüreceğim.*

"Umarım buradan çıkmanın bir yolunu biliyorsundur." Eiric iç çekti. "Gizli bir anahtarın ya da tünelin var mı? Kimsenin bilmediği bir şey?"

Tavish başını salladı. "Başka bir çıkış yolu bilmiyorum ama bu kaleyi biz inşa etmedik. Ejderhalara aitti. Bu adada yaşadılar ve şimdi evleri olduğunu iddia ettikleri bir sonraki adaya gitmeden önce toprakları mahvettiler."

Eiric gözlerini açarak karanlık hücrenin etrafına baktı. "Prens bir zamanlar burada mı yaşıyordu?"

"Bütün ejderha kraliyet ailesi." Caelan başını duvara yasladı. "Sadece prens değil."

"Doğru. Tabii ki." Nefes nefese güldü.

Nightbane başını eğdi, göğsünün derinliklerinden hafif bir inilti geliyordu. Daha fazla dayanamayarak Tavish'in elini bıraktım ve yanına çömeldim. Kürküne dokunduğumda kanatlarım acı içinde çığlık attı ama acıyı görmezden geldim. Arkadaşımdan teselliye ihtiyacı vardı.

Elim kürkündeki kurumuş kana dokunduğunda irkildim. Elimi geri çekme içgüdüleriyle savaştım ve Nightbane memnun bir iç .

Farkına . İyileşme yeteneğimi bir sır olarak saklamam konusunda konuştuğumuzu biliyordum ama buradaki herkese güveniyordum. Tavish'in bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırdım. Yakında kanatlarıma zincirler vurulacak ve sihrimi kullanmam engellenecekti. Yeni dönen kanatlarımı zincirledikleri zaman, eldivenin içinde hissettiklerimi hatırladım. Bir parçam kaybolmuştu. Artık onlara alıştığım için nasıl hissedeceğimi sadece hayal edebiliyordum. *Eğer bizi gücümüzün bir kısmını geri kazanacak kadar iyileştirirsem*

Yaralanırsak buradan çıkmak için daha iyi bir şansımız olabilir. Tavish'in vereceği tepkiden korkarak alt dudağımı dişledim.

Gözlerini kapadı ve burnunun kenarını sıktı.

Tek zayıf noktasını bilerek devam ettim. Eğer kendimi iyileştirmezsem, yakında bir şansımız olursa uçamayacağım. Ama kendimi iyileştirirsem, diğerleri fark edip sorular sorabilir.

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve gözlerini açtığı anda irisleri hafifçe aydınlanmıştı. *Benimle nasıl başa çıkacağını öğreniyorsun, ufaklık. Bundan hoşlandığımdan emin değilim.*

Gülümsememe karşılık vermemeye çalışarak burnumu kırıştırdım. Sıkışık bir hapisane hücrelerinde bile dünyayı bir anlığına da olsa daha az kasvetli gösteriyordu. *Yüzünün söylediği bu değil.*

Sen ve Eiric, hafızalarınız geri gelmiş olsa bile hâlâ çok garip konuşuyorsunuz. Nefes verdi ve omuzlarının kamburlaşmasına izin verdi. Yüzüm aslında konuşmadığı için beni bu kadar iyi tanıdığını için üzülmediğimi ima ettiğini varsayıyorum ve haklısın. Benim zayıf noktam olduğunu bilmene bayılıyorum. Senin iyiliğin ve mutluluğun her şeyin üstünde.

Nightbane başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Açık yeşil renk kalbimi çekti. Onun acısını dindirebilirdim.

Eiric seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını kanıtladı ve ben Finnian ve Caelan'a güveniyorum. Haklı olduğun ve vahim bir durumda olduğumuz için, özellikle kanatlarını iyileştirme konusunda sana katılıyorum.

Vücudumdaki ağırlığın bir kısmı kalktı ve iyileştirici büyü içimde dönerek serbest kalmaya hazırlandı. Büyüm zayıftı ama hasarın bir kısmını onarmaya yetecek kadar vardı.

Bakışlarım tekrar Nightbane'e kaydı ve sıcak, iyileştirici büyüünün kanatlarıma ve ellerime akmasına izin verdim.

Kanatlarımdaki keskin acı . Bizi tamamen iyileştiremezdim. Muhafızlar gelip beni zapt etmek için kanatlarıma zincir takarlardı ve normal sağlığıma geri dönemezdim. Ama yaralarımın kabuk sağlayabilirdim.

Büyünün Nightbane'e serbestçe akmasına izin verdim ve burnundaki kesiğin yavaşça kapanmasını izledim. Nefes alıp vermesi daha az zorlaştı ve geniş ağzını açarak dilinin dışarı çıkmasına izin verdi.

Eiric nefesini içine çekti. "O köpeğin burnu iyileşiyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Bu onun büyüünün bir parçası mı?"

"Ne?" Finnian esnedi ve sonra nefesi kesildi. "Hayır. Cù-sìth normal fae'ler gibi iyileşir."

"Siz ikiniz, sakın olun." Tavish diğerlerine hitap etmek için bana sırtını döndü. "Bu hücrenin dışında kimseye haber vermeyin. Lira onu iyileştiriyor ama bu sır aramızda kalacak. Eldrin'in beni kurtaran kişi olmadığını bu sayede biliyorum. Lira o gece bana geldi. Ölmemi engelledi."

Caelan'ın başı geriye eğildi. "Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Biz Gleann Solas'tayken anıları geri geldiğinden beri." "sonunda bu yüzden ölmemiş olmalı."

Finnian ellerini birbirine kenetledi. "Hepimiz kalbinin durduğunu duyduk. Lira'nın burada olmasına çok sevindim. Dünyamızı çok daha ilginç bir hale getirdi. Eğer senin olmasaydı-"

Tavish'in göğsünden derin, tehditkâr bir hırıltı çıktı ve aramızdaki bağ soğuk olsa da öfkesinin sıcaklığı dışarı taştı.

"Bu cümleyi bitirirsen seni burada çıplak ellerimle öldürürüm." Tavish'in sözleri bir hırıltıyla sona erdi. "Ve bunu yaptığım için zerre kadar pişmanlık duymayacağım."

"Bırak da bitireyim." Finnian dişlerini göstererek genişçe gülümsedi. "Yanılıyor olabilirsin."

Calean başını öne eğdi. "Finnian, onu rahatsız etmenin sırası değil. Kendi hayatınıza değer veriyor musunuz?"

"Bunların hiçbirisi için vaktimiz yok." Eiric'in çenesi düştü. "Enerji harcamamalıyız. Daha sonrası için saklamalıyız. Herkesin bahsedip durduğu bu eldiven de neyin nesi ve Lira nasıl neredeyse ölüyordu? Neden kral ve kraliçe bundan haberdar edilmedi?"

Göğsüm sıkıştı. Eldiven hakkındaki cevap hoşuna gitmeyecekti. "Finnian stresle böyle başa ve eldiven geçmişte kaldı. Artık bunların hiçbir önemi yok. Her şey bitti." Böyle zamanlarda Tavish ve Finnian'ın nasıl arkadaş kalabildiklerini merak ama sonra Finnian'ın bize ne kadar sadık olduğunu hatırladım. Tavish'i kızdırmaktan . *Eğer onu görmezden gelseydiniz, bunu o kadar sık yapmazdı. Beklediğin şeyi söylemeyecektir. Bırak da bitirsin, E durumlarda şakadan hoşlanmadığı için onu öldürmesin.*

Ben de öyle, diye yanıtladı Tavish ve ellerini iki yanında kenetledi.

Kanatlarım hâlâ ağrıyordu ama acı artık nefesimi kesmiyordu. İyileştirme büyümünü geri çektim. Ne Nightbane'in ne de benim tamamen iyileşmeye ihtiyacımız vardı. Bu kadarını yapmak zaten soru işaretlerine yol açabilirdi. Yine de... Arkadaşımın bu şekilde acı çekmesine izin veremezdim.

Ellerimi bıraktığımda Nightbane ayağa kalktı ve kanı temizlemek istercesine tüylerini silkeledi. Bunun için su gerekecekti ve bunu yapabilirsem bile muhafızların buraya büyü kullanarak döndüğümü fark etmelerini istemiyordum.

"İkinizi geçmeme izin verin," diye mırıldandım, Caelan'ın biraz büyüme ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Tavish ve Finnian'ın arasına girdiğimde, Nightbane'i ve kendimi iyileştirmenin bana verdiği zararı hissettim. Büyümün makul bir miktarı kullanılmıştı ve içimde belli belirsiz bir titreşim vardı. Caelan'ı az da olsa iyileştirmek hiç yoktan iyiydi.

Ona ulaştığımda koluna dokundum ve büyümünü kurumadan önce ona doğru ittim.

"Lira'nın cevap vermemesi kötü. Sinirleneceğimi bildiğinde bu onun alışkanlığı," diye yanıtladı Eiric. "Biri bana kız kardeşime ne olduğunu anlatsa iyi olur."

Midem bulandı. Bu işin peşini bırakmıyordu ve onu suçlayamazdım. Onun yerinde olsaydım de aynı şeyi bilmek isterdim.

"Kaçtı ve bazı insanlarımızla savaştı," diye cevap verdi Tavish ve sırtımdan aşağıya doğru bir uyarı hissi yayıldı. Enerjimin çoğuyla birlikte büyüüm de yok oldu. Kahretsin, Caelan'ı yeterince iyileştirememiştim.

Arkamı döndüğümde Tavish'i başını eğmiş, yere bakarken buldum. Normalde sakin ve kendinden emin biriydi ama şu anda görünüyordu.

Suçu üstlenip Eiric'in ondan nefret etmesine izin veremezdik, bu yüzden araya girdim, "Bir mahkûm kurallara karşı geldiğinde, ceza tüm mahkûmların birbiriyle dövüşmesidir. Eğer Tavish bunun olmasını istemeseydi, beni oracıkta öldürürlerdi. Son oyunun sonunda Tavish araya girdi ve hayatımı kurtardı, bu yüzden bugün burada duruyorum."

"Seni *piç kurusu*." Eiric ona dişlerini gösterdi ve Nightbane hırladı.

Tavish'in önüne geçti, kız kardeşime bakarken gözleri parlıyordu.

"'Piç' ne demek emin değilim ama bunu söylerken duyduğun nefrete bakılırsa, sana katılıyorum." Tavish doğruldu, pişmanlık ikinci bir deri gibi üzerine yapışmıştı. "O zamandan önce bir şeyler yapmalıydım ve keşke geri dönüp bunu şimdi yapmanın bir yolu olsaydı."

Eiric'in ceza olarak ona zarar vermesine izin vereceğinden hiç şüphem yoktu ama biz bunu yapmazdık.

Eiric ve Nightbane'in arasında durmak için ilerleyerek kız kardeşimle yüzleştim. "Ben iyiyim ve buradan çıkmanın bir yolunu bulmaya odaklanmalıyız. Bu konuda kendini yeterince hırpaladı. Geçmiş geride bırakalım."

Eiric dişlerini sıktı. "Tamam, ama bu konuşma bittiğinde, bu konuşma bitmeyecek. Anlıyor musun?" Zümrüt yeşili gözlerinin sertleşmesi pazarlık olmadığını gösteriyordu. Bu soru sadece kabul edilebilir bir cevabı olan bir formaliteydi.

"Tamam." Nightbane'in başını okşadım.

Bir iniltiyle arkamı döndüğümde Caelan'ı yavaşça ayağa buldum. Şişmiş gözü biraz iyileşmiş, daha da koyu bir siyaha dönüşmüştü ve dudağında bir kabuk vardı.

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Kanatlarımdaki yara, ormanda bayıldığımdan beri yaptığım tüm iyileşmeleri tersine çevirmişti. "Ama
-"

Caelan bir elini kaldırdı. "Ben çok daha iyiyim. İnanın bana. Artık nefes almak acı vermiyor."

"Biz ayrıldıktan sonra ne oldu?" Finnian sordu. "Siz birkaç saat sonra karlar eridi ve güneş doğdu.

tamamen dışarı çıktı. Eldrin kale kapılarının önünde uçarak yeni hükümdarın kendisi olduğunu ve Tavish'in öldüğünü ilan etti." Caelan iç çekti. "Ben ve bunu bilen muhafızlar herkese senin hayatta olduğunu söylemeye çalıştık ama Eldrin ikna ediciydi ve Cuil Dorcha'dayken ölüp ölmediğini bilmemize imkân yoktu. Eldrin herkesin önünde eşek sudan gelinceye kadar dövdü, hain ilan etti ve buraya attırdı. Sen gittiğinden beri buradayım."

Göğsüm daraldı.

"Beni beslemiyorlar ya da su vermiyorlar, bu yüzden zayıf düşünüyorum."

"Seelie'nin bize yaptığı lanet şeyin aynısı." Finnian'ın gözleri kısıldı.

Bu da geri kalanımıza da aynısını yapacakları anlamına geliyordu. Bu yüzden bizi buraya tıktırmışlardı; rahatça uyuyabileceğimiz bir yer kalmadığından emin olmak için.

Etrafımızda bir sessizlik vardı ve gerginlik bıçakla kesilebilirdi. Korkunç bir durumdaydık ve buradan çıkabileceğimizden şüpheliydim.

"Herkes düşünsün." Tavish hücre duvarına yaslandı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Uzun süre kimse konuşmadı. Ayakta durmaktan bacaklarıma kramp girmişti ama o pis zeminde oturmak istemiyordum. Orada ne kadar durduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu ama saatler gibi gelmişti. Tek tesellim Tavish'in kolunun belime dolanmasıydı.

"Lütfen bana birilerinin şimdiye kadar bir strateji bulduğunu söyleyin." Finnian ayak sesleri bize doğru gelirken içini çekti.

Kanatlarımın kolayca görünmemesi için döndüm ve Eiric'i kısmen sakladım. O da Seelie'ydi ve daha önce bana yapıldığı gibi ona da kötü davranılmasını istemiyordum.

Adımları yavaş ve telaşsızdı... Sanki bize geldiklerini haber veriyorlardı.

Bu bir korkutma taktiği olmalıydı ve ne yazık ki istemesem de beni etkiledi.

Eldrin ve Lorne köşeyi döndüklerinde Eldrin'in kalpsiz gümüş gözleri Tavish'e odaklandı. "Sevgili kuzenim. Umarım o hücrede işler çok sıkışık değildir." Sırıttı.

Tavish'in yüzü taş kesildi ama cevap vermedi.

"Üzülme. Evcil hayvanınız için planlarım var." Kapıya doğru başını salladı.

Lorne bir anahtar çıkardı ve hücre kilidimize soktu.

Onlardan iki tane vardı. Kaçmak için kullanabileceğimiz an buydu. Eldrin'in kibri işimize yarayabilirdi.

Tavish beni iterek geçti, beni burada tutmak için savaşmaya hazırlanıyordu. Nightbane yanımda hırladı.

"Bran, hayvanı ve Tavish'i hallet," diye emretti Eldrin.

Bran mi? Eldivenin son raundunda öldürmek zorunda kaldığım kadının ikiz kardeşi. Onun kılıcının darbesi beni öldürmüştü... geçici olarak.

Hücrenin kale duvarından bir gardiyan çıktı, yeşil saçları miğferinin altından dışarı fırlamıştı ve korkumu doğruluyordu. "Benim için bir zevk olacak." Sonra yeşil gözleri karardı ve Tavish, Nightbane ve diğerkleri hücreye yığıldılar. Ben hariç herkes.

ne?

İllüzyon sihrini üzerimizde kullanıyor, bize acı ve korku hissettiriyor.

Bran bunu bana turnuvada yapmıştı. Tavish'in büyüğü bağlıyken kendini koruyamazdı. Onları korumam gerekiyordu ama Lorne kapıyı açtı, kolumdan tuttu ve beni dışarı çekti. Beni hücreden uzaklaştırdı.

Hepsinin tekrar kilitlendiğini haber veren bir *klik* sesi duydum.

"Lira!" Tavish ığlık attı.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu ve Lorne'un elinden kurtulmaya çalıştım.

"İşe yaramayacak, Lira." Lorne beni daha sıkı kavradı.

Beni yerde birkaç büyük kâsenin durduğu başka bir hücreye götürdü. Boğazıma bir safra kaçtı.

Bunun neyle ilgili olduğundan hiç şüphem yoktu. Eldrin'in küvette bana saldırmasıyla aynı sebepten.

Kanımı istedi. Beni kurutmak istedi.

Buradan çıkmam gerekiyordu çünkü kan kaybının geri dönüşü yoktu.

LIRA

Lorne durakladı, ama sonra eli elime sıkıca yapıştı ve beni Tavish'in beni getirdiği ilk gece kaldığım hücrenin içine çekti. Ben buradayım.

Karyola, çanakların yanındaki duvarın dibinde duruyordu. Malikor'un kanı ve parçalanmış kanadının kaldırılmış ve kâselerin yere konmuş olması dışında, hücreye en son girdiğimden beri dokunulmamış olabilirdi. Bir muhafız olan Malikor, Tavish'in izniyle bana zarar vermeye kalkıştığı için ceza olarak yaralanmıştı.

İki çift ayak sesi bana doğru yöneldi ve kanım dondu. Ne yazık ki bunun Tavish'in büyüyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Eldrin'in üzerimde yarattığı felç edici korkuyla ilgiliydi. Banyodaki saldırıdan beri onun yanında avuçlarım terliyordu.

"Bana yardım et," diye mırıldandım, doğrudan Lorne'un gözlerinin içine bakarak. Bana yansıyan bir şeyin parıltısını gördüğüme yemin edebilirdim ama sonra gözleri tekrar duygusuz, boş bakışlara döndü.

"Kanatların ve anıların geri gelmiş olsa bile hâlâ zayıfsın." Eldrin kapıdan hızla geçerek hücrede bize katıldı. "Sana yardım etmesi için eski bir rakibine yalvarman oldukça zavallıca. Tavish'in seni çekici bulmasının nedeni kader arkadaşı bağlantının olmalı. Gölgelerden hayranlık duymak hoş olabilir." Göz kırptı. "Ama seninle ilgili tek hoş şey bu."

Titredim ve o da sıırttı. Bana küvet saldırısını hatırlatmak istiyordu ve ben de ona tam da istediği Şeyi vermiş, üzerimde gücü olduğunu teyit etmiştim.

Bu artık sona erdi. Onun egosunu daha fazla ŐiŐirmeyi reddettim. Eldrin'in benim için hazırladığı Şeyi görmezden gelerek dimdik durdum. Büyüm hâlâ tkenmemiŐti ama burada durup *beni* tüketmesine izin veremezdim. Kaçmaya niyetim vardı. "Zayıf olduğumu söylüyorsun ama ben sağ çıkan birkaç mahkmdan biriyim."

Neler oluyor? Tavish bağlandı.

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Ona söylersem daha çok zlrd ama elinden bir Şey gelmezdi. *Eldrin sadece kendi gibi davranıyor. Onu konuŐturuyorum.* Elimden geldiğince uzun süre dikkatini dağıtacaktım.

"Senin *lmen* gerekiyordu." Eldrin'in yüzü öfkeyle gerildi. "Sadece Tavish'in müdahalesi sayesinde hayatta kaldın. Seni Dünya'dan geri getirene kadar halkımızın ihtiyaı olan kral oydu."

Boğazıma bir yumru oturdu. Tavish'in on iki yıl öncesine göre bu kadar deđiŐmesine Şaşmamalı. Kuzeninin onu kurtardığına inanmış ve Eldrin'in onayını istemişti. "Madem yle, neden Tavish kral olduğu ilk yıl seni bıçaklamak zorunda kaldı?"

Yüzü bir çürük rengine büründü. "Beni bıakladığı gün, zor zamanlarımızda halkımıza liderlik edecek kadar hırınlaŐtıđını fark ettim. Ben sadece onun yanında durdum ve bir kez zayıflayana kadar rehberlik ettim."

"Bizi o kadar aptal mı sanıyorsun?" Ağzımdaki iğrenç tadı çıkarmaya çalışarak tükürdüm. "zamandır bu an için hazırlanıyordunuz."

Omuz silkti ve yüzündeki tüm gerginlik azaldı. "Bunların hiçbir önemi yok. Şimdi Unseelie'yi Seelieden nasıl koruyacağımıza dair strateji geliŐtireceđiz."

"Majesteleri, onu ldrmeyeceğimizi söylediğinizi sanıyordum." Lorne'un sesi ilgisizdi.

Eldrin kaşlarını kaldırdı. "Fikrimi deđiŐtirdiđimi söylersem, bu senin için sorun olur mu?"

"Ben olsam başka bir Şey giyerdim. Bu benim en iyi zırhım." Kaşlarını attı. "Seelie'ler saldırırsa, kapladığım kanı bilmeyi tercih ederim."

savaşçılardan geldiğini ve bu kadar kolay bir cinayetle karıştırılmaması gerektiğini" söyledi.

Tüm umutlar yok oldu. Lorne bana yardım etmedi. Kendimi tüm havasını kaybetmiş bir balon gibi hissediyordum ama pes etmeyi reddettim çünkü Eldrin'in istediği de buydu - beni kırmak.

"Onu öldürmeyeceğiz ama yeterli miktarda kanına ihtiyacımız var." Eldrin kaseleri işaret etti. "Henüz tam bir Seelie saldırısıyla başa çıkamayız, bu yüzden onlarınki gibi güçlü bir bariyer oluşturmaya yetecek kadarına ihtiyacımız var. Ardanos'a girmemizi engellemek için amcamın kanını kullandılar, biz de onları dışarıda tutmak için Seelie prensesinin kanını kullanacağız."

Bu mantıkta bir kusur vardı. "Seelie içerideyken bu nasıl işe yarayacak? Bu bariyeri geçersiz kılmaz mı?"

Topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "Büyün bağlıysa olmaz."

Yutkundum. Zincirleri hiç düşünmemiştim. Babam bu yüzden mi onları Tavish ve Finnian'a bu kadar çabuk takmıştı, büyülü perdeyi yeniden dengelemek için mi? Bir kraliyet mensubu gibi düşünmeli ve herkesin hareketlerini göz önünde bulundurmalıydım. Belki de Eldrin'in haklı olduğu bir nokta vardı ve bunu kabul etmek göğsümün derinliklerini yakıyordu.

Lorne beni daha yakına çekti ve kılıcını çıkardı. "Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandı.

Eldrin başını geriye atarak güldü. "Bu coşkuyu seviyorum ama onun kanını akıtma ayrıcalığına sahip değilsin. Bu nezaketi, onunla dilediği gibi oynama hakkını hak eden birine bahşettim."

Bran'i kastetmiş olmalı. Duruşmalar sırasında kız kardeşini öldürmüştüm. Bana saldırmıştı - ya onun ya da benim hayatım söz konusuydu ve bir parçam ne yaptığımı anlamadan tepki vermişti. Bran bu düşünceye katılmıyordu. Tek bildiği, kız kardeşinin sonunu getiren bıçağın benim ellerimde olduğuydu ve onu suçlayamazdım. O haklıydı.

"Gir, Malikor."

Tek beyaz kanatlı, uzun boylu, kaslı adam elinde kanat zincirleriyle hücreye girdiğinde duvarlar etrafıma kapandı. Gözleri diğer kanadı kadar beyazdı ve her yanağında derin bir yara izi vardı. Bana saldırmadan önce sadece bir yara izi vardı. Bana bu hücrede saldırmıştı, o zamandan beri yüzümü onunki gibi yaralamak istiyordu.

Seelie ona işareti vermişti. Tavish beni bıçaklayamadan saniyeler önce gelmişti ve Malikor'un kanadını keserek diğeri yanağındaki yarayı benim için açmıştı.

O zaman bile Tavish beni korumuştu ama bunun beni öldürecek kişi olmak istediğı için olduğunda ısrar etmişti. Geriye dönüp baktığımda, onu bu önlemlere itenin kader arkadaşı iğds olduğunu biliyordum.

Korkunç gözleri bana odaklanırken Malikor'un ağızının bir köşesi yukarı doğru eğildi.

rpermek istedim ama zaten kendimi güçlü hissetmek için yeterince Unseelie'ye izin vermiştim.

Lira- Tavish uyardı. *Bilmem gerek.*

Malikor yaşıyor ve bariyeri güçlendirmek için kanımı akıtmaya geldi. Bunu ondan saklayamazdım. Başladıkları işi bitirdiklerinde beni görecekti.

Metal ınlamaları koridorda yankılandı. "Eldrin! Sakın ona zarar vermeye cüret etme! Kader zerine yemin ederim ki, sen ya da Malikor onun kılına zarar vererseniz nefesiniz kesilir."

Eldrin'in kaşları havaya kalktı. "Her zaman kader arkadaşları arasındaki zihin birleşmesinin saf bir efsane olduğunu düşünmüşümdür. Ancak bağırdığına göre planlarımdan onu haberdar etmişsin demektir. Seni zayıf ve kırılmış görmesini istediğim için bu konuda uyarılmamıştı."

Yüzümün kayıtsız kaldığından emin oldum çünkü bu kadar kolay okunmaktan bıkmıştım. "Belki de sır tutma konusunda iyi değılsindir." Omuz silktim ve Lorne'un parmaklarının tenime batışını görmezden geldim. Tutuşunu hafifçe sıkılaştırmıştı ve kasam bile beni kesebileceğini ve kendi araçları için yeterince kanımı alabileceğini kabul etmek zorundaydım. Yine de savaşmaktan vazgeçmeyi reddettim.

"Tahttan indirilen kral hapishanede bile kibirli." Malikor kılıcının arkasına yerleştirdiğı kınından bir hançer çıkardı.

"Eğer Malikor hayattaysa, neden eldivenin içinde değıldi?" Sesimi dengede tutmayı başardım ama kalbim korkuyla dört nala atıyordu. Eldrin bana acı çektirmek isteyebilirdi ama Malikor'un aksine benden gerçek bir intikam almak istemezdi. Tavish'in beni koruması Malikor'un öfkesini daha kişisel hale getirmişti. Amacı kanımı akıtmak değıl -Eldrin için nihai sonuç bu olurdu- her kesiğinin en acı verici şekilde canımı yakmasını sağlamaktı.

"Bu seni ilgilendirmez." Eldrin başını salladı. "Ama bu kadar konuşma yeter - Seelie her an gelebilir. Perdeyi güçlendirmek için onun kanına ihtiyacımız var."

Malikor bana doğru yürüdü ve "Onu yere yatırın ve kanadını çanağın üzerinde tutun. Acelemiz olduğu için yavaş başlamanın bir anlamı yok."

Kanatlarım çırpındı ve yaralarım sızladı.

Lorne beni biraz yanına çekerek, "Kanadı zaten yaralı," dedi.

Malikor'un yüzüne kötü niyetli bir sırıtma yayıldı. "Daha da iyi."

Midem bulanıyordu ve Tavish daha da yüksek sesle bağırırken hücre kapısının vurulması devam ediyordu. Nabzım kulaklarımda atarken kelimeleri seçemiyordum.

Lorne beni kanatlarımı kâsenin üzerine gelecek şekilde çevirdi ve ben de boştaki elimi savurarak yüzüne çiviledim. Başı geriye doğru sarsıldı, ama tutuşu gevşemedi ve Malikor hançeri başının üzerine kaldırarak birkaç kâsenin üzerinden atladı.

Yara kabuklarımın gerilmesine ve içlerine acı saplanmasına aldırmadan kanatlarımı tamamen açtım, böylece sırtım boyunca tamamen düz durdular. Hançer *vinlayarak* geçti, beni ıskaladı. Hava sırtıma çarpacak kadar yakındı.

Lorne öne çıkarak beni serbest bıraktı.

Arkamdan derin, acı dolu bir homurtu geldi ve Lorne'un kılıcının Malikor'un boynuna saplandığını görmek için döndüm. Siyah kanı dışarı akarken Malikor'un gözleri şok içinde açıldı.

"Al." Lorne bana anahtarları uzattı. "Git. Seelie'den beri burada sadece birkaç muhafız var-"

Kanatlar çırpıldı ve Eldrin bize doğru yükseldi. Bana çarpacağını bildiğim için çömeldim ama Lorne üzerimden uçarak Eldrin'i kafa üstü yakaladı.

Eldrin, Lorneun üzerinde olduğu kaselere indiğinde ayağa kalktım ve soğuk anahtarlar elimde ağırlaşırken hapisane hücrelerine doğru geri döndüm.

"Lira!" Ben onlara doğru atılırken Tavish acı içinde bağırdı.

Hazır ol. Buradan çıkıyoruz, hücre görüldüğünde onunla bağlantı kurdum. Kapının önüne geldim, anahtarı kilide soktum ve kapıyı açtım.

Lorne ve Eldrin'in boğuşma sesleri zayıftı ama bana kurtulacağımıza dair yeterince umut veriyordu. Sonra, tam bir ıstırap içime doldu ve beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı.

Kepek.

Anahtarlar ellerimden düştü. Finnian onları aldı ve kekeledi, "Tav... dön...." Bran'in ayak sesleri bize doğru yöneldiğinde sözleri kesildi.

Hayır. Durumu kontrol altına almasına izin veremezdim. Lorne bizi kurtarmak için hayatını riske atıyordu ve bir daha böyle bir şansımız olmayacaktı.

Büyüm zayıf olsa da, onu çekiştirdim ve iyileşme çağrısında bulundum. Eğer kendimi iyileştirerek acımı yeterince azaltabilirsem, belki Tavish'i de kurtarabilirdim. Bran'den daha güçlüydü.

Büyüm sadece bir damlaydı, ama aldı. Yeni bir yaram olmamasına rağmen, büyü zihnimi öyle olduğunu düşünmekten kurtardı. Başımı kaldırdım. Finnian parmaklarının arasında anahtarla kambur duruyordu ve Nightbane ayaklarının dibinde inliyordu.

Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım, anahtarları ondan aldım ve Tavish'in zincirlenmiş kanatlarına doğru iki adım attım. Tavish'in göğsü, onu koruyan büyü olmadan mücadele ederken kabardı.

Gözlerim yaşlarla doldu ve doğru anahtarı deliğe sokmaya çalışırken ellerim titredi.

"Kesin şunu!" Bran tersledi. Adımları hızlandı. Benim bir tehdit olduğumu anlamıştı.

Tam kapıya ulaştığında anahtarı kilide soktum ve çevirdim. Klik sesi büyülü bir şekilde duyuldu ve Tavish kanatlarını hareket ettirerek zincirlerin yere çarpmasına izin verirken homurdandı.

Bran başımın arkasındaki saçları avuçlayarak beni Tavish'ten uzaklaştırdı. Köklerimi parçalayan acı, iyileştirici büyümün son parçasını da yok etti.

"Güneşten kavruldun!" Bran sızlanmaya başlamadan bir süre önce bağırdı.

Karanlığın soğuğu üzerime çöktü. Tavish büyüsünü kullanıyordu ve kader arkadaşım Bran'e uzandı ve Bran'in kılıcını tutarak geri çekildi.

"Yapma," diye ciyakladı Bran, beni tutmayı bırakarak. Zincirlerle birlikte yere düşen anahtarları kaparken rahatlayarak dizlerimin üzerine çöktüm.

"Uyarımı hatırlıyor musun?" Tavish öfkelenildi.

Nightbane hırlayarak onun yanına koştu. Bran'e de bir ders vermek istiyordu.

Finnian'a dönerek, Bran "Özür dilerim" diye sızlanırken kanatlarını serbest bıraktım.

Nefesim kesildi ve onlara doğru sarsıldım. Bir fae asla özür dilemez ya da kimseye teşekkür etmezdi.

"Yeterince iyi değil." Tavish kılıcını savurdu, bıçak o kadar keskindi ki Bran'in boynuna saplandı. Kafası yere düşerken her yere siyah kan fışkırdı. Vücudu da onu takip etmeden önce bir saniye daha ayakta durmaya devam etti.

Yanağımdan aşağı ıslak bir şey kaydı. Ona dokundum ve elimi geri çektiğimde kan bulaştığını gördüm. "Gerçekten mi? Onu öylece bıçaklayamaz mıydın?"

Tavish kılıcını yanına indirdi ve sırttı. "Kendimi kötü bile hissetmiyorum. Düşmanımızın kanını taşıman çok seksi."

Bu vahim duruma rağmen vücudum ısındı ama insani yanım kendimi suçlu hissetmeme neden olacak kadar öne çıktı. Çelişkiyle alt dudağımı ısırdım ve Eiric'in yüzünün kötü bir koku almış gibi buruştuğunu görmek için döndüm.

"Kader hayır." salladı ve kilidine ulaşabilmem için hareket etti. "Bir daha asla benim yanımda böyle konuşma."

Kanatları serbest kaldığında Finnian anahtarları benden aldı ve "Bu bir şey değil. Sadece bekle. Daha önce ona yardım ettiğim için bir satranç tahtasını mahvetmişti."

"Neredeyse çıplaktı." Tavish koridora doğru yürüdü ama dengesini sağlayamadan tökezledi.

Peşinden gidip "*İyi misin?*" diye bağlandığımda göğsüm sıkışmıştı. Genelde o benden daha zarifti.

Seelie'de geçirdiğim süre boyunca tam olarak iyileşmemiş olmam ve kanatlarımın zincirlenmiş olması arasında biraz dengesizim. İyi olacağım.

Nightbane yanıma koştu, Eiric, Finnian ve Caelan da peşimizden.

Bir şeyler doğru görünmediği için onu daha fazla zorlamak istedim ama Tavish'in karanlığının soğuğu bizi kapladı ve koridordan aşağı bakabilecek herkesten sakladı. Tüm kale gölgelerle kaplıydı ve titreyen fenerler bile gölgelerden yararlanmayanların görebilmesi için karartılmıştı. Buradan bir an önce çıkmamız gerekirken dikkatini dağıtmak istemedim.

Nezarethanedeki savaşın sesleri bize ulaşmadı ve hepimiz oraya koştuğumuzda Lorne'un Malikor'un başında durduğunu ve kılıcını ölü adamın boynundan çıkardığını gördük. Daha da endişe verici olan Eldrin'in orada olmamasıydı.

Tavish gerildi ve saldırmaya hazırlandı. Elini tuttum ve bağladım. *Yapma. O bize yardım etti. Beni ve hepinizi kurtarmak için Eldrin'e karşı geldi. Bana anahtarları verdi. O bizim müttefikimiz. Yapamayana kadar bizimle oynadı. Onu kendi tarafında kullanabilirsin.*

Ondan hâlâ hoşlanmıyorum ama onu öldürmeyeceğim... henüz. Tavish karanlığın bir kısmını geri çekti ve "Eldrin nerede?" diye sordu.

Başını kaldıran Lorne içini çekti. "Gölgeleri kullandı ve gitti. Takviye kuvvet çağırıyor olmalı. Hepiniz gitmeli ve yapabiliyorsanız Seelie'lerle birlikte geri dönmelisiniz. Krallığı geri almanızın tek yolu bu."

Tavish'in içinde öfke dönüyordu. "Kesinlikle olmaz. Eldrin'i öldüreceğim ve krallığımı tek başıma geri alabileceğimi kanıtlayacağım. Aksi takdirde insanlar bana asla saygı duymayacak."

Lorne başını hafifçe eğdi. "Ben de öyle diyeceğinizi düşünmüştüm. O halde seninle birlikte savaşmak isterim."

"Beni buna pişman etme." Tavish kılıcını kaldırdı. "Lira sana güveniyor ama ben güvenmiyorum."

Caelan nefes verdi. "Tartışacak vaktimiz yok. Eldrin onları almaya gittiyse muhafızlar her an burada olabilir."

"Dışarı çıkmalıyız, böylece bizi kolayca bulamazlar." Eiric uçuğumuz pencereyi işaret etti. "Şu anda yirmi kadarının bize doğru geldiğini görüyorum."

Herkes Eldrin'in birkaç muhafızın önünde uçuğu pencereye doğru döndü. Artık serbest kaldığına göre Tavish'in büyüünü hissedebiliyordu, yani Eiric haklıydı.

"Hadi gidelim." Tavish ellerini sallayarak Lorne'un bizi takip etmesini işaret etti.

"Nightbane," diye mırıldandım. Onu terk etmek istemiyordum. Ona yaptıklarını gördükten sonra olmazdı.

"Canavar için endişelenme." Finnian elini koluma koydu.

Tavish hırladı ve birkaç adım geri çekilerek elindekini hızla bıraktı. "Artık ona dokunmuyorum, bu yüzden bana karşı vahşileşme." Sanki ben vahşi bir hayvanmışım gibi iki elini birden kaldırdı. "Nightbane, biri onun üzerinde büyü kullanmadan önce ayrıldığı sürece tasma olmadan adanın herhangi bir yerine ışınlanabilir."

Bildiğim iyi oldu. Belki de o gece kaçmaya çalıştığımda yerimi bu şekilde tespit etmişti.

Eldrin ve muhafızlar bizden sadece elli metre uzaktaydı ve hızla uçuyorlardı.

"Beklemekten bıktım. Ben gidiyorum." Eiric pencereye doğru uçtu ve geri kalanımız da onu takip etti.

Pencereye ulaşır ulaşmaz bir şey ona çarptı.

TAVISH

M Farklı bir yönden gelen yeni bir muhafız pencereden uçup Eiric'e çarpınca boğazım düğümlendi. Muhafız homurdandı, etrafımızı saran karanlığım yüzünden onu göremiyordu ama bu ivme onu geriye doğru itti. Lira kardeşini yakalamaya hazırlandı ama ben Lira'nın belini kavradım ve onu yana doğru çektim. Eiric'in düşmesini engellemek için ilerledi.

Dünya hafifçe dönüyordu. Kabul etmek istediğimden çok daha fazla bitkin düşmüştüm. Yaralarım ve varışımızda kullandığım büyü patlaması beni yakalamıştı ve zincirlerle geçen birkaç saat boyunca yakıt ikmali yapamamıştım.

Yine de... Lira'nın zaten olduğundan daha fazla yaralanmasına izin vermeyi reddettim.

Tavish, hayır! Bağımızdaki kararlılık parıldarken Lira haykırdı, ancak Eiric'in vücudu omzuma bastırırken omzumu öne doğru hareket ettirirken hissi görmezden geldim.

Nightbane, Lira'nın önüne geçerek onun tehdide doğru geri dönmesini engelledi. Eiric'i havada tutarak muhafızın momentumuyla savaştım ve bağlandım, *Yaralısın. Sonunda hepimizin yaralanmasına neden olacaksın, çünkü buradaki herkes seni korumaya kararlı, Eiric ve Nightbane de dahil.*

Hoşnutsuzluğu aramızda titreşti ama Nightbane ona bir uyarı homurdandı. Canavarın onu koruyacağını ve

müdahale etmesini istemediğim için dikkatimi kız kardeşine çevirdim. Eiric'in kanatları yüzümde çırpındı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Kanatlar bedenlerimizin en mahrem kısımlarından biriydi ve onunkilerin üzerimde olması yanlış hissettiriyordu. Bu zevk için değil, zorunluluktan kaynaklanıyordu.

Başka bir muhafız ilkinе çarptı ve ayaklarım kaydı. Dişlerimi sıktım, ileri doğru ittim ve illüzyon sihrimin dışarı akmasına ve muhafızların üzerine çullanmasına izin verdim. Büyüm titriyor ve geriliyordu ama onu kullanmama lüksüm yoktu. Güçlü kalmak zorundaydım.

Finnian savaşımıza yardım etmek için omuzlarımı kavradı ve iki muhafızı da pencereden dışarı iterek dışarıda duraklayan üçüncü bir muhafıza çarptık.

İlerlemeye devam ederek Eiric'in kollarını kavradım ve düşmesini . Sonra ona doğru döndüm ve hafif bir fısıltıyla konuştum, "*Şimdi* başka bir pencereden çık."

"Pencereler kilitli değil mi? Aksi takdirde canımız yanacak," diye tısladı Eiric nefesinin altından.

"Seelie'ler gibiler," diye yanıtladı Lira. "Yöneten kral ve kraliçeyi korumak için kraliyet odaları dışında hepsi açık hava. Geri kalan her yer tamamen açık."

Üç muhafızın kanat çırpma sesi talimatımı örtmeye yardımcı oldu ama bir kadın muhafız "Eski kral onları gizliyor ve bize burada saldırıyor!" diye bağırdı.

Mükemmel. Burada kalacağımıza inansınlar ki daha iyi bir çıkış bulabilelim.

Eldrin'i yenmek için en iyi şansımız kaleden çıkmaktı, böylece yerimizi tespit etmek daha zor olacaktı. Gökyüzü bir kez daha karardığında, yıkık topraklarda kolayca saklanabilir ve muhafızlara gizlice saldırabilirdik. Bir kraliyet mensubu dışında hiç kimse karanlık büyümü hissedemezdi, bu da muhafızları silahsızlandırmanın ve bize gerçek bir tehdit oluşturanları öldürmenin kolay olacağı anlamına geliyordu.

Daha fazla muhafız pencereden içeri girerken altımız koridordan odama doğru uçtuk. Silahlara ihtiyacımız vardı - mümkün olduğunca çabuk düzeltmemiz gereken bir başka ikilem.

Lira yanımızda uçmadan önce Eiric ve beni beklerken Caelan ve Finnian hücumla öncülük etti. Elbette, Nightbane dostumun yanından ayrılmadı ve de kendimi bu canavar için minnettar hissederken buldum.

bir zamanlar işkence görmüş. Kendimi bir cù-sìth' borçlu hissedeceğime asla inanmazdım ama Lira algımı yine değiştirmişti.

Lorne elinde kılıcıyla bizi takip etti, bizi takip eden muhafızlarla savaşmaya hazırdı. On iki yıl önce bana karşı isyana liderlik ettiği için asla ittifak kurmayı hayal etmediğim bir başka kişiydi.

Kanatlarımızın birkaç vuruşundan sonra, Lira ile olan bağlantımda hafif bir sızı hissettim, sanki acısını benden saklıyormuş gibi.

Kanatlarını.

Tabii ki, uçarsak canımız yanar. Bunu hiç düşünmemiştim.

Lira'nın yanağından süzülen bir damla gözyaşını görmek için döndüm ve dehşetimin katılığı göğsüme yayılırken kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkıştı.

Bu konuda bana karşı çıkabilirdi ama onu taşımam gerekiyordu. Onun yarası benimkinden daha kötüydü ve zaten çektiği acıdan daha fazlasını çekmesine izin veremezdim.

"Bekle," dedim, istediğimden daha yüksek sesle, ama Finnian ve Caelan'ın beni duymasına ihtiyacım vardı.

Sorgusuz sualsiz tüm grup durdu ve tehdidi aramaya başladı.

Arkamızda bıraktığımız muhafızlar da sustu ve sonra ayaklarını sürüyerek bize doğru geldiklerini duydum.

Nightbane inleyerek Lira'ya baktı ve benimle aynı şeyi fark etti. Canavarı azarlamak istedim ama yerimizi çoktan ele vermiştim. Eğildim ve Lira'yı bir prenses gibi kollarımın arasına aldım, ağzında bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Ne yapıyorsun? Bağlandı.

Hepimiz karanlıkta gizlendiğimiz için birbirimizi görebiliyorduk ve muhafızlar bize doğru uçarken başımı salladım. Onlar bize ulaşmadan harekete geçmeliydik. Fazla uzaklaşmamıştık.

"Kralın odasına doğru gidiyor olmalılar!" diye bağırdı bir muhafız.

Silahları orada sakladığımdan beri oradaydık ama artık değil.

Grubumuz tekrar yola çıktı ve Lira bana karşı kıvrandı. Kızgınlığının ona geçmesine izin verdim ve zihnimi birleştirdim, *Sprite, bu açık*

Seni taşıdığımı. Acı çekiyorsun ve uzun süre uçamazsın. Zaten bizi yavaşlatıyordun. Kendi başına uçmaktan başka çaren kalmazsa diye gücünü saklamayı istiyorum. Özgür kalmasını sağlamak için her şeyi yaparım. Unseelie ona yeterince zarar vermişti, çoğunlukla da benim yüzümden. Ona karşı yaptığım devasa hatalar listesini düzeltmek için ne gerekiyorsa yapardım.

Onun hayal kırıklığının aramızda kaynadığını hissedebiliyordum, ama o cevap veremedi ya da benimle daha fazla mücadele edemedi Eldrin, "Bırakın geçeyim!" diye hırladı.

Kaosun onu biraz daha oyalamasını ummuştum ama yabancı kuzenimin halkını kontrol etmekten çok beni bulmaya odaklanacağını fark etmeliydim.

Muhafızlarla aramıza mesafe koymak için kanatlarımızı daha fazla şişirdik. Dikkatli hareket ediyorlardı, fark edilmeden ilerlememize izin veriyorlardı ama bu uzun sürmeyecekti.

Kuzenim onlara yardım etmek için buradayken olmaz.

Muhafızlar bizi göremese de Eldrin, ben sihrimi bizi saklayamayacak kadar tüketene kadar onları kanatlarımızın ucunda tutabilirdi. Gökyüzünün aydınlanmasına izin vermek sihrimi koruyacaktı ama o zaman yerimizi tespit etmek daha kolay olacaktı.

Eldrin, "Koridordaki dönüşe varmak üzereler," diye homurdandı.

Çok sayıda kanat çırpıldı. Eldrin'i takip eden muhafızların çoğu pencereden içeri girmeyi başarmıştı ve şimdi bizi kovalıyorlardı.

Nabzım hızlandı. Zaman çok önemliydi. Neyse ki adrenalinim yükselmiş ve gücümün geçici de olsa tamamen geri gelmesini sağlamıştı.

Eiric omzunun üzerinden baktı ve kale duvarları adada bir volkan patlamadan önce olduğu gibi sarsılmaya başladı. Muhafızlarla aramızdaki duvar parçaları parçalanmaya başladı ve tavanın ve duvarların kalın parçaları yıkılarak bizi onlardan ayırdı.

Muhafızlar çığlık attı ve biri "Diğer Seelie'nin toprak büyüü olmalı!" diye bağırdı.

Eiric ileriye bakarken kralın odasına doğru köşeyi döndük. Bize biraz daha zaman kazandırmıştı ama buradan çıkmazsak Unseelie'ler kısa sürede peşimize düşecekti.

Finnian ve Caelan'ın bizi yönlendirdiği pencereden on muhafız göründü ve ben de aramıza daha fazla karanlık soktum. Eiric büyüsünü tekrar kullanmak için kendini hazırladı ama Finnian ve Caelan koridorun kenarına yakın uçtular. On muhafız yavaş ve temkinli hareket ediyordu, her yerde olabileceğimizi biliyorlardı.

Onlara saldırmak istedim ama kaleden çıkmazsak Eldrin'in yerimizi tespit etme riski beni .

Finnian Caelan'ın önüne atılarak saldırmaya hazırlandı. Hayır. Bu yapabileceği en kötü şeydi.

Nightbane önümde çömeldi ama Caelan Finnian'ın omzundan tutup onu duvara doğru çekti. Finnian ona karşı savaşıırken Caelan başını salladı ve ilk muhafız kılıcını önünde tuttu. Muhafız olağan dışı bir şey var mı diye etrafına bakındı ve zorlukla nefes alarak ilerlemeye devam etti.

Onu takip eden muhafızlar çok daha hızlı hareket ettiler, şüphesiz bizimle karşılaşılırsa ilk önce lider muhafızın saldırıya uğrayacağını biliyorlardı.

Bencil aptallar, ama Fae tarzı buydu.

Beş kişi yanıımızdan geçtikten sonra, kenara itilen molozların sesi hepimizi yeniden harekete geçirdi. Duvarın yanından pencereye doğru ilerledik ve on muhafız ilerideki kargaşayı dinlemek için durdu.

"Yapabilenler üzerinden uçuşun!" Eldrin hayal kırıklığı içinde haykırdı. "İçeride sıkışıp kalanlar kendi başlarına çıkabilirler. Krallığımız saldırı altında."

İçimi bir tiksinti kapladı ve Lira kollarını boynuma doladı. Tenimizin değdiği yerde bağlantımız sarsıldı.

Caelan pencereden dışarı fırlarken, "*Hak ettiğini bulacak,*" diye yemin etti.

Teker teker gökyüzüne çıktık ve ben pencere kenarına çıkıp uçmaya hazırlandığımda Lira'nın nefesi kesildi.

Kalbim kaburgalarımaya çarparak uçtum. *Eldrin mi?* Yerimizi yine bu kadar çabuk mu bulmuştu? Kendimi bir saldırıya karşı hazırladım ama Lira kollarımdayken etrafımda dönmeyi reddettim.

Hayır. Nightbane, diye yanıtladı Lira. Geri çekildi, kobalt gözleri genişledi ve parıldıadı. *Ortadan kayboldu.*

Gölümsedim, tüm anıları geri gelse bile onun yeni şeylere duyduğu merakın tadını çıkarabildiğim için mutluydum. *Sana adada portalı olabileceğini söylemiştik.*

Duymak ve görmek iki farklı şeydir. Kaşlarını kaldırdı ama sonra yüzü bir kez daha gerildi. *En azından o iyi olacak.*

Onun da öyle olacağına yemin etmek istedim ama denesem bile yapamazdım. Bize karşı o kadar çok risk vardı ki, bu bir yalan da olabilirdi. *Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Önceliğim bu.* Halkım onun için ikinci sırada geliyordu ama artık listemde değillerdi. Onlar için yaptığım onca şeyden sonra bana sırt çevirmişlerdi ve gerçek varis olduğum gerçeği ihanetlerini daha da kötüleştirmişti. Sırf bu yüzden bile beni desteklemeleri gerekirdi ama ben onlar için her şeyi yapmıştım, değişmek de dahil, bu yüzden bana dönmeleri hayal ettiğimden çok daha acı vericiydi.

Lira yüzümü kavradı ve rüzgâr dalgalı, sarı saçlarından birkaç tutamı yüzüne savurdu. Dudaklarını bir çizgi halinde bastırdı ve iç çekti. *Bunu biliyorum ama senin güvenliğin benim de önceliğim. Eğer beni korumak için aptalca bir şey yaparsan, seni aslanın inine kadar takip edeceğimi bil.*

Aslan mı? Hafızası geri gelse bile bir insan gibi konuşuyordu.

Şehrin etrafındaki muhafızları taradım. Seelie'lerin bize saldırma ihtimaline karşı adanın çevresi boyunca konuşlanmış olmalıydılar. Beklediğim gibi, yirmi beş muhafız dağ zirvelerinde konuşlanmıştı.

Buraya geldiğimde çağırdığım kar, büyüüm bağılyken ermişti. Hava neredeyse Glean Solas'taki kadar sıcaktı ama neyse ki gece olduğu için karanlıkla örtülüydük. İstesem bile gücümü göstermek için fazladan büyü yapamazdım. Bizi gizlemek için ayırmak zorundaydım.

Çoğu insan yatmaya gittiği için boş olan kasabanın merkezine doğru uçtuk. Her ev halkı Seelie'lerin gelişine hazırlık olarak silahları yanlarında uyuyordu. Halkımız Seelie'lerle bir kez daha savaşacakları günü özlemle bekliyordu ve benim amacım da o günün zaferimizle sonuçlanmasını sağlamaktı.

Bunun mümkün olduğundan artık emin değildim.

Caelan, Finnian, Eiric, Lorne ve ben birbirimize yakın uçtuk. Lira benimle dövüşmeyi bırakmış ve göğsüme sokulmuştu. Kanatları gevşek bir şekilde sarkıyordu ve artık çektiği eziyeti hissetmesem de, koluma her dokunduğunda irkilmesinden onu rahatsız ettiklerini anlayabiliyordum.

"Ne yapacağız?" Eiric kaşlarını kaldırdı. "Silahlara ihtiyacımız var. Karanlığını sonsuza dek kullanamazsın ve Eldrin'i öldürmen gerek."

O haklıydı. Yakında bizi saklamak için mücadele edecektim. Şimdiden büyümün bozulduğunu hissedebiliyordum. Önümüzdeki savaş için saklamam gerekiyordu.

"Seelie'ler gelmeden önce." Finnian bir elini kaldırdı. "Eğer yapmazsak Eldrin onlara saldıracak ve hepimiz öleceğiz... o hariç." Lira'yı işaret etti. "Buna üzüldüğümünden değil. Lira sevdiğim nadir Seelie'lerden biri ama onunla birlikte yaşamayı tercih ederim."

"Babam benim için gelmeyecek." Lira yüksek sesle nefes verdi. "İkinizin kaçmasına yardım ettikten ve onlar yerine Unseelie'yi seçtikten sonra olmaz."

Eiric homurdandı. "Ailen seni seviyor, inan bana. Ama kral ve kraliçe sizi serbest bıraksa bile, annem ve babam Unseelie'nin bize saldırabileceğini bile bile bizi burada bırakmaya tahammül edemezler."

Kendimi Lira'nın dünyalı ailesini kraliyet ailesinden daha çok onaylarken buldum, gerçi benim ailemi öldürttükleri için bu zor değildi.

"Eğer muhafızlara silah için saldırırsak, diğerlerine haber verirler." Caelan kaşlarını çatı. "Ve Eldrin bizi çabucak bulur."

Kılıcını kınına sokan Lorne ellerini birbirine sürttü. "Silahların kale dışında nerede saklandığını biliyorum. Bunlar muhafız sınıfıdır ve daha büyük bir amaca hizmet etmek içindir. Tavish'in öldüğünü bahane ederek iktidara geldiğinde bile silahları sakladık. Eldrin Tavish'in geri döneceğinden şüpheleniyordu ve sadık adamlarının muhafız silahlarına erişebilmesini istiyordu. Lira'yı kanatlarından vuran kadın bu sayede muhafız sınıfı silahlara sahip olmayı başardı. Bir avuç muhafız Eldrin'in tarafındaymış gibi davrandı ve Lira'yla birlikte geri döneceğini umarak evlerimizden birine birkaç silah sakladı. Umudumuz onun bir müttefik olması ve savaşı bir şekilde vatanımıza dönmemize yardım etmesiydi."

"Sadıklar mı?" Vücudum gerildi.

"Babanız ölmeden önce de güce göz dikmişti Majesteleri. Biliyorum çünkü eskiden onun davasına inanırdım, Seelie'lere karşı savaşın tek yol olduğunu düşünürdüm." Lorne omuzlarını geriye attı. "O zamanlar bile bir grup yandaşı ve tacı ele geçirmek için bir planı vardı ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değil."

Sanki Fate onu güçlendirmek istiyormuş gibi Eldrin o kadar yüksek sesle bağırdı ki pencereden dışarı uçarken ne kadar uzakta olursak olalım onu duyabildik, "Buralarda bir yerdeler! Büyüsünün zayıf nabzını hissediyorum."

"Sizi silahların bir kısmını sakladığımız muhafızın evine götürebilirim. O size sadık. Güvenilir grubumuz dışında kimse nerede olduklarını bilmiyor. Eldrin'e karşı kimse bize ihanet etmez çünkü Lira'yı eldiveni sırasında izlemek onun hakkındaki algılarını değiştirdi, tıpkı onun beni bizim tarafımızda olmaya değer olduğuna ikna ettiği gibi."

On beş yaşındayken bile, her şeyin şu anda olduğu gibi aleyhime işlediğini hissetmemiştim. Eldrin'in daha ben göreve gelmeden önce pozisyonuma göz diktiğini görmeliydim. En azından Lira'yı destekleyen bir grup Unseelie vardı, bu da onları birlikte yönetmemizi sorun etmeyecekleri anlamına . "Peki. Oraya varana kadar bizi gizleyeceğim ama acele etmeliyiz."

Lorne önden gitti ve geri kalanımız da onu takip etti. Arkamıza baktığımda Eldrin'in açık alanı araştırdığını görebiliyordum.

Grubumuz kasabanın içinden alçaktan uçuyor, titreyen sokak fenerlerinin ışığında karanlık bir nokta kalmasın diye gölgelerde kalıyordu. Lira'yı taşımaktan kollarım yorulmaya başlamıştı ama onu yere bırakmamın imkânı yoktu.

Karanlık evlerin yanından geçerken, bazı fae'lerin pencerelerinin yanında yerde uyuduklarını ve en ufak bir alarmda savaşmaya hazır olduklarını fark ettim. Birçoğunun Lira ve beni öldürmeye hazır olduğunu bilmeseydim bu rahatlatıcı olurdu.

Eldrin'i artık duyamıyordum ve omurgamdan aşağı bir uyarı ürpertisi geçti. Onu uzaklaştırdım. Duygularım beni ele geçirmeye başlamıştı. Aramıza mesafe koyacak kadar hızlı hareket etmiştik ve bizi takip etmesi daha zor olacaktı. Köye girmemizi beklemiyordu.

Belki de mümkün olduğunca uzağa gitmeliydik ama kaşıp Seelie'nin Lira ve beni ararken masumları katletmesine izin veremezdim. Ejderha prensine ettikleri yemin yüzünden onu bulmak zorundaydılar.

Lira gerildi ve *onunla* birlikte olmasını anlayamadım. Buna izin vermeyi reddettim. Bu düşünceyle kör bir öfke beni ele geçirmek istedi ama gözlerimi kapattım ve onun dokunuşuna, yabancı güllerine, ay ışığı sisine ve vanilya kokusuna odaklandım -tüm alemde en sevdiğim koku. Vücudum rahatladı, ama sonra pantolonumda hafif bir şişkinlik oluştu ve bambaşka bir soruna neden oldu.

"Neredeyse vardık," diye fısıldadı Lorne, dikkatimi şimdiki zamana geri getirdi.

Köyün merkezindeki bir eve vardık ve Lorne en üst kattaki pencereye çıktı. Halkımın çoğunu ismen tanımama rağmen, herkesin nerede yaşadığını bilmiyordum ve buranın kimin evi olduğundan emin değildim.

Eldrin'in bizi burada takip için büyümü kapatmak isteyerek Lorne'un arkasından yaklaştım. İndikten birkaç dakika sonra eğildim ve Lira'yı düz zemine bırakarak kollarımı biraz rahatlattım.

Eiric, Caelan ve Finnian arkamdan inerken, burada yaşayan kişinin bizi görebilmesi için karanlığı geri çektim.

"Struan?" Lorne aradı. "Benim. Onlara ihtiyacımız var-"

Göğsüm sıkışmıştı ve Lira'yı arkama çektim. Bu bir tuzaktı ve hepimiz Lorne'a güvenerek büyük bir hata yapmıştık. Struan Eldrin'in en sadık muhafızlarından biriydi ve Lira'nın eldivenin içinde ölmesini istemişti.

Struan belirdi, yüzü simsiyahtı ve gözleri parlıyordu. "Buraya gelmemeliydin." dedi.

LIRA

M Kanatlarım çırpındı ve tabanlarından hafif bir sızı geçti. Tavish beni arkasından itti ve irkildim.

Arkadaşımın arkasına saklanmayı reddederek, tam da yüzü morarmış bir adam koridordan önümüze çıktığında kenara çekildim.

Midem bulanıyordu, adamın tam olarak kim olduğunu hatırladım ve aramızdaki bağdan içime doğru yayılan gerilim ve dehşeti anladım.

Bu Struan'dı, kanatlarıma zincirleri neşeyle takan ve eldiven yarışında başarısız olmamı isteyen muhafız.

Lorne bizi neden *buraya* getirmişti?

Struan'ın gözleri parladı. "Buraya gelmemeliydin."

"Herkes geri çekilsin," diye homurdandı Tavish, kanatları Eiric, Finnian, Caelan ve beni Struan'ın görüş alanından saklamak için dışa doğru gerilirken.

Tavish'in büyüünün girdabında mürekkep gibi bir his vardı, bu da tek bir anlama geliyordu; onlara karşı kullanmak için kâbus büyüünü çağırmıştı. "Sana güvenmemem gerektiğini bilmeliydim."

Lorne'un yüzünü görmek için Tavish'in oniks kanadının yanından geçtim. Bize sırtını döneceğine inanmakta zorlanıyordum. Ona tekrar güvenmeyi seçtikten sonra beni aptal yerine koymaya devam ettiyse, Tavish, Finnian ve Caelan dışında başka bir Unseelie'ye güvenebileceğimden emin değildim.

Lorne kılıcını bıraktı ve kollarını vücuduna doladı. "Kralım, hayır." Düzensiz bir nefes aldı. "Size yemin ederim, düşündüğünüz gibi değil."

Struan parmaklarını soluk yeşil saçlarına geçirdi ve başını tuttu, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Küçük bir kız çocuğu uçarak odaya girerken küçük kanat çırpışları dikkatimi çekti. On yaşından büyük olamazdı ve kristal mavisi gözleri irileşerek geri çekildi. Yüzü beyazlaştı ve ağzını açtı.

İçimden adrenalin fışkırdı ve Lorne ile Struan'ın üzerinden uçarak kıza ulaşıp ağzını kapatmak için tam zamanında yetiştim. "Lütfen yapma," diye fısıldadım ve onu göğsüme doğru çektim. Parmaklarımı ısırdı, dişlerini etime geçirdi ve ben çığlık atmak istedim.

Tısladım ve Nightbane belirdi. Hırladı, bana yönelik tehdidi kavrarken dişlerinden salyalar damlıyordu.

Küçük kızın çenesi gevşedi ve elimi ağzından çektiğimde bal rengi kanımın kızın soluk pembe geceliğinin önünden aşağı damladığını gördüm.

İnledi ve küçük bedeni sarsıldı.

Midem çalkalanırken boğazımda bir yumru oluştu. "Nightbane, sakın ol. Sadece korkuyor."

"Ben kimseden korkmuyorum." Vücudunun titremesine rağmen çenesini kaldırdı. "Babamı illüzyonlarınızdan kurtarın, yoksa hepinizi öldürürüm."

Finnian, Lorne'un sarkan bedeninin yanına çömeldi ve muhafızın kılıcını yerden aldı. Kılıcın ucunu genç kıza doğrulttu ve gülümsedi. "Sen küçük bir gölge parıltısı değil misin? Bu kadar küçük biri için ısırığın çok vahşi."

"İsla, odana geri dön," dedi Struan yere sinmiş olduğu yerden yavaşça. "Sana zarar vermek için burada değiller."

"Ama seni kaybedemem baba." Alt dudağı dışarı çıktı.

Kalbim paramparça oldu. Tavish bu yolda devam edemezdi.

Tavish, gitmeliyiz.

Burada olduğumuzu biliyorlar, diye cevap verdi, gözleri kızgın ya da kontrolden çıkmış olduğunu gösteren fırtınalı griye dönmüştü. Şu anda her ikisini de hissediyordu.

Eldrin zaten yakınlarda olduğumuzu biliyor, bu yüzden burada olmak Eldrin ve diğerlerine bir avantaj sağlayacak gibi görünmüyor. Bu küçük kızın yaşlarındayken ailemden ayrılışımın anıları içime çarptı. Terk edilmiş hissetmenin acısı, gerçek olmasa da sonsuza dek ruhuma kazınmıştı. Hiç kimse bunu yaşamayı hak etmiyordu, özellikle de babasını yaşayan en güçlü Unseelie'den korumaya çalışan genç bir kız.

Tavish gözlerini kapattığında, kargaşayı anlamak için bağlantıya ihtiyacım yoktu; isteğimi yerine getirmek istiyor ama aynı zamanda bunu yaparak beni zarara maruz bırakacağını hissediyordu.

"Eğer babandaki illüzyonları serbest bırakırsak, bağırmayacağına ya da bize sorun çıkarmayacağına söz verir misin?" Kaşlarımı kaldırdım ve yanına çömeldim. "Kendimizi koruyabilmemiz için bize vermek isteyebileceğin silahların olabileceği söylendi."

Nightbane yanıma çömeldi, saldırmaya hazırdı. Hırlamadı ama kızı bir tehdit olarak gördüğü açıktı.

Ellerini kalçalarına koydu ve kaşlarını çatı. "Evimize geldin ve babama saldırdın. Kendin için ne söyleyeceksin?"

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine yapıştırdım. Struan dangalağın teki olabilirdi ama cesur ve akıllı bir kız yetiştirmişti. "Haklısın. Bu yüzden Kral Tavish hem babanı hem de Lorne'u kâbuslarından kurtaracak."

Eiric nöbet tutmak için pencereye geri döndü.

"Düşmanlarımızı serbest bırakmadan önce yola çıkmamızı öneririm." Caelan yerde hırıltılı bir şekilde nefes alan Struan'ın üzerine eğildi.

"Bekle. Sen Kral Tavish misin?" Isla'nın çenesi gevşedi ve benden ona baktı. "Ve sen de eldivenli güneş yanığısın."

"Tek ve biricik." Finnian ona göz kırptı. "Lira Ardanos'a döndüğünden beri hiçbirimiz sıkılmadık."

Isla'nın kaşları çatıldı. "O zaman neden babamı incitiyorsun? O her zaman Kral Tavish'tarafını tutmuş ve kralın kurallara uyanlara karşı iyi bir adam olduğunu söylemiştir." Vücudu kaskatı kesildi. "Ama artık onunla aynı fikirde değilim."

Tavish'ten bana doğru bir şok dalgası süzüldü ve Finnian topukları üzerinde geriye doğru sallandı. "İyi bir adam mı? Onu bu şekilde tanımlayabileceğimden emin değilim."

Tavish yüksek sesle yutkunduğunda bağlantımız boyunca gürleyen büyü kaybıldı. "Gerçek bu mu?"

Struan hızla nefes aldı ve doğrıldı. "Öyle, Majesteleri."

"O zaman neden bize burada olmamamız gerektiğini söylediniz?" Tavish her tepkiyi değerlendirerek başını eğdi.

"Kızım yüzünden." Struan küçük kızı işaret etti. "Lorne tek başına gelmeli ve hepinizi buraya getirmemeliydi. Eldrin sizi takip ediyor."

Struan'ın yakın bir tehdit olmadığından emin olduktan sonra geri çekildim ve endişesini gidermek için parmaklarımı Nightbane'in kürküne geçirdim.

"Ben... yapmadım..." Lorne dişlerini sıktı. "Bir... seçeneğiniz var. Silahlara ihtiyaçları var."

Burada ne kadar uzun kalırsak, aileleri için tehdit o kadar büyük olur. *Buradan gitmemiz gerek. Eldrin diğerlerini olduğu gibi küçük kızı da cezalandıracak.*

Aklımda pek çok soru vardı. Eldiven'de geçirdiğim süre boyunca Struan Eldrin'e son derece sadık görünmüştü.

"Silahlar nerede? Silahlanıp ." Tavish kanatlarını sırtına doğru çekerken büyüünün son parçası da yok oldu ve iki adamı da kâbuslarından kurtardı.

Isla topuklarının üzerinde döndü ve bizi takip etmemiz için el salladı. "Odamdalar, arka tarafta."

"Onun odası mı?" Caelan'ın kaşları kalktı.

"Lütfen bana silahların Lira'nın Dünya'dan getirdiği oyuncaklar olmadığını söyle." Finnian başını salladı. "Kalbe bile ulaşamazlar."

Zor bir durumda bile çakım onun için bir şakaydı. İnsanların dünyasında, birini hazırlıksız yakalarsanız onunla biraz hasar verebilirdiniz, ama görünüşe göre Ardanos'taki küçük çocuklar bile daha büyük bıçaklarla eğitiliyordu.

"Evet, onun *odası*." Struan ayağa kalktı ve gri tünüğünü çekiştirdi. "Kimse benden orada silah saklamamı beklemes çünkü onun odası benimkinin karşısında. Eğer sadakatimi sorgularlarsa, sakladığımı her şeyin *yanımda* olmasını beklerler."

Bu mantıklıydı ama Eldrin zekiydi. Öyle olmasaydı işler çok daha kolay olurdu.

"Hadi gel." Isla elimi tuttu ve beni koridora doğru sürükledi. Bir tarafta küçük bir banyo vardı ve onun odası da onun karşısındaydı.

Neyse ki ısırmadığı elimi almıştı çünkü yaralı elim hâlâ ısırığın etkisiyle sızlıyordu. Yere baktım ve kanımın bir kısmının yere damladığını fark ettimDaha fazla kan dökülmesini engellemek için elimi gömleğime bastırdım.

Nightbane önümde koşuyor, Tavish arkamdayken etrafı kolaçan ediyordu. Isla'nın odasına girdiğimizde göğsümde keskin bir sızı hissettim.

Odası bomboştu, sadece duvara dayalı küçük bir şilte ve içinde birkaç kıyafet ve bir gecelik daha olan bir dolap vardı. Bir çift botu vardı ve buradaki insanların durumunun gerçekten ne kadar vahim olduğunu anladım. Küçük bir pencere dışarıyı görmesini sağlıyordu.

Struan içeri girdi ve Tavish ile beni geçerek dolaba yöneldi. En dibe çömeldi ve yanından bir hançer çıkardı, sonra onu kirli zemindeki küçük bir çukura kaydırđı. Zeminin bir kısmı kalktı.

Bir ucundan tutarak örtüyü yukarı çekti ve ben inlemek istedim. Üç kılıç, eldivende kullandığıma benzer bir sapan, bir yay ve oklar vardı. Grubumuzda Struan ve Isla hariç yedi kişi ve Lorne'un kılıcı da dahil olmak üzere altı silah vardı. İçimizden birinin silahı olmayacaktı ve sapanı taşıyan kişi sapanın içinde kullanacak bir şey bulmak zorunda kalacaktı. ana damar bu değildi.

"Sahip olduğun her şey bu mu?" Tavish'in başı geriye gitti. "Başka bir şey var mı?"

"Bunları almak yeterince zordu." Struan zulayı kaptı ve ayaklarımızın dibine fırlattı. "Eldrin bir şey fark etmesin diye son birkaç gün içinde gizlice çıkardık. Senin öldüğüne inanmıştık."

İçimi çektim, her şeyi anlamlandırmaya çalışıyordum. Öğrendikçe kafam daha karışıyordu. "O zaman neden silah biriktiriyordun? Eldrin'in kralınız olmasını beklemiyor muydunuz?"

"Umuyorduk ki-" diye başladı.

Tavish'in başı pencereye doğru kaydı. "Bu Eldrin. O burada."

"Çocuklar," diye araya girdi Eiric. "Bir sorunumuz var. Muhafızlar bu tarafa doğru geliyor."

Patlama. İllüzyon büyümü takip etmiş olmalı. Tavish kılıçları kaptı ve birini yere bıraktı. "Bizimle çalıştığını bilecekler, bu yüzden kızını korumalısın. O tüm bu olanlarda masum ama bana ihanet edersen-"

"Yapmayacağım." Struan başını eğdi. "Ben gerçek krala sadığım. Benim duruşum her zaman bu olmuştur."

Göğsüm Tavish'e duyduğum sevgiyle genişledi. Masumları her zaman önemsemişti ama Struan'a ikinci bir şans vermesi bana dünyalarımız büyük ölçüde değişmeden önce tanıdığım çocuğu hatırlattı.

Dışarı baktığımda dört muhafızın doğrudan pencereye doğru ilerlediğini gördüm, pencere çok küçük olduğu için muhtemelen daha fazlası da vardı ve görüşümü kısıtlıyordu.

Al bunu. Tavish bana bir kılıç uzattı, gözleri ıslı ıslı yanıyordu. *Ve Sprite, kendini güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını bilmem gerek. Bize karşı gelen bu adamların yasını tutma. Bu seçimi onlar yaptı, biz değil.*

Kelimelerle vakit kaybetmek istemediğim için başımı salladım. Aceleyle koridora çıktık ve orada Eiric, Caelan, Lorne ve Finnian'la buluştuk.

Eiric elini uzatarak, "Bana yayı ve okları ver," dedi. "Bunu kullanabilirim."

Tartışmak istedim ama Caelan askıyı aldı. Lorne'un elinde hiçbir şey olmaması içime sinmedi ama evin hemen dışında kanat sesleri duyulunca bu endişem kayboldu.

"Bir araya gelin!" Eiric bağırdı ve ellerini kaldırarak birinde yayı, diğerinde sadağı tuttu.

"O ne-" diye başladı Struan ama sözünü bitirmesine izin vermedim.

Koluna girdim ve onu grubumuzun ortasına doğru çektim. Onun Isla'yı tutmasıyla birlikte, çatı sallanmaya başladığında Isla da onu takip etti. Su büyümle yardım edebilmeyi çok isterdim ama yaşadığımız onca şeyden sonra tükenmişim.

Muhafızlar pencereden içeri girip bize doğru saldırırken tavanın parçaları üzerimize düştü. Parmaklarımdaki acıyı ve ısırık izlerinden akan kanın kılıcı kaplamasını görmezden gelerek kılıcı kaldırdım.

Kabza. Sırtımdaki kaslar titredi ve iyileşmesini tamamlayamadığım yaram yüzünden kanatlarım zonkladı.

Tavan üzerlerine sertçe düşerken bile muhafızlar ilerlemeye devam etti, başlarında da sertleşmiş gözleri sanki en büyük ödölmüşüm gibi bana bakan bir kadın vardı.

Eldrin kanımı istediğı için muhtemelen öyleydim.

Başımızın üstündeki tavan parçalandı ve grubumuz çatıdaki yeni delikten uçarken Eiric parçaları muhafızlara fırlattı.

Kanatlarım zonkladı ve Tavish'in kolu belime dolanarak ağırlığının bir kısmını hafifletti. Onun beni taşıması bizi yavaşlatacaktı, özellikle de etrafımız sarılmışken. Etrafımızda elli muhafız olmalıydı.

Eldrin iki muhafızın arkasından sırtarak başlarının biraz üzerinde uçu. "Sevgili kuzenim, kazanamazsın. Teslim olursan Caelan ve Finnian'ı yakaladıktan sonra öldürmem. Benimle savaşırsan, gözlerinin önünde yok olmalarını sağlarım."

Olabildiğince çabuk uzaklaş, Lira. Ben dağıtacağım. İçinde daha önce hiç görmediğim bir öfke kaynadı ve büyüsünün uğultusu onu ele geçirdi. Yüksek sesle şöyle dedi: "Sana *asla* boyun eğmeyeceğim. Ne olursa olsun, bizi ele geçiremeyeceksin... bir daha asla."

Ben bir şey yapamadan Tavish beni serbest bıraktı ve gücü kendisinden çıktı. Tavish'in kâbus illüzyonlarını her bir kişiye yönelttiği anı görebiliyordum ve karanlık derimin üzerinde kayarak bizi sakladı. Sorun şu ki, kadar güçlü değildi, yani iyileşmemişti.

Bir muhafız çığlık attı ve kılıcını havaya kaldırarak Tavish'e doğru koştu. Gördüğü dehşeti sona erdirmeye çalışarak kılıcını savurdu.

Finnian'ın kılıcını birlikte ellerinden buz fırladı ve Eiric ona yardım etmesi için toprak büyüsünü çağırdı.

Herkes savaştı ve Isla bile babasının yanındaki muhafızlara karşı buz büyüsünü kullandı.

"Seelie prensesini getirin," diye emretti Eldrin. "Ve çok fazla kan dökmediğinden emin ol. Seelie gelmeden önce peçe için ona ihtiyacımız var. Aynı yerde ya da yakınında olmalı. da iyisi,

Kar büyüü olan varsa o tarafa doğru üflesin ki dış hatlarını görebilelim."

Beş muhafız bana doğru yükseldi. Bedenimi harap eden işkenceyi görmezden geldim ve kılıcımı kaldırdım. Kaçmayı reddettim.

Beni aradılar, kadın muhafız sihrini kullanana kadar beni gizleyen karanlıkla nerede olabileceğimden emin değillerdi. "Bakın, kar yere değil şuraya vuruyor. Orada biri olmalı."

Midem düğümlendi ve daha uzağa gitmem gerektiğini fark ettim.

Beş muhafız beni çevreledi ve ben de Ardanos'ta ve Dünya'da geçirdiğim zaman boyunca öğrendiğim her türlü kendini savunma yöntemini hatırlamaya çalıştım. Kendimi korumak için eğitilmiştim.

Kadın başını salladı ve beşi birden bana doğru yükseldi. Sadece kadın kılıcını çıkarmıştı, diğer dördü ise beni zapt etmeyi planlıyor olmalıydı. Bu oyunu akıllıca oynamalıyım.

Lira, saklan dedim! Tavish bağırdı. Bizi karanlıkta daha fazla saklayamam. Çok fazla büyü kullanıyorum. Geri kalanımız burada kalırsa seni hissedemez. Kızı yanına al ve git.

Seni bu şekilde bırakmayı reddediyorum ve o da babasını bırakmayacak. Eğer benim gibi bir şey olsaydı, tek bir yerde kalırdı ve onu gitmeye zorlamak bizi bulmalarını kolaylaştırırdı.

Kadın muhafız kılıcını savurdu ve ben de kendiminkini kaldırdım, metalin çarpışması onun şüphesini doğruladı. Ayaklarımı savurarak iki adamın göğsüne vurduğum ve onları takla atmak için kullandım. Ben kendimi tekrar dik konuma getirirken diğer iki muhafız birbirine çarptı.

Akmayan yaşlar gözlerimi yaktı ama dişlerimi sıktım. Bunu sona erdirmenin tek yolu Eldrin'i öldürmektir. O zaman tahta yönelik tehdit ortadan kalkacaktı.

Ben dönüp Eldrin'in saran büyüünün izini sürmesini izlerken etrafımızda daha fazla kar dönüyordu. bu olmalıydı. Tavish'i tehdit eden o orospu çocuğunu alaşağı edecektim. Ona tüm yapan kişiyi.

Kılıcım yanımdayken, acımı bastırdım ve ona doğru koştum. Bana küvette yaptığı gibi onu da hazırlıksız yakalamak istiyordum.

Kılıcı geri çekmiştim, kalbine saplamaya hazırdım ki kafası bana doğru döndü. Geriye doğru uştı ve kılıcım havaya çarptı.

"Bunun Tavish olmadığını biliyorum ama onun büyüsünün senden hissedebiliyorum." Sırıttı.

Dişlerimi sıktım ama kanatlarım giderek halsizleşiyordu. Yaralanma beni yakalamaya başlamıştı. Hızlı hareket etmek zorundaydım ve kılıcı tekrar savurdum. Her ilerleyişimde Eldrin tam zamanında hareket ediyor ve silahı ıskalıyordu.

Arkasında bir şey ateş gibi parladı ve ben durakladım.

Seelie'ler sonunda gelmiş miydi? Eğer öyleyse, halkımı gördüğüme daha fazla sevinemezdim. Tam zamanında gelmişlerdi.

"Teslim olma zamanı Eldrin," dedim. Ölüm onun için çok kolay olurdu. Yakalanmayı ve işkence görmeyi hak ediyordu. "Seelie'ler burada."

Eldrin etrafına baktı ve başka bir ateş hattı daha yaklaştı. Yoğun bir ateşti ve bir alarm sinyali veriyordu. Seelie'ler Unseelie'leri geldiklerine dair uyarmayacaktı, bu da geriye tek bir açıklama bırakıyordu, özellikle de şu anda gökyüzünde sürünerek belli belirsiz görülebilen büyükçe şekil düşünöldüğünde.

Ejderha.

TAVISH

Taramızdaki bağdan yayılan korkunun soğuk dalları beni boğuyordu. kaplayan karanlığın çekiştirmelerini hissedebiliyordum,

Nightbane ile birlikte, hiçbir muhafızın yerimizi kolayca tespit edemeyeceğinden emin oldum. Ancak, kaç muhafızın kar büyüüne sahip olduğunu tespit etmeliydik ki onları ortadan kaldırıp daha etkili bir şekilde saklanabilelim. Büyü gücümü çok fazla zorluyordum ve kâbus illüzyonlarımla tüm muhafızları yutamazdım.

Lira'da bir sorun olmalıydı. Önümdeki muhafız bizden birine zarar vermeyi umarak körlemesine sallandı, ben de altına daldım ve yukarı doğru ateş edip kafasını uçurdum. Kanı etrafa sıçradı ama ne buna ne de arkadaşlarının görünmez bir gücün elinde can verişini izleyen yakındaki muhafızların çığlıklarına aldırış ettim.

Neyse ki, on muhafız çemberin arka tarafına yakın bir yerde duruyor ve savaşa dahil olmuyordu.

Lira'yı Eldrin'e yakın buldum ama kavga etmiyorlardı... Eldrin'in ona yaptıklarından sonra Lira'nın bile Eldrin'le kavga edebileceğinden şüpheleniyordum.

Wildling.

Ben olsam bu sorunu şimdi çözerdim.

Bir ejderha bize doğru geliyor, diye bağlandı Lira, dile getirilmemiş soruma cevap vererek.

Başımı onların baktığı yöne doğru salladım ve dişlerimi sıktım. İllüzyon büyü müydü bu? Neden bir ejderha bize doğru uçuşsun ki? Ancak zincirlenmemiştim ve büyülerim içimde alevleniyordu. Herhangi bir illüzyonu kolayca görebilmeliydim.

Kalbim neredeyse duracaktı. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Tüm dünyamda başıma gelebilecek en kötü senaryo.

Ashbreath, Lira'nın burada olduğunu öğrenmiş ve onu benden almaya gelmiş olmalı.

Enerjimi korumak için kara tutunmayı bıraktım. Karanlık daha gerekliydi. Lira'nın gitmesine ve saklanmasına ihtiyacım vardı. *Nightbane'i bul ve onunla bir yere git. Bağlantımız sayesinde seni gizlemeye devam edebilirim.*

Eldrin dönüp yumruğunu ona doğru savururken Lira başını salladı.

Bağırmak için ağzımı açtım ve Lira kanatlarını kullanmayı bırakıp yere düştü. Ama Eldrin'in eli saçlarına gitti ve onu kavradı.

Ona ulaşmak zorundaydım.

Bağdan keskin bir zonklama geçti ve aramıza giren her muhafızı keserek ileri atıldım. Esirlere ihtiyacımız olduğu için hepsini öldürmemeye çalışıyordum ama Lira'yı gözden kaybedince bu düşüncem değişti.

Lira'nın kanatları çırpındı ve hapishane hücrelerinde kısmen iyileşmiş olan kanat yarısından taze kan damladı. Yaralar yeniden açılmıştı.

Eldrin onun saçlarını çekerek başını yukarı kaldırdı ve kılıcını kınına soktu.

Onu kanatmamaya çalışıyordu... kanın çoğunu yakalayana kadar değil. Bunun yerine, onu yukarı çekti ve acı bağımıza yayıldı.

Bir muhafız yoluma çıkmak üzere ileri atıldı ve ben de sırtına bir tekme attım. Eiric'le dövüşen kadın muhafıza çarptı. Ben eşime doğru hızla uçarken iki muhafız da yere düştü.

Lira kanatlarını daha sert çırpı, Eldrin'in testislerine yumruk atarken kan daha fazla damladı. Eldrin'in gözleri sanki onun bu kadar sıra dışı olmasını beklemiyormuş gibi irileşti. Bu benim için en önemli şeylerden biriydi.

Onun en sevdiğim yönü, normların dışında düşünmesi ve kirli dövüşmekten çekinmemesiydi.

Onu serbest bıraktı ve kasıklarını kavrarken geriye doğru uçu. Ama Lira'nın kanatları ağırlığını taşıyamadı ve köyün çatılarına doğru düştü.

"Lira!" Onu yakalamak için kendimi zorlarken Eiric çığlık attı.

Kılıçlar çarpıştı ve muhafızlar Lira'ya doğru döndüler, bağırduğu için yerini tespit edebilmişlerdi.

Tek amacım eşimi yakalamaktı. Eiric'in saldırganlarla savaşmasına yardım etmeleri için diğerlerine güveniyorum.

Eğimli çatılara beş adım kala yetiştim ve kılıcı tutmayan kolumu ona dolayarak önünü göğsüme çektim. Aramızdaki bağın sarsıntısı aramızda yayıldı ve dişlerimi sıkarak aşağı doğru ivmeyle savaştım.

Nefes nefese kalırken yüz ifadesi gerildi. *Ben... Ben artık uçamıyorum.*

Sorun değil. Hepimizin Eldrin'le savaşmasına gerek yok, özellikle de Ashbreath bu tarafa doğru gelirken. Başımı çevirdim ve canavarın neredeyse bizim topraklarımıza ulaştığını gördüm. Kıpırmızı pullarını ve burnundan süzülen dumanı görebiliyordum.

Kanatlar bize doğru kanat çırpı ve yukarı baktığımda diğerlerinin muhafızları kendi başlarına savaşmaları için bıraktıklarını gördüm. Eldrin kambur duruyordu ama nefes almaya çalışıyordu, bu da kısa sürede bizi izlemeye geri döneceği anlamına geliyordu.

"Krater büyüklüğünde bir sorunumuz var." Finnian yanıma uçu ve canavar formundaki ejderha prensine baktı.

"Tanrım, çok büyük," diye soludu Eiric, yeşil gözleri ona kilitlenince nefesi kesildi. "Ve çok güçlü."

"Ve eşim için buradayım." Lira'yı benden alıp kendisininmiş sahiplenmekle tehdit eden adama karşı sesindeki hayranlık hoşuma gitmemişti. Göğsümde basınç arttıkça görüşümün kenarları karardı ama bunun ondan mı yoksa yorgunluktan mı olduğundan emin değildim. Tek bildiğim, ikisini birden patlattığım için de olabilirdi, ki bu daha sorunlu olurdu.

"Karanlıkla örtülü, o yüzden iyi olmalı." Caelan ejderhadan muhafızlara bakmaya devam etti.

"Artık burada değiller," diye tersledi Eldrin. "Aptalca davranmayı bırak." Gözlerini bize dikmiş, karanlığın büyüğü özünü takip ediyordu.

Lanetli uçurum. Kraliyet büyüsüyle doğmuş olmasından nefret ediyordum. "Lira uçamaz, bu yüzden yürüyerek gitmelisin," dedim yumuşak bir sesle.

başkalarının bizi duymasını engelliyor.

Ejderha prensi adamızın sınırına kadar gelmişti. Zamanımız tükeniyordu.

"Eiric, Isla ve Struan onunla gidip köyden ve kaleden uzaklaşmalı." Yapmak istediğim son şey kendimi Lira'dan ayırmaktı ama Eldrin ölene kadar en güvenli seçenek buydu. Struan'ın bizim tarafımızda olduğuna ve kızını tehlikeye atmayacağına inanıyordum. "Buradan ve mağaradan uzakta herhangi bir yer. Kimsenin gitmeyi düşünmeyeceği bir yer."

"Hayır." Lira kollarını boynuma doladı. "Ayrılamayız."

"Yapmak zorundayız. Eldrin büyülerimle bizi takip edecek ve ejderha çok yaklaşırsa kokunuzu alacak. Güvende kalmaya ve *sadece* benimle birlikte olmaya ihtiyacım var." Göğsüm sıkışmıştı, içimdeki eş onun isteğini yerine getirmek istiyordu. Ben de onun yanından ayrılmak istemiyordum ama bu nafileydi. Onun ejderha prensinden ve Eldrin'den uzakta olmasına ihtiyacım vardı. *Eğer kalırsan dikkatim dağını, senin için endişelenirim ve yaralanabilirim.* Bu sözleri söyleyebildim çünkü doğrudular ama aynı zamanda benimle aynı fikirde olmasını sağlamak için kullandığımı da inkâr edemezdim. O da benim incinmemi istemiyordu.

Sözlerimin onu etkilediğini söyleyerek yaşadığı hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

İyi ama yaralanırsan ya da yakalanırsan bana söyleyeceğini bilmem gerek. Kobalt mavisî gözleri karanlıkta bile parlıyor, içimdeki gerçeği arıyordu.

Sanki isteğini reddedebilmişim gibi. *Söz veriyorum.* Bizi taş zemine doğru uçurdum ve Nightbane altımızda belirdi.

Patlayan cù-sìth'e tahammül edeceğimi kim bilebilirdi? Yavruyken ona yaptığım onca şeyi düşündükçe göğsümde rahatsız edici bir şeyler düğümlendi.

"İşte, onu taşıyabilirim." Struan kollarını uzattı. "Uçmak bizi buradan daha hızlı uzaklaştırır."

Başka bir adamın ellerinin onun üzerinde olduğunu düşünmek, gördüğüm herkesi öldürmek istememe neden oldu ama Eldrin'in komutları daha yüksek sesle gelmeye başladı. Bizimle bir kez daha savaşmaya geliyorlardı. "Tamam. Onu güvende tutun."

Dudaklarını öptüm ve onu Struan'a verdim, sonra Eldrin'le yüzleşmek için döndüm, tam o sırada ejderha köyün yarısının üzerinden uçarak neredeyse üzerimize geliyordu.

Eiric, Struan, Lira ve Isla adanın yıkık kısmına doğru hızla uçarken, "Onun icabına bakacağım," diye yemin etti.

Mesafe kazanmak için zaman kazanmalarını istiyorsam, yapabileceğim en iyi şey kalan dördümüzü ortaya çıkarmaktı. Yirmiden fazla muhafızı etkisiz hale getirmiştik ve hâlâ sayıca çok azdık ama geri çekilen on muhafızın yine de savaşa girmemeyi tercih edeceğini umuyordum. Finnian, Caelan ve ben krallıktaki en iyi kılıç ustalarıydık ve tek yapmam gereken Eldrin'i öldürmekti.

"Dördümüzün üzerindeki karanlığı geri çekiyorum," diye diğerlerini bilgilendirdim.

"Tavish," diye uyardı Caelan. "Bu korkunç bir fikir."

Ben cevap veremeden Eldrin'in sadık muhafızı Faelan bağırdı: "İşte Tavish. Kendini gösterdi."

Beş muhafız üzerime çullanırken ejderha prensi tepemde kükredi. Faelan kılıcını savurdu ve Caelan, Finnian ve Lorne bana odaklanan diğer üç muhafıza saldırırken ben de onu engelledim.

Dikkatim dağılmışken bir kadın muhafız kılıcını sapladı ve ben geri çekilemeden kılıcın ucu yan tarafımı deldi. Bıçak serbest kalırken Faelan geri sıçradı ve kılıcı tutan sağ elime doğru savurdu. Ani bir dönüş yaptım, kılıcı kolumun yanından geçti. Kadın muhafız bana hamle yaptı, kılıcı dimdik duruyordu ve Faelan'ı kılıcına doğru iterek kılıcın zırhından sekmesine neden oldum.

"Tavish'i hemen gözaltına alın." Eldrin diğer muhafızlara bana doğru gelmelerini işaret etti, tam o sırada Finnian kılıcını Faelan'ın açıkta kalan boynuna sapladı ve Caelan dışının kanatlarını kesti. Dişi yere düştü ve on muhafız daha bize doğru ilerledi.

Ejderha prensi alevler üfleyerek üç muhafızı yuttu ve Eldrin'e doğru uçtu.

Eldrin'in çenesi sıkıştı. "Seelie güneş kreminin nerede olduğunu bilmiyorum! Kendin bul. Ben kaçak mahkûmlarla uğraşıyorum."

Kalan yedi muhafız duraklamıştı ama şimdi bize doğru ilerlemeye devam ettiler. Ejderha prensi beşini alevler içinde bıraktı, ikisini bıraktı. Finnian ve ben tereddüt etmedik. Ejderha prensi

Finnian diğ er muhafızın boğazını keserken kılıç muhafızın kafasına saplandı.

Şimdi, bize saldıran muhafızlardan sadece beşi kalmıştı. Diğ er on kişi geride kalmaya devam etti.

"Tamam. Onu bulmanıza yardım edeceğim." Eldrin'in burun delikleri alevlendi ama kalan on beş muhafızına döndü. "Tavish hariç herkesi öldürün. Topraklarda çalışacak başka insanlar bulabiliriz."

Kılıcını kaldıran Eldrin havada asılı kaldığımız yere doğru uçtu ve içimizden birinin ona saldırmasını bekledi.

Hayır.

Eğ er Eldrin'i Lira'nın bulunduğ  yere kadar takip ederse ejderha onun kokusunu alabilirdi.

Eldrin'e doğru hızla ilerledim ve onu buradaki insanlar için mantar yetiştirilen mağaraya bakan kulübenin en üst katına çarptım. Eldrin homurdandı ve burnuma dirsek attı. Mide bulandırıcı bir  atırtıdan sonra ağızıma kan doldu.

Tavish! Lira'nın sesi aklıma geldi. *Yakalandın mı?*

Lira'ya yaptığı gibi, uzun beyaz saçlarının arkasını yumrukladım. *Yürümeye devam et. Ejderha prensi burada, seni arıyor.* Kılıcımın kabzasıyla Eldrin'in suratına yumruk attım, kılıcı bu kadar yakından ona savuramıyordum.

"Buraya yakın bir yerdeydi!" Eldrin bağırdı ve tamamen eğildi.

Bacaklarım başımızın üzerinde döndü ve onu çarptığım duvara baş aşağı çarptım. Eldrin bıçağıyla bana doğru döndüğünde sırtımdan aşağı acı yayıldı.

"Eğ er bizi bu kadar zayıflatmasaydı, seni hemen şimdi öldürürdüm," diye hırladı ve bıçağın ucunu boğazıma dayadı.

Hâlâ baş aşağı dururken, bıçağının ucu boynumdan  eneme kadar derimi yararken ayaklarımın omuzlarına düşmesine ve boynunu sıkmasına izin verdim. Yaradan yüzüme kan damladı, burnumdan akan kanla birleşti ve Eldrin'in boynunu kırmaya çalışarak ayaklarımı yana doğru salladım.

Kılıcını bıraktı ve hareketle birlikte vücudunun dönmesine izin verdi, ardından ben fırlayıp dik bir şekilde takla atarken elimden kurtuldu.

Caelan ortaya çıktı ve Eldrin'i omzundan bıçakladı. Eldrin boynuma dokunduğumda inledi, yaralanma büyümü daha da zayıflatmıştı. Kullandığım büyü miktarı ve sarf ettiğim eforla birlikte yorgunluk beni ele geçiriyordu. Yara enerjimi ve yönlendirme yeteneğimi tüketmişti.

Yer sarsıldı ve en yüksek dağın zirvesinden kayalar bize doğru yuvarlanarak iki muhafızı öldürdü.

Ejderha daha da yüksek sesle kükreyip uçmaya başladığında midem bulandı.

Başımı çevirdiğimde Lira'nın Nightbane'in sırtında bize doğru koştuğunu gördüm. Eiric hemen arkasından uçuyordu.

Ejderha senin için geliyor. Korku beni sardı ama adrenalin pompalayarak zayıflığımın bir kısmını yok etti. Artık seni gizleyemem.

Caelan kılıcını Eldrin'in bedeninden çekti. "Onu şimdi öldürecek miyiz yoksa gösteriş mi yapacağız?" diye sordu ama ben buna odaklanamadım. Şu anda değil.

"Sadece-" diye başladım ama mide bulandırıcı bir homurtu başımı Eldrin'e doğru çevirmeme neden oldu.

Caelan'ı bir kanadından bıçakladı ve Caelan taşlı zemine düştü.

"Kazanamayacaksın Tavish." Eldrin bana tekrar çarptı ve Finnian ile Lorne savaşçılarla kılıçlarını çarpıştırırken ben geriye doğru düştüm, kanatlarım çekiş gücü kazanamadı.

Sırt ve kanat kaslarımı zorlayarak yere düştüm ama Eldrin'in yüzüne bir yumruk attım. Bir şey çıtırdadı ama Lira'nın izinden giderek bacaklarının arasına diz çöktüğüm için değerlendirecek zamanım olmadı.

Eiric toprak büyüsünü kullanırken yer sarsıldı ve titredi, ama o kadar çok kullanmıştı ki yeteneğinin uzun sürmeyeceğinden şüphelendim. Yine de Lira'yı koruduğunu anlamamı sağladı. Eldrin'i üzerimden ittim ve ejderhanın Lira ve Eiric'in üzerinde uçtuğunu gördüm. Lira cù-sìth'ten inmişti ve ejderha ile Eiric birbirlerinin gözlerinin içine bakarken bakışları her yere dalmış, şüphesiz beni arıyordu.

Garip.

Beş muhafız Lira'ya doğru hızla ilerliyordu. Ayağa fırladım ve kanatlarımı çırttım, müdahale etmeye hazırdım ama bir şey ayağımı çekti.

"Eiric, Lira saldırıya uğradı!" Bağırđım, tüm diyardaki en değerli hazinemi koruması için ona ihtiyacım vardı.

Kanatlarımı çırttım ama baldırıma bir şey saplandı. Hırladım ve Eldrin'i tekmeledim ama Eiric'in bakışlarını ejderha prensinden ayırıp Lira'ya doğru sıçrayışını izlemek zorunda kaldım.

Bu sefer Eldrin çekerken parmaklarını yaraya batırdı ve bedenim parçalandı. Etrafımda döndüm ve kılıcımın ucunu tam göğsünün üzerine yerleştirdim.

"Bu Lira'ya ve beni kandırdığın için," diye homurdandım, bıçağı kalbine saplamaya hazırlanırken.

Tavish, yardım et, Lira bağlandı.

Ejderha gökyüzüne yükselirken büyük, pullu kanatlar üzerimizde çırpındı. Başımı kaldırdım ve eşimin ejderhanın pençelerinden sarktığını gördüm, gözleri kocaman açılmıştı ve sarı saçları yüzünün etrafında çılgınca dalgalanıyordu.

Ejderha prensi onu götürüyordu.

Lanetli uçurum. Bunun olmasına izin veremezdim. Çok onu burada ve şimdi öldürmem gerekiyordu.

, Eldrin'in bacakları keskin bir şekilde sola doğru hareket ederek beni . Eldrin daha sonra kılıcının ucu kalbime gelecek şekilde aynı pozisyonu aldı.

Şu anda umurumda değil gibiydi, ejderha giderken Lira'nın küçülmesini izliyordum. Kalbim, hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir acıyla parçalandı.

Eğer kurtulamazsam eşimi sonsuza dek kaybedebilirdim ve bu olamazdı. Dişlerimi sıktım ve Eldrin'in icabına sonsuza dek bakmaya hazırlandım. Kâbus, Ayaz ve Karanlık'ın gerçek kralıyla çok fazla kez uğraşmıştı. Artık sona ermeliydi.

Bundan sonra ne olacağını okumak ister misiniz? [Lira devam etmek için buraya tıklayın](#)ve [Tavish'in hikayesine Alevler ve Kül Krallığı'nda](#).

LEAVE A REVIEW

Bu kitabı beğendiniz mi?

[Lütfen Amazon'da bu kitap için bir yorum bırakın.](#)

Özel içerikler almak, çekilişlere katılmak ve ücretsiz kitaplar ve alıntılar almak için Jen'in haber bültenine katılın.

[Jen'in Bültenine buradan katılın.](#)

Jen L. Grey'i Facebook'ta [buradan](#) . takip

edinJen L. Grey'in Facebook grubuna

[buradan](#) .katılın

ABOUT THE AUTHOR

Jen L. Grey, Paranormal Romantizm, Şehir Fantezisi ve Fantezi türlerinde yazan *USA Today* Çok Satan Yazarıdır.

Jen, kocası, iki kızı ve iki minyatür Avustralya Çoban Köpeği ile Tennessee'de yaşıyor. Yazmaya başlamadan önce hevesli bir okuyucuydu ve indie topluluğuna dahil olmaktan keyif alıyordu. Kitaplara olan sevgisi onu sonunda yazmaya yöneltti. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun.

Gelecekteki projelerine ve imza günlerine web sitesinden göz atabilirsiniz.

www.jenlgrey.com

ALSO BY JEN L. GREY

Karanlığa Kader

[Ayaz Alevler ve Kül Krallığı](#)ve
[Gölgeler Kralı Dikenler ve](#)
[Kanatlar Sarayı](#)

Reddedilen Kader Üçlemesi

[İhanete Uğramış Eş](#)

Yasak Eş Üçlemesi

[Kurt Eşi](#)

[Kurt Kurt](#)

[Dokundulsırdı](#)

Bağımsız Romantizm

[Gölgeler ve Fae'ler](#)

Çarpık Kader Üçlemesi

Kader [Eşi Tutulmuş](#)

[Kalp Seçilmiş Kader](#)

İşaretli Ejderha Prensi Üçlemesi

[Acımasız Eş](#)

[İşaretli Ejderha](#)

[Gizli Kader](#)

Gölge Şehir: Gümüş Kurt Üçlemesi

[Kırık Eş](#)

[Yükselen](#)

[Karanlık Gümüş](#)

[Ay](#)

Gölge Şehir: Kraliyet Vampir Üçlemesi

[Lanetli Eş Gölge](#)

[Isırığı İblis Kanı](#)

Gölge Şehir: Şeytan Kurt Üçlemesi

[Mahvolmuş Eş](#)

[Parçalanmış](#)

[Lanet Kader](#)

[Ruhlar](#)

Gölge Şehir: Kara Melek Üçlemesi

[Düşmüş Eş İblis](#)

[İşaretli Karanlık](#)

[Prens](#)

[Ölümcül Sırlar](#)

Gölge Şehir: Gümüş Eş

[Parçalanmış Kurt](#)

[Kaderli Kalpler](#)

[Acımasız Ay](#)

Kurt Doğuşu Üçlemesi

[Gizli Eş Kan](#)

[Sırları](#)

[Uyandırılmış](#)

[Büyü](#)

Saklı Kral Üçlemesi

[Ejderha Eşi](#)

[Ejderha](#)

[Ejderha](#)

[KraliçesiVarisi](#)

İşaretli Kurt Üçlemesi [Ay](#)

[Öpücüğü Seçilmiş](#)

Kurt

[Kırık Lanet](#)

Kurt Ayı Akademisi Üçlemesi

[Gölge Eş Kan](#)

[Mirası](#)

[Yükselen](#)

[Kader](#)

Kraliyet Varisi Üçlemesi

[Kurtlar Kraliçesi](#)

[Kurt Kurt'un](#)

[İddiasıSerbest](#)

[Bırakıldı](#)

Kan Döken Akademi Üçlemesi

[Birinci Yıl](#)

[İkinci Yıl](#)

[Üçüncü Yıl](#)

Melez Hapishanesi Duolojisi (Kan Dökme Akademisi ile Aynı Dünya)

[Avlanmış](#)

[Lanetli](#)

Artifact Reaper Serisi

[Azrail: Başlangıç Dünyanın](#)

[Azrail'i Kanatların](#)

[AzrailAzrail'i Suyun](#)

[Azrail'i'i Alevlerin](#)

Amaria'nın Taşları (Paylaşılan Dünya)

Fırtınalar Krallığı

Gölgeler Krallığı

Harabeler Krallığı

Ateş Krallığı

Pearson Kehaneti Uyanış

Yükselişi Aydınlanmış

Yükseliş Hükümran Yükseliş

Tek Başına

Ölüm Meleği

Yükseliyor

Alfa

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

